

Návrat Fénixe aneb Australské dobrodružství.

(1)

Obsah

Obsah.....	2
Kapitola 01 - Pročitnutí.....	3
Kapitola 02 - Winky.....	16
Kapitola 03 - Rekapitulace.....	25
Kapitola 04 - Oheň.....	36
Kapitola 05 - Pohřeb.....	41
Kapitola 06 - Kulový blesk.....	57
Kapitola 07 - Výprava k protinožcům.....	63
Kapitola 08 - Zmijozelův dědic.....	67
Kapitola 09 - Fawkes.....	77
Kapitola 10 - Portrét.....	89
Kapitola 11 - Zásnuby.....	97
Kapitola 12 - Křtiny.....	111
Kapitola 13 - Oslava.....	125

Kapitola 01 – Procitnutí

Harry se pomalu probouzel s pocitem, že na sobě cítí pohled něčích očí. Připadlo mu zvláštní, že necítí strach. Místnost byla ponořena v šeru, hleděl přímo nad sebe a viděl závěsy kolem svého lůžka. Pochopil, že je ve své posteli v ložnici Nebelvírské koleje. Chtěl sáhnout na noční stolek pro své brýle, aby se podíval, čím upřený pohled ho probudil. V tom samém okamžiku ucítil tu úžasně vzrušující květinovou vůni, po které se mu tak stýskalo.

„Ginny,“ zašeptal.

„Přišla jsem ti říct, že je čas vstávat,“ řekla a posadila se na kraj jeho postele.

Harry se také posadil a bez brýlí hleděl z blízka na její rozmazaný obličej. Znovu zašeptal její jméno, jako by nemohl uvěřit, že je tady, tak blízko u něho. A potom ji objal a políbil. V tom polibku bylo všechno, co nedokázal vyjádřit slovy. V tu chvíli si uvědomil, co se událo před tím, než zde usnul. Ten polibek vyjadřoval úlevu z toho, že oba tu hrůzu přežili, radost z toho, že můžou být zase spolu. Jako kdyby mu právě spadl obrovský kámen ze srdce, padl zpátky hlavou na polštář a natáhl se pro své brýle, aby si ji mohl konečně pořádně prohlédnout. Měl pocit, že se na její tvář nikdy nemůže dostatečně vynadívat. I v tom šeru, které vládlo v ložnici, viděl, jak její krásné hnědé oči září štěstím a láskou.

„Co je vlastně za den a kolik je hodin?“ zeptal se.

Ginny se usmála a odpověděla se strojenou obřadností:

„Budiž do kronik zapsáno, že dnešního dne v časných ranních hodinách, byl poražen a zničen nejmocnější a nejstrašnější černokněžník všech dob, nazývaný Lord Voldemort. Ať se tedy tento den nadále nazývá Dnem Harryho Pottera na počest toho, kdo dokázal láskou a dobrem porazit zlo a nenávisť.“

Harry poslouchal s pusou otevřenou a s nevěřicným výrazem ve tváři.

„Z koho prosím tě vypadl takový nesmysl?“

Ginny se zasmála a odpověděla:

„No Křiklan nebyl zrovna nejstřízlivější, ale u ostatních se setkal s obrovským nadšením.“

„A kolik u toho bylo střízlivých lidí? Vždyť je to strašný nesmysl...“ zeptal se Harry.
„Myslela jsem si, že se na to budeš dívat takto,“ usmála se Ginny, „každopádně už je večer. Prospal si celý den. Evakuovaní studenti se vrátili zpátky do školy, profesori s pomocí spousty dalších kouzelníků skoro celý den opravovali školu a za chvíli začne slavnostní hostina na tvou počest. Máma hlídala ve společenské místnosti, aby se nikdo neodvážil tě předčasně probudit. *„Potřebuje si pořádně odpočinout, drahoušek, po tom co všechno zkusil.“* Ted' ale konečně uznala, že jsi odpočíval dost dlouho, že hostina na tvou počest by se neměla konat bez tvé přítomnosti a poslala mě, abych tě laskavě a šetrně probudila. Myslíš, že se mi to podařilo?“ zeptala se Ginny se šibalským úsměvem.

„To tedy určitě, krásnější probuzení jsem ještě v životě nezažil. Tak bych se chtěl probouzet už každé ráno až do konce života...“ řekl Harry a uchopil její ruku, která volně ležela vedle něj do své ruky. Ginny se trošku začervenala.

„To znělo skoro jako žádost o ruku...“ řekla a rozpačitě se usmála.

Harry se zasmál a odpověděl:

„Nepospíchej na mě tolik. S žádostí o tvou ruku si počkám do tvé plnoletosti. Musíš mi dát trochu času, abych mohl sehnat zásnubní prsten, který by byl hoděn zdobit tuhle ruku...“ a přitáhl si její ruku k ústům, aby ji mohl políbit.

Ginny se začervenala ještě víc.

„Odpověď na tvou žádost ti můžu dát hned teď, jestli chceš...“ a červenala se víc a víc.

Harry se usmál a v tom úsměvu se zrcadlila všechna láska a něha, kterou k ní cítil.

„Jen si svou odpověď nech na potom, teď bych radši dostal ještě jednu pusu.“ Ginny se k němu naklonila, její rozpuštěné vlasy spadly jako závoj kolem jeho hlavy, až měl pocit, že svět kolem něj přestal existovat. Začala ho líbat tak, jako v den jeho sedmnáctých narozenin. Měl pocit, ne - věděl, že kromě Ginny neexistuje nic jiného. Na celém světě byli jen oni dva a s nimi jejich láska. Ale ani teď mu nebylo dopřáno, aby ten polibek trval věčně, jak by si přál.

Najednou se v ložnici rozsvítily všechny lampy a tichem zazněl hlas paní Weasleyové:

„To jsem si mohla myslet, že se nedočkáme, když sem pošlu tebe Ginny!“ Ginny odskočila jako by dostala elektrickou ránu a zůstala stát v nohách jeho postele, s obličejem jako červánky. Harry se posadil a s rozpaky a obavami se zahleděl na paní Weasleyovou. Přesto, že její hlas zněl rozhněvaně, tak v jejích očích viděl veselé ohníčky.

„Už opravdu musíš vstávat Harry, hostina má každou chvíli začít. Přece nechceš, aby na tebe všichni ti lidé, kteří ti chtějí vzdát čest, čekali.“

„Jací lidé?“ vyděsil se Harry. „Myslel jsem, že to je hostina pro studenty...“

„Ale kdepak drahoušku, je tu spousta lidí, však měla Minerva spoustu práce, než se jí podařilo do Velké síně všechny usadit. Jsou tu všichni, co se podíleli na boji proti Voldemortovi. Dedalus Kopál přivedl dokonce i Dursleyovi. Říkal, že je načase, aby pochopili, jaký skutečně jsi v očích nás všech.“

Harry se upřímně vyděsil. Co si to u Merlinových vousů na něj zase vymysleli.

„Já tam nejdu. To po mě nemůžete chtít. Všichni na mě budou zírat jako na podivnou hříčku přírody. Co mi to proboha děláte?“

Ginny se konečně probrala ze strnulosti způsobené leknutím z matčina vpádu.

„Ty se bojíš?! Neříkej, že máš strach, Harry Pottere!“ a rozesmála se.

Harry na ni rozpačitě pohlédl, pak přeskočil očima na její matku. Stále se tvářila moc mile a zdálo se mu, že i povzbudivě. Tak se otočil zpátky k Ginny.

„Když mi slíbíš, že mě budeš celý večer držet za ruku, tak už se tolik bát nebudu.“ Oči obou se s napětím obrátily k paní Weasleyové a v její tváři si přečetli tolik štěstí a radosti, že se na ni oba museli usmát.

Ginny odpověděla:

„Tak dobře, slibuji. Teď si ale pospěš, máma s Hermionou ti připravily čisté oblečení. Počkáme na tebe dole.“

Harry sebou hodil a za chvíli už běžel po schodech do společenské místnosti. Čekali tam na něj jen paní Weasleyová, Ginny, Ron a Hermiona, která ho přivítala slovy:

„To je dost, jak se cítíš Harry?“

„No to je otázka. Jak bych se asi měl cítit? Kdybych neměl takový hlad, tak bych odsud utekl...“ zamračil se Harry.

„Kde jsou všichni?“

„Šli napřed, aby nám drželi místa na hostině...“ odpověděla Hermiona.

„Pojď, Harry, už opravdu musíme jít,“ řekla paní Weasleyová a s neobyčejnou hbitostí prolezla otvorem v portrétu.

„Kampak se poděla Buclatá dáma?“ zeptal se Harry, když se protáhl za ní.

„Myslím, že už bude taky ve velké síni, jako všichni ostatní...“ a ukázala na portréty kolem, které zely prázdnotou.

Ron se zasmál:

„Stejně nechápu, jak se všichni vejdu na těch pár pláten, co dole jsou, zvláště když se k nim přidala Buclatá dáma.“

Hnali se dolů značnou rychlostí, ale v okamžiku kdy sestupovali po mramorovém schodišti do vstupní síně, sedla na Harryho taková tréma, že měl pocit, jako by se nedokázal nadechnout. V tu chvíli ho Ginny pevně uchopila za levou ruku a pevně ji stiskla. Nervózně se na něj usmála, ale s překvapivou rozhodností ho vedla do Velké síně. Harry se zhluboka nadechl, jako by se měl ponořit až na dno Bradavického jezera. Na to co přišlo v okamžiku, kdy vstoupili do přeplněné Velké síně, to nestačilo. Byl to takový hluk, jaký Harry ještě nikdy v životě neslyšel. Aplaus, křik, řev, jekot a volání slávy z takového množství hrdel, až měl Harry pocit, že čerstvě opravený hrad nemůže ten nápor vydržet a znovu spadne. Netrvalo to však věčně. Postupně řev utichal a přecházel zvolna v potlesk snad tisíce rukou. Harry pomalu otvíral oči a s povděkem zaregistroval, že hrad byl opraven dobře a stále stojí. Viděl jak uličkou vedoucí ze středu síně ke vstupním dveřím, spěchá paní profesorka McGonagallová.

„Že jste si dal načas Harry, už jsem měla obavy, že jste se nám někde ztratil.“

Harry se již pomalu vzpamatovával z toho přivítání a odpověděl:

„Teď mě mrzí, že jsem to opravdu neudělal.“

Paní profesorka se zatvářila chápavě a zlehka se na Harryho usmála.

„Pojďte se posadit,“ koukla na ostatní a dodala, „všichni.“

Pak se otočila a vykročila před nimi uličkou, která vedla přímo do středu Velké síně.

Teď se teprve Harry pořádně rozhlédl. Stoly byly uspořádány spirálovitě od středu až ke stěnám síně. Spirála byla přerušena pravidelnými uličkami probíhajícími od středu k okrajům tak, aby byly všechny stoly dobře přístupné. Celkový dojem vypadal jako obrovská pruhovaná šnečí ulita. Harry se neubráníl obdivu k umění profesorky McGonagallové. Nikdy by nevěřil, že je možné do Velké síně pohodlně umístit takové množství lidí. Jak procházel uličkou za paní profesorkou, pořád pevně svíral Ginninu ruku. Obličej lidí, kolem kterých procházel, mu splývali v jedinou rozmazanou barevnou skvrnu. Když byli téměř u prostředního stolu, zahlédl najednou obličej svého bratrance Dudleyho. Nezarazilo ho ani tak to, že ho tu vidí, jako výraz, který na té tváři uviděl. Dudleyho oči zářily nadšením a jeho ústa byla roztažena úsměvem. Harry zvednutím pravé ruky odpověděl na jeho mávání a v rychlosti, kterou míjel jejich stůl, stačil ještě zaregistrovat vyděšené výrazy v tvářích své tety a strýce. Všiml si letmo i Dedaluse, Hestie a paní Figgové, kteří seděli s nimi.

Ale to už byli u prostorného stolu uprostřed síně. Profesorka McGonagallová Harryho usadila vedle Kingsleyho Pastorka, který povstal a přivítal Harryho podáním ruky. Ginny posadila po Harryho levici a sama si sedla vedle ní. Paní Weasleyová, Ron a Hermiona se posadili k ostatním. Byli tu pan Weasley, Bill, Fleur, Charlie, George, Aberforth a Elfias Dóže. Hned u vedlejšího stolu čněl do výšky i do šířky rozesmátý Hagrid a vesele na Harryho mával. S ním tam seděl zbytek profesorského sboru včetně profesorky Trelawneyové. Harry se rozhlédl dál a spatřil další známé tváře, které se na něj usmívaly. Pak ho oslovil Kingsley: „Netvař se tak rozpačitě Harry, to uznání si plně zasloužíš. My všichni co jsme tady, jsme věřili, že dokážeš Voldemorta porazit, ale všechny jsi fascinoval tím úžasným způsobem, jak jsi to dokázal. Všichni, co to viděli, jsou na tebe opravdu pyšní a věřím, že i ti, kteří už ten souboj vidět nemohli.“

Harry si vzpomněl na ty, kteří ho doprovázeli na jeho cestě na smrt do zapovězeného lesa, na Brumbála a také na Severuse Snapea, usmál se a řekl:

„Ti určitě, tím jsem si jist.“

Pak se otočil k profesorce McGonagallové a zaprosil:

„Mám už strašný hlad, nebylo by něco na zub, prosím?“ A světe div se - profesorka se nahlas upřímně rozesmála a v zápětí zvolala:

„Hostina může začít!“

V tom okamžiku se před nimi na stolech objevily tácy a mísy s tolika dobrotami, že Harry nevěděl, kam má sáhnout dřív. Rozpustile zamrkal na Ginny a začal si na talíř nakládat ode všeho kousek.

Během jídla se na něj obrátila profesorka McGonagallová:

„V ředitelně jsem našla myslánku plnou něčích vzpomínek a portréty ředitelů mi řekly, že jsi je tam dal asi ty. Nevěděla jsem co s nimi, tak jsem je uložila tak jak byly do skříně, než se tě zeptám, co s nimi mám udělat.“

Harry odpověděl.

„To jsou vzpomínky profesora Severuse Snapea, stihl mi je dát těsně před svou smrtí. Možná by bylo dobré, abyste je vy a Kingsley viděli, abyste pochopili, jaký opravdu byl a proč mu profesor Brumbál tak věřil. Myslím, že nikdo jiný už by je ale vidět neměl, tak až si je prohlédnete, tak je prosím zničte.“

„Jistě Harry, jak si přeješ“ řekla, „a děkuji za důvěru“ dodala. Kingsley jen přikývl.

Zamyslel se a pak se zeptal:

„Viš Harry, leccos jsem pochopil z toho, o čem jsi s Voldemortem mluvil před tím vaším soubojem, ale pořád ještě zdaleka nechápu všechno. Myslíš, že teď už bys nám mohl říct, o co vlastně šlo?“ Harry se rozhlédl kolem stolu a uviděl napjaté tváře všech.

Jen Ron s Hermionou se potutelně culili. Na Harryho tázavý pohled Ron odpověděl:

„Ty jsi ještě spal, když mamka mně a Hermionu podrobila odpoledne krutému výslechu. My jsme nevěděli, jestli můžeme něco prozradit a tak jsme mlčeli jak zařezaní. Tak si to teď užij proti té přesile...“ a škodolibě se uchechtl.

Harry se na chvíli zamyslel; přemýšlel, co by asi dělal Brumbál. Pak se znovu rozhlédl po napjatých tvářích kolem stolu a obrátil se zpátky ke Kingsleymu, který tu otázku položil.

„To s čím jsme se my tři poslední rok potýkali, byla ta nejhroznější, nejčernější černá magie, jakou si umíte představit. Myslím, že by nebylo vhodné, aby se něco z toho dostalo mezi širokou veřejnost. Nicméně...“ rychle pokračoval s pohledem na paní Weasleyovou, aby utal předčasně její námitky.

„Nicméně se domnívám, že ti, kteří sedí u tohoto stolu a možná ještě pár dalších lidí by se měli dozvědět všechno. Asi bychom měli uspořádat nějaké sezení jen pro zvané, kteří mi všichni slíbí, že to, co se tam dozvědí, nikdy neřeknou nikomu jinému...“ dodal s pohledem na profesorku McGonagallovou.

Ta přikývla a zeptala se:

„Jen mi řekni kdy, a koho bys chtěl pozvat? To nebude žádný problém.“

„Co to udělat hned zítra, ať to mám už za sebou, abych mohl na všechno už zapomenout...“ navrhnul Harry. Náhle se ozvala paní Weasleyová:

„Když jsi řekl, všichni u tohoto stolu, nemyslel jsi tím i Ginny, že? Viš přece, že ještě není ani plnoletá...“ a podívala se na něj s obavami.

Harry se podíval do Ginniných očí plných vzdoru a odhodlání a prosebně se otočil na její matku:

„Myslíte, že mě Ginny nedonutí, abych jí všechno řekl? Vždyť je celá vy. Nenut'te mě, abych to všechno musel vyprávět dvakrát a vezměte jí s sebou, prosím. Rozhodnutí je ale na vás.“

A pohlédl na Weasleyovi.

Kromě Molly to všechny rozesmálo. Harrymu se ulevilo a dodal k paní profesorce.

„Taky bych chtěl pozvat Neville a Lenku Láskorádovou, protože ti dva hráli výraznou roli v našem příběhu a měli by vědět, na čem se vlastně podíleli.“ Profesorka se zatvářila pochybovačně, ale nakonec přikývla.

„Koho pozvete z profesorského sboru a z Fénixova řádu,“ pokračoval Harry, „to nechám na vás dvou“ a otočil se ke Kingsleymu. „Vy znáte všechny líp než já a spíš odhadnete, kdo z nich by měl vědět všechno.“

„Dobře,“ řekla profesorka McGonagallová, „co to uspořádat zítra po obědě? Malé posezení přátel u čaje a sušenek. Dopoledne budu mít dost zařizování kolem školy a studentů, ale po obědě už bude klid.“ Harry se na ní usmál, polkl pečené kuře s bramborem, a řekl:

„To zní báječně.“

Pomyslel si, že dnes má už to nejhorší za sebou.

Jenže to podcenil Křiklana. Když se hostinou propracovali až k zákuskům a Harry si s chutí naložil hned několik kousků jahodového koláče, povstal u vedlejšího stolu profesor Křiklan, důrazným zacinkáním na svoji číši si zjednal ticho ve Velké síni a začal:

„Myslím, že je ten pravý čas, abychom připili na počest tomu, kdo se především zasloužil o to, že můžeme slavit a užívat si tento skvělý hodokvas. Připijte všichni na počest Harryho Pottera!“

Všichni ve Velké síni povstali a zvedli své poháry otočení čelem k Harrymu. Harry vstal také se svým pohárem v ruce a tvářil se rozpačitě. Báł se toho co by mohlo ještě následovat. A nemýlil se. Když si všichni připili, tak Křiklan nezadržitelně pokračoval:

„Tento den se stane nejvýznamnějším dnem v novodobých kouzelnických dějinách. A proto si myslím, že bude jen spravedlivé, pokud ponese jméno toho, jenž se o to nejvíce zasloužil. Ať je tedy nazýván Dnem Harryho Pottera!“ Ozvalo se množství souhlasných výkřiků, Harry zrudnul a jeho rozpaky se prohloubily. Rozhlédl se po tvářích kolem sebe a viděl v nich tázavý výraz, jako by všichni čekali, jak na to bude reagovat.

Harry si odkašlal, otočil se ke Křiklanovi a nečekaně silným hlasem odpověděl:

„Musím vás zklamat, pane profesore, ale já si nemyslím, že by to bylo spravedlivé. Moje úloha v tomto boji byla předem daná, dělal jsem jen to, co jsem udělat musel. Můj osud byl určen ještě před mým narozením a já jsem neměl jinou volbu, než svůj osud naplnit. Zasluky na konečném vítězství musí být připísány těm, kteří do toho boje vstoupili dobrovolně o své vlastní vůli. Ron a Hermiona, kteří se dobrovolně rozhodli po mém boku čelit nebezpečí, protože oba mi několikrát zachránili život. Bez nich bych tu už nebyl a nemohl bych dokončit svůj úkol. Profesor Brumbál, který odhalil Voldemortova tajemství a naučil mě jak ho porazit. Ale také všichni ostatní, kteří bojovali od začátku proti zlu, i

když nevěděli, jestli se dočkají konečného vítězství. A mnozí z nich se ho skutečně nedočkali. Vy všichni, kteří jste se účastnili obrany tohoto hradu i ti, kteří v té poslední bitvě položili své životy pro lepší budoucnost nás všech. Po všech těchto lidech by se měl jmenovat tento den. Tak co ho třeba nazvat Dnem společného vítězství a každý rok, v tento den vzpomenout na ty, kteří pro nás všechny obětovali své životy..." Nastalo dlouhé ticho.

Harry se otočil k lidem kolem svého stolu. Kingsley se na něj díval se souhlasem a obrovským porozuměním. Ostatní, včetně Elfiase a Aberfortha měli slzy v očích a paní Weasleyová a Hermiona nahlas vzlykali. Vtom se začal ozývat potlesk, který stále sílil víc a víc. Byl to takový aplaus, že se Harrymu rozběhl mráz po zádech. Ginny ho objala a na očích jí viděl jak moc je na něj pyšná. Její mamka i Hermiona také vstaly a šli ho obejmout. Paní profesorka byla také dojatá.

Řekla jen:

„Byl by na tebe určitě moc pyšný Harry..." a on se na ni jen usmál a věděl, že myslí na profesora Brumbála. A na rozdíl od ní to věděl. Věděl, že je na něj pyšný i když už je tam, na druhé straně, věděl, že jsou na něj pyšní i jeho rodiče, Sirius i Lupin. Věděl to, protože byl Pán smrti a znal všechna její tajemství. Usmál se a posadil se, aby se konečně pustil do toho koláče.

Hostina skončila a rozběhla se volná zábava. Za Harrym ke stolu přišla spousta přátel, jen aby ho pozdravili a jako Lee Jordan mu řekli:

„To bylo přesný Harry, dobře jsi to řekl.“

A Harry se zase stavil s Ronem, Hermionou a Ginny za Hagridem, který ještě dost dlouho po jeho projevu dojatě troubil do kapesníku velikosti ubrusu.

„Řek si to moc krásně Harry, fakt si mě dojal..." a zase mu začali téct slzy do huňatého plnovousu. Ti čtyři ho chvíli konejšili a prohodili pár slov s ostatními profesory.

„Měl bych zajít za Dursleyovými, ale asi bude lepší, když tam půjdu sám. Nevypadali moc nadšeně, když jsem je viděl," řekl Harry a Ron se na něj podíval s odhodláním:

„Prošli jsme s tebou všechno, snad si nemyslíš, že tě v tom teď necháme samotného. Když se nebudou chovat slušně, tak je uřknu a bude pokoj..." a Ginny dodala:

„Já už tě nepustím samotného ani na krok..." a zatvářila se dost majetnický.

Harry a Hermiona se zasmáli a Ron zvedl výhružně obočí. Když však viděl odhodlaný výraz v jejím obličejí, jen pokrčil rameny. A tak šli všichni. Když přicházeli k jejich stolu, tak Harry s úžasem sledoval, jak Dudley se zaujetím diskutuje s Dedalem, strýc Vernon probírá s paní Figgovou kouzelnické způsoby cestování a teta Petunie se s Hestí baví o vaření. Přisedl si k jejich stolu s Ginny po boku a řekl:

„Ahoj, vidím, že se dobře bavíte.“ Dudley se na něj zářivě usmál a začal nadšeně:

„Ta tvoje škola je fakt senzace. Přijeli jsme už na oběd a pak nám to tady Ded a Hestí všechno ukázali. Už se ti nedivím, že se ti u nás doma nelíbilo, taky bych byl radši tady..." a oči mu zářili nadšením.

„Dedale, vy jste ho někde tajně vyměnil, já ho prostě nepoznávám...“ pak se otočil na paní Figgovou:

„Jsem rád, že vás zase vidím, jak se vám daří paní Figgová?“

„No já jsem teď posledních pár týdnů bydlela s tvou rodinou. Když se ministerstvo rozhodlo, že kromě mudlorozených půjde i po motácích, tak pro mě přišel Kingsley a přemístil mě do jejich úkrytu. Tak jsme měli čas se trochu skamarádit. Sem jsme přijeli záchranným autobusem a přesto, že Dedalus požádal Ernieho Bouráka, aby jel opatrně, protože poveze mudly, tak to byl pro ně nepříjemný zážitek. Já se nedivím, taky to nesnáším, jenže mi nic jiného nezbyvá, protože jinak cestovat neumím.“

Pak se podívala na Ginny a zeptala se:

„A kdopak je tohle? Tvoje děvče? Nejsi náhodou Weasleyová?“ otočila se na Ginny.

„Promiňte mi tu nezdvořilost“ odpověděl jí Harry. „Dovolte, abych vás všechny představil: To je paní Figgová, moje teta Petunie, strýc Vernon, bratranec Dudley. Hestii a Dedala asi znáte. A tohle je Ginny Weasleyová a tady -“ obrátil se ke svým přátelům, kteří zůstali stát vedle stolu, „- to jsou Ron Weasley a Hermiona Grangerová moji nejlepší kamarádi.“

Hestie s Dedalem se usmáli, strýc a teta kývli hlavou na pozdrav a paní Figgová se usmála a řekla: „Jsem moc ráda, že vás poznávám.“

Dudley se podíval na Rona a Hermionu a zeptal se:

„Fakt jste mu zachránili život, jak tu vykládal?“

„Jistě Dudley, a ne jednou,“ odpověděl mu Harry.

„Od toho přece kamarádi jsou, ne?“ řekla Hermiona.

Pak se Harry otočil k Hestii a Dedalovi:

„Co teď budete dělat? Váš úkol přece skončil, ne?“

„No nejdřív ještě dostaneme tvé příbuzné bezpečně domů. Pojedeme zítra Bradavickým expresem, přespíme v Prasinkách. Madame Rosmerta nechala za humnami postavit pár stanů, protože očekávala, že nebudou stačit ubytovací možnosti ve vesnici. Zítra si ještě prohlédneme Prasinky a po obědě pojedeme expresem do Londýna...“ povídala Hestie a Dedalus pokračoval:

„A já se pak přihlásím Kingsleymu na ministerstvu. Hledá lidi s dostatečně silným Patronem. Má dost problémů s mozkomory, vyhnal je z Azkabanu, ale oni se v poslední době dost přemnožili a dělají spoustu problémů po celé zemi. Tak jim náš nový pan ministr vyhlásil válku a snaží se výrazně zredukovat jejich stavy.“

„No, tak si to zítra hezky užijte“ řekl Harry na adresu Dursleyových a ostatním řekl: „Brzy nashledanou.“

Pak se on i Ginny zvedli a společně s Ronem a Hermionou se vydali dál.

Harry se tvářil zamyšleně a tak se ho Hermiona zeptala:

„Copak se ti honí hlavou Harry?“

„No, uvažoval jsem, jestli bych se taky neměl hlásit k boji proti mozkomorům, mám přece hodně silného Patrona...“

„Ale Harry, ty přece musíš nejdřív dodělat školu, ještě ti zbývá jeden rok a OVCE!“ odpověděla mu Hermiona.

„A bude to možné? Myslíš, že se budeme moct vrátit do školy?“ zeptal se pochybovačně Harry.

„Jistě, ptala jsem se na to dnes profesorky McGonagallové. Řekla, že všichni, kteří z jakýchkoli důvodů museli letos přerušit studium, budou moct pokračovat a ukončit si vzdělání.“

Harry se zamyslel.

„Víš, já si nějak nedovedu představit, že bych po tom, co jsme zažili, znovu 1. září nasedl do vlaku a vrátil se k psaní úkolů.“

Hermiona zakroutila hlavou.

„Harry, jak jsi to říkal, ani jeden nemůže žít, pokud druhý zůstává naživu. O to tady jde. Ty už můžeš žít podle svého. Máš šanci prožít konečně jeden bezstarostný školní rok, což se ti, pokud se dobře pamatuji, ještě nepodařilo. Máš před sebou školní rok, kdy jediné čeho se budeš bát, bude to, jestli se dobře připravíš na zkoušky.“

Pak se ozvala Ginny:

„Já budu taky ještě rok chodit do školy, měli bychom skládat OVCE společně. Copak ty nechceš být se mnou?“ zeptala se s úzkostí v hlase.

Harry jako by se zrovna probudil ze snu, pohlédl na ni a vzpomněl si na ty krásné chvíle, které tady spolu před rokem prožívali.

„Jistě, že chci být s tebou Ginny, bude to ten nejkrásnější školní rok, jaký si umím představit...“ usmál se a chytil ji kolem ramen.

Jak procházeli Velkou síní a občas se zastavili na pár slov s přáteli, zahlédl Harry na jednom z portrétů známou tvář s bílým plnovousem a půlměsíčovými brýlemi. Najednou dostal nápad. Otočil se k Ginny a řekl:

„Na chvíli se ztratím, neboj, o nic nejde, jen si potřebuji v soukromí promluvit s Brumbálovým portrétem. Nebude to trvat dlouho. Za chvíli budu zpátky a najdu si tě. Pak už se od tebe ani nehnu, slibuji...“ a zlehka ji políbil do vlasů.

Když cestou z Velké síně procházel kolem portrétu, ze kterého se na něj usmívala tvář profesora Brumbála, na moment se zastavil a šeptem se zeptal:

„Mohli bychom se setkat za chvíli v ředitelně, prosím?“ Brumbál jen přikývl a zmizel z portrétu.

Harry se rychle vydal nahoru. Když dorazil k chrlič, chránícímu vstup do ředitelovy kanceláře, uvědomil si, že nezná heslo. A tak se zkusil zeptat:

„Pustiš mě dovnitř?“

„A znáš heslo?“

„Neznám.“

„Tak nějaké zkus, třeba se trefíš...“ trápil ho chrlič.

„Tak co třeba Brumbál?“

„Ne, to není správné heslo.“

Harry se zamyslel. Heslo určila profesorka McGonagallová, ona je teď ředitelkou. Jaké asi mohla vymyslet heslo?

„Nebelvír?“ zkusil to znovu.

„Ne,“ řekl chrlič a ještě ho nechal chvíli přemýšlet, pak se zeptal: „Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Já jsem Harry Potter.“

Chrlič se začal odsouvat a dodal:

„To je správné heslo.“

Harry se zasmál a po jezdicích schodech vyjel nahoru. Když vstoupil do kanceláře, zjistil, že kromě profesora Brumbála jsou všichni ředitelé pryč. Byl rád, že tu nejsou, protože si najednou nebyl jistý, jestli nedostane vynadáno.

Brumbál začal sám:

„Moc se mi líbila tvoje řeč Harry.“

Harry se zasmál.

„Snad jste si nemyslel, že bych mohl na ten nesmysl, co profesor Křiklan vymyslel, přistoupit? Copak mě tak málo znáte?“

„Jistě, že ne, Harry, nic jiného jsem od tebe nečekal. Jen se mi prostě líbilo, jak hezky jsi to řekl...“ a zářivě se na něj usmál. „Proč jsi se mnou potřeboval mluvit, Harry?“

Harry znova upadl do rozpaků.

„Já..., nejsem si jist, jestli jsem udělal dobré rozhodnutí. Mám dojem, že jsem se unáhlil, když jsem slíbil Kingsleymu a Weasleyovým, že jim řeknu všechny podrobnosti a souvislosti, o které v našem boji proti Voldemortovi šlo. Myslel jsem, že neuškodí, když ještě pár spolehlivých a čestných lidí bude vědět, kam až lze posunout hranice černé magie. Aby byli připraveni na to, s čím by se možná někdy v budoucnu znova mohli setkat. Ted' mám pocit, že jsem jim to neměl slibovat, alespoň dokud to neproberu s vámi. Dal jste si tolik práce

s tím všechno to utajit a já nevím, jestli mám právo, to co jste vy s takovými obtížemi vypátral, sdělovat dalším lidem..." odmlčel se.

„Myslím, že jsi udělal správné rozhodnutí, Harry. I tvé důvody jsou velmi rozumné. Já jsem všechno tajil jen proto, aby se Lord Voldemort předčasně nedozvěděl, že jsme našli způsob jak ho zničit. Je od tebe velmi prozíravé, že se nedomníváš, že se zničením Voldemorta jsi zlikvidoval všechno zlo. Protože zlo je nezničitelné. Ušetřil jsi mu tvrdou lekci a jistě jsi světu dal pár klidných let, ale bylo by nezodpovědné domnívat se, že znovu nepovstane. Bude dobře, když budou lidé, o kterých víš, že vždy budou proti zlu bojovat, připraveni na to, s čím se v budoucnu mohou setkat..." odpověděl mu Brumbál a stále se usmíval.

Harry se také s úlevou usmál a pokračoval:

„S tím také souvisí druhá věc, o které s vámi chci mluvit. Původně jsem chtěl Bezovou hůlku vrátit tam, odkud ji Voldemort ukradl, ale rozmyslel jsem si to.“

Brumbálův portrét pozdvihl obočí.

„Chceš si ji ponechat u sebe?“

„Ne, to ne. Na to je ta hůlka příliš nebezpečná. Hodlám ji nechat pod vaší ochranou. Chránil jste ji skoro po celý váš život, měla by být pod vaší ochranou i nadále. Kdysi dávno mi Hagrid řekl, že neexistuje bezpečnější místo než Gringottova banka, když potřebuješ něco schovat - snad kromě Bradavic. Prostě mě napadlo, že může v budoucnu nastat situace, že narazím na takové zlo, na které běžné zbraně stačit nebudou. A pak by Bezová hůlka mohla přijít vhod. Proto pro ni musím najít úkryt, v kterém by byla v bezpečí a zároveň, aby pro mě byla snadno přístupná, pokud ji budu potřebovat..."

„A přišel jsi na takové místo Harry?“ zeptal se, se stále radostnějším úsměvem Brumbál. Harry zakroutil hlavou.

„Věděl jste to, že mě to napadne, jen jste čekal, jak dlouho mi to bude trvat, že?“

Brumbál se zatvářil udiveně.

„Přece ten úkryt za vašim portrétem, kde profesor Snape ukrýval Nebelvírův meč. Nemůže existovat bezpečnější úkryt, nemám pravdu?“ a podíval se upřeně Brumbálovi přímo do očí. „Jistěže máš pravdu, Harry, čekal jsem, že na to přijdeš. Nenapovídal jsem ti jen proto, že čekám, až si konečně začneš věřit Harry. Máš skvělý instinkt a děláš správná rozhodnutí. Všichni tví přátelé ti věří a poslouchají tě, už je načase, abys začal věřit sám sobě i ty.“ Na chvíli se odmlčel a pokračoval: „Něméně chci, abys věděl, že tu pro tebe budu pokaždé, když budeš mít pocit, že by se ti hodila rada od tvého učitele a starého přítele..." Po té se jeho portrét odklopil a odhalil skryš ve zdi.

Harry do ní uložil Bezovou hůlku a poděkoval Brumbálovi za úkryt i za ta slova.

„Ted' už se musím vrátit dolů, nebo Ginny bude mít strach, kde jsem tak dlouho.“

Brumbál se zasmál a řekl:

„Tak už utíkej Harry a dobře se bav.“

Když Harry dorazil zpět do Velké síně, Ginny, Ron a Hermione na něj čekali hned u vchodu.

„Kde jsi prosím tě byl takovou dobu, už jsme o tebe měli strach!“ vyjela na něj Hermione.

„Vždyť jsem Ginny řekl, že o nic nejde, jen jsem si potřeboval promluvit s Brumbálovým portrétem, to je všechno. Proč tak šílíte?“ hájil se Harry.

Ginny se omlouvala:

„No, byl jsi pryč déle, než jsem čekala, naši už šli domů, nechtěli na tebe čekat, tak ti mám vyřídit, že se zítra uvidíte.“

Hermiona se tvářila podezřívavě.

„Copak jsi měl tak neodkladného, že jsi potřeboval mluvit s Brumbálem?“

Harry se zasmál.

„Uklidni se, jen mě prostě napadlo, když jsem ho viděl na jednom zdejší portrétu, že bych se měl ujistit, jestli jsem neudělal chybu, když jsem slíbil, že řekneme některým lidem, co on s takovým úsilím vypátral. To je všechno.“

Hermiona se usmála, a zeptala se:

„A co? Souhlasil?“

„Ano jistě, a taky mi řekl, že je načase, abych začal věřit svým instinktům, že vy mi věříte už dlouho...“ usmál se na ni a na Rona Harry.

Ron se na něj zašklebil.

„To bych ti řekl taky, kdyby ses zeptal...“ a všichni se rozesmáli.

„No takže je všechno v pořádku a my už asi půjdeme zpátky na kolej, co říkáš Rone?“ zeptala se Hermione.

„Jo, dobrý nápad...“ odpověděl Ron a zeptal se Harryho a Ginny: „Jdete taky?“

Harry mrknul na Hermionu a odpověděl:

„Jen běžte, my půjdeme za chvíli.“

Ron však stál a koukal na ně podezřívavě. Hermione zakroutila hlavou.

„No tak, už pojď, Rone, nebo si začnu myslet, že máš strach být se mnou chvíli o samotě.“

Na Ronově obličeji se odrážely jeho myšlenkové pochody jako v zrcadle. Pomalu k němu pronikal smysl toho, co právě Hermione řekla a začal chápat, co tím asi myslela. Začal se červenat a podíval se rozpačitě na Hermionu.

„No tak tedy jdeme.“

Podal jí ruku a upaloval pryč, sotva mu stačila.

„To snad není možné, má snad ještě někdo za bratra takového troubu?“ kroutila hlavou Ginny. Harry se rozesmál.

„Neboj, vedle Hermiony z toho rychle vyroste. Zná ho líp než kdokoli jiný, ta si s ním určitě poradí.“

Harry se rozhlédl po Velké síni. Zjistil, že davy už značně prořídli a zahlédl profesorku McGonagallovou, jak kouká na hodinky. Pak vzal Ginny kolem ramen a zašeptal jí do ucha:

„Co kdybychom se taky potichu vytratili?“ Ginny se rozzářila a jen zamrkala na souhlas.

Cesta nočním hradem se značně protáhla. Šli tou nejdelší oklikou na Nebelvírskou kolej, jaká jen byla možná. Nevynechali ani jedno temné zákoutí, aby se k sobě nepřitulili. Harry zahodil za hlavu všechny myšlenky na zítřek, které ho trochu znepokojovaly a soustředil se jen na to, jak nesmírně je šťastný. Když konečně dorazili k portrétu Buclaté dámy, zjistili, že otvor zůstal otevřený a Buclatá dáma tvrdě spí. Ginny se potichu zachichotala:

„Asi tušila, že by se moc nevyspala, když se budeme postupně trousit zpátky. Rozhodla se, že na bezpečnost se může dnes prostě vykašlat.“

Vlezli oba s tichým smíchem dovnitř a pod schody do ložnic uviděli Rona s Hermionou v těsném objetí, jak se vášnivě loučí na dobrou noc. Když potichu došli až k nim, řekl Harry: „Nechte si radši něco taky na zítřka.“

Hermiona se šťastně zasmála a Ron s neobvyklým klidem přihlížel, jak Harry něžně pohladil Ginny po vlasech a dal jí pusku na dobrou noc. Pak se všichni vydali nahoru do svých ložnic vstříc krásným snům.

Kapitola 02 – Winky

Ráno se Harry probudil s pocitem, že má před sebou těžký den. Zůstal klidně ležet a zíral do nebes nad sebou. Uspořádal si myšlenky a v duchu si připravoval, co všechno ostatním odpoledne řekne. Nebylo mu však dopřáno přemýšlet moc dlouho, protože se začali budít i ostatní. Byli tam všichni, Neville, zářil a šťastně se usmíval na všechny kolem sebe. Šrámy a modřiny z jeho obličeje zmizely, asi si ho vzala do parády madam Pomfreyová. Dean se Seamusem se bavili tím, že prohrabávali Seamusův kufr a hledali hábit dost čistý na to, aby si ho mohl Dean půjčit. Ron se posadil na posteli proti Harrymu a vypadal, že mu chce něco nepříjemného říct a neví jak na to. Harry se rozhlédl po ostatních, zavrtěl hlavou a začal se přehrabovat ve svém batohu. Byl si jist, že si přibalil i jeden obyčejný školní hábit. Nechtěl dnes chodit po škole ve svém společenském hábitu ze včerejška. Ron s oblékáním také nespíchal a tak zůstali za chvíli sami.

„Tak co jsi mi chtěl, Rone?“ Ron se zatvářil znovu velmi rozpačitě a mlčel. „Jde snad zase o Ginny? No tak Rone, vymáčkni se, vždyť tě přece znám.“

„Já... jen mám strach abys Ginny zase nezlomil srdce. Holky se teď na tebe budou jen lepit, budeš pro všechny skvělá partie, a kdybys Ginny zase nechal, tak by se s tím nikdy nedokázala vyrovnat...“ vyhrknul ze sebe Ron.

„Dobře, tak si to vyjasníme jednou pro vždy,“ řekl Harry a zatvářil se velmi vážně. „Ginny jsem opustil ne proto, že bych ji nemiloval, ale proto, aby byla v bezpečí. Nikdy jsem ji nepřestal milovat. Miluji ji tak, jak je to jen možné, víc to snad ani nejde. Jakmile dosáhne plnoletosti, tak se s ní zasnoubím a jen co doděláme školu, tak se s ní ožením. Neumím si svůj život bez ní představit. Takže by sis měl pomalu začít zvykat na to, že patřím do rodiny.“ Ronův obličej se během jeho řeči rozjasňoval, až se nakonec rozesmál.

„Tak to tedy беру, švagře.“

Harry se smál s ním, ale najednou se zarazil.

„Hele je to sice ostuda, že to nevím, ale kdy má vlastně Ginny narozeniny?“ zeptal se rozpačitě.

Ron se smál ještě víc a odpověděl:

„Na začátku prázdnin, sedmého července...“ a chechtal se jako blázen. Harry se hájil:

„A jak to mám asi vědět, tou dobou jsem zatím vždycky trčel u Dursleyových.“

Nakazil se ale Ronovým smíchem a tak šli dolů a oba se chechtali jako šílení.

Ve společenské místnosti už na ně čekaly Ginny s Hermionou a obě se tvářili na jejich dobrou náladu trochu podezřívavě. Tak se oba radši uklidnili a každý tu svou přivítal letným polibkem. Pak se společně, v dobré náladě, vydali na snídani. Stoly ve Velké síni trochu prořídly, bylo mezi nimi víc prostoru, ale zůstaly rovnoměrně rozmístěny po celé

síni. Nebyly zde ani kolejni stoly, ani stůl pro profesory. Harry si všiml, že zmijozelští studenti se drží stále pohromadě a obsadili společně jeden kout Velké síně. Ostatní studenti však byli promíchání bez jakéhokoliv řádu, ať už patřili do kterékoliv koleje. I profesori neseděli u jednoho stolu ale rozptýlení po celé síni mezi studenty. Harry si povšiml Hagrida, sedícího osamoceně u jednoho stolu u stěny, vpravo od vchodu. Tak k němu, s ostatními v patách, zamířil.

„Dobré ráno Hagrid, proč se tváříš tak smutně?“ zeptal se Harry a všichni si k němu přisedli. Hagrid zasmušile odpověděl:

„Pokaždé si znovu a znovu slibuji, že už nikdy nebudu pít a vždycky se najde nějaká příležitost, která si zaslouží pořádně zapít. Zase jsem to včera přehnal a hrozně mě bolí hlava. Tydle pochoutky mi nepomůžou...“ a ukázal na spousty dobrot před sebou na stole. „Potřeboval bych kotlet silný horký česnečky, ale neměl sem sílu si ji ráno uvařit...“ dořekl s hlubokým povzdechem. Harry se usmál.

„Víš co? Možná ti dokážu pomoci, mám nápad...“ a zavolal:

„Kráturo!“

S hlasitým prásk se vedle něj objevil jeho domácí skřítek a Hagrid se při tom zvuku chytil za hlavu.

„Co pro vás může Krátura udělat pane?“ šťastně se usmíval a hluboce se uklonil.

„No nejdřív bych ti chtěl říct, jak jsem byl na tebe pyšný, když jsem viděl, jak statečně vedeš ostatní skřítky do boje. A věřím, že stejně pyšný by na tebe byl i Regulus, kdyby tě mohl vidět.“

Krátura se zapýřil a hrdě vypjal hrud', na které se mu houpal zlatý medailon.

„A máš pravdu, rád bych, abys pro mě něco udělal. Tady náš velký dobrý přítel, by potřeboval obrovskou mísu silné a horké česnekové polévky, aby se mu zlepšila nálada...“ a ukázal na Hagrida. „Myslíš, že bys to pro něj s ostatními skřítky mohl udělat?“

„Jistě, pane, velmi rád, udělám pro vás cokoli i pro pana Hagrida. Krátura je moc šťastný, že může pro pána něco udělat. Krátura je moc pyšný, že má tak velkého a statečného pána.“ Harry se smál a po očku mrknul na Hermionu, jak se na to jeho vyznání bude tvářit, ale ta vypadala spokojeně. Asi jí stačilo, že se skřítkem mluví hezky a zdvořile.

„Ještě než odejdeš vařit tu polévku, tak bych tě chtěl o něco poprosit. My se tady po snídani chvilku zdržíme a já bych byl rád, kdybys s námi chvilku poseděl a poradil mi s jinou věcí, souhlasíš?“

„Jistě, pane, velmi rád, pane...“ odpověděl skřítek a ještě víc vypnul hrud' a s nesmírně šťastným výrazem zmizel.

„Co chceš proboha za rady od Krátury?“ divili se ostatní, ale Harry neměl čas to s nimi probrat, protože právě povstala profesorka McGonagallová a magicky zesíleným hlasem si zjedнала klid.

„Vypadá to, že jste tu již všichni, tak vás seznámím s organizačními opatřeními, ke kterým jsme byli nuceni přistoupit. Jak jste si asi všichni všimli, přišli jsme o dva členy profesorského sboru, kteří byli nuceni se přesunout do Azkabanu.“ Chvíli počkala, až se uklidní bujaré veselí, které její slova mezi studenty vyvolala. „Jsem ráda, že vás to potěšilo, nicméně nám tím vyvstal značný problém. Do konce školního roku nemáme šanci, že se nám podaří sehnat vhodnou náhradu a proto jsme byli nuceni rozebrat si jejich předměty mezi sebou. Tak bychom ale, při stávající výuce, byli s kolegy značně přetíženi. Proto jsme se rozhodli, že pro letošní rok zrušíme ročníkové postupové zkoušky a studenti, kteří letos neskládají zkoušky NKÚ a OVCE, pojedou dnes po obědě domů. Apeluji však na vaši zodpovědnost a očekávám od vás, že své prodloužené prázdniny využijete také k tomu, abyste dohnali to, co jste letos zameškali.“

Profesorka se musela na chvíli odmlčet, protože ani její zesílený hlas už nedokázal přehlušit nadšení, které její sdělení vyvolalo. Když se Velká síň trochu uklidnila, znova pokračovala:

„Pro studenty, kteří budou letos skládat zkoušky, jsme termín posunuli až na konec června, aby měli dostatek času se řádně připravit. Obranu proti černé magii pro NKÚ si vezme na starost profesor Kratiknot a studenty na OVCE budu připravovat na zkoušky já. Studium mudlů převezme profesor Křiklan, který má z tohoto předmětu složené OVCE. Jsem si jistá, že na vás takto budeme mít dostatek času, abychom vás na zkoušky dobře připravili. Nové rozvrhy máte tady u mě na stole a po snídani si je zde můžete vyzvednout.“

„A teď vy, kteří pojedete domů. Vaši rodiče byli upozorněni na to, že si vás mají dnes večer vyzvednout na nádraží King´s Cross. Oběd pro vás bude připraven už v půl dvanácté a v půl jedné odjíždějí kočáry na nádraží. Takže máte celé dopoledne na to, abyste si sbalili svoje věci a připravili se na cestu. A ještě něco: společně s vámi pojedou Bradavickým expresem i někteří hosté z včerejší hostiny. Byla bych ráda, abyste se chovali slušně a neudělali ostudu naší škole.“

Na chvíli se odmlčela a počkala, až studenti tu záplavu informací vstřebají a potom ještě dodala:

„Ti studenti, kteří z jakéhokoliv důvodu v letošním roce byli nuceni přerušit docházku, dostanou příležitost od září pokračovat ve studiu a dokončit své vzdělání.“ a při těchto slovech pohlédla na Deana, který seděl blízko u jejího stolu, a pak se otočila směrem k nim a usmála se na ně.

Potom už se síní rozléhal halas dětských hlasů, jak studenti diskutovali o tom, co se právě dozvěděli. Převládal jásot a nadšení. Vtom se u Harryho stolu objevili čtyři domácí skřítkové, kteří společně postavili před Hagrida obrovskou mísu velikosti kotle, plnou pronikavě vonící a kouřící polévky.

„Krátura řekl, že velký pán potřebuje nutně polévku, pane...“ řekli a než jim stačil Hagrid poděkovat zase zmizeli.

Tak se pustil do polévky a Harry a ostatní spokojeně pokračovali ve snídani. Postupem času se z Velké síně začali vytrácet nejdřív profesori, s nimi studenti s novými rozvrhy a pak také ostatní studenti, kteří si šli zabalit svoje věci. Když už byla síň poloprázdná, dojedl i

Hagrid svou polévku a s mnohem lepší náladou odcházel, připravit se na svou hodinu Péče o kouzelné tvory, kterou měl od deseti hodin.

V tom se u stolu objevil skřítek a řekl:

„Pán chtěl s Kráturou o něčem mluvit?“

„Ano, Kráturo, posad' se tady vedle mě, potřebuji, abys mi s něčím poradil.“

Ron, Hermiona i Ginny zvědavě poslouchali, co vlastně od Krátury chce. A tak Harry pokračoval:

„Jde mi o Winky, Kráturo, ještě pořád je nešťastná a pije?“ zeptal se. Hermiona vypadala, jako kdyby už začínala chápat, o co Harrymu jde a začala se usmívat. Ron a Ginny se stále tvářili dost nechápavě.

„Winky je pořád hrozně opilá a ještě víc nešťastná, než byla před tím, když už nemá Dobbyho aby se o ní staral, pane.“

„No a s tím právě potřebuji poradit, Kráturo. Dobby umřel při tom, když mě zachraňoval, a já vím, že měl Winky moc rád a hezky se o ni staral. Cítím zodpovědnost za jeho smrt a vím, že by byl moc rád, kdybych se o Winky postaral místo něj...“ vysvětloval mu Harry.

„Ale Krátura neví, jak by pán mohl Winky pomoci, ona tady nikdy šťastná nebude, pane.“

„Ano to já vím,“ řekl Harry, „ale co kdyby dostala novou rodinu, ke které by patřila a mohla se o ni starat, myslíš, že by pak byla šťastnější?“ otočil se k Ronovi: „Ty jsi přece říkal, že tvoje mamka touží po domácím skřítkovi, který by jí pomohl s domácností, ne?“

„No, to jo, ale nevím, kamaráde, jestli, když uvidí Winky v tom stavu, v jakém jsme ji viděli naposled my, bude mít chuť to s ní risknout.“ Ale Ginny se rozzářila:

„Když jí to patřičně vysvětlíme tak dá určitě Winky šanci. To je skvělý nápad Harry. Když si u nás Winky zvykne, tak budou mít naši aspoň společnost a oporu na stará kolena. Dřív nebo později stejně všichni z Doupěte vypadneme...“ a moc hezky se na Harryho usmála.

„Krátura se zamyslel:

„Jestli dáte Winky novou rodinu, tak by mohla být zase šťastná a spokojená, pane. Jste tak ušlechtilý. Skřítkci se musí stydět, pane, oni se Winky štítí a vždy ji jen odklidí do kouta, aby nedělala ostudu, když se opije, ale nikdo jí nechce pomoci, pane.“

„No dobře Kráturo, ale teď dostaneš velmi těžký úkol. Myslíš, že dokážeš udržet Winky střízlivou a přinutit jí aby se trochu umyla a celkově dala do pořádku, než přijede paní Weasleyová? Měli by se objevit krátce po obědě. Myslíš, že to zvládneš?“

„A může Krátura Winky říct, že si pro ni přijede nová rodina, pane, to by s ní byla asi lepší práce, kdyby věděla, o co jí jde.“

Harry se obrátil na Rona a Ginny:

„Myslíte, že vaši budou souhlasit, když jim to vysvětlím? Myslíte, že budou chtít Winky pomoci? Nerad bych jí to slíbil a pak ji musel zklamat. Byla by to pro ni hrozná rána.“

„Neboj se Harry, nech to na mě a na Ginny, my jim to vysvětlíme tak, že si do té kuchyně pro ni sami přijdou!“ prohlásila rozhodně Hermiona.

„Tak dobře, teď už je to jen na tobě, Kráturo, abys ji na tu událost dobře připravil,“ řekl Harry a otočil se na skřítku.

„Krátura udělá, co bude moct, pane...“, odpověděl skřítek, uklonil se a zmizel.

Pak se pomalu, všichni v dobré náladě, vydali zpět na kolej, protože Hermiona si na odpoledne chtěla připravit ještě pár věcí, které chtěla vzít sebou a taky knížky o viteálech, aby je po schůzce mohla vrátit ředitelce, protože jak několikrát opakovala, si je jen vypůjčila. Líně vysedávali ve společenské místnosti, sledovali, jak studenti horečně shánějí svoje věci a balí si kufry a snažili se (hlavně Ginny) rozptýlit Harryho, který začal být trochu nervózní s vidinou toho, co ho dnes ještě čeká. Ron už se nemračil, když viděl jak Ginny s Harrym laškuje, ale vždycky se potutelně culil a mrkal na Harryho.

„Co jsi to s mým drahým bratříčkem udělal, že je najednou tak tolerantní?“ zeptala se Ginny Harryho, když si už poněkolkáté všimla jeho úsměvu.

„Nic, jen jsem ho přesvědčil, že to s tebou myslím vážně a hodlám se s tebou oženit, tak brzo, jak to jen bude možné...“ odpověděl jí s úsměvem. Ron a Hermiona se rozesmáli. Ginny zčervenala jako růžička, ale zatvářila se uraženě.

„Nechápu, jak můžeš tvrdit, že se semnou oženíš, když ses mě ještě nezeptal, jestli tě vůbec chci. Asi si budu muset ještě pořádně rozmyslet, jestli ti řeknu ANO!“

Harry se usmál, přitáhl si ji k sobě na klín a řekl:

„Tak já už tedy budu hodný, aby sis to ještě nerozmyslela...“ a velmi něžně ji políbil. Ginny se přestala mračit a přitulila se k němu.

Dopoledne jim uteklo v dobré náladě dost rychle. I když na Harryho, navzdory snaze ostatních, sedala čím dál tím větší tréma. Konečně se podíval na hodinky a s povzdechem řekl:

„Už bude skoro půl jedné, měli bychom jít na oběd, abychom zjistili jak to McGonagallová zorganizovala a taky seznámili Weasleyovi s Winky. Kdy by měli přijít, nevíš Ginny?“ zeptal se.

„No někdy touhle dobou. Máma měla radost, že nebude muset vařit, protože dostali pozvání na oběd...“ odpověděla a usmála se na Harryho, aby mu dodala odvahu.

Vydali se pomalu dolů, a když došli do vstupní haly, zjistili, že studenti už odjeli na nádraží. Velká síň byla poloprázdná. Jen pár studentů, profesori a u jednoho z větších stolů rodinka Weasleyova.

Harry se podíval na ostatní a řekl:

„Vy běžte připravit mamku na Winky a já půjdu zjistit, kde a kdy se to bude konat...“ a vydal se za profesorkou McGonagallovou. Ta seděla u stolu jen s profesorem Kratiknotem.

Usmála se na něj a řekla:

„Posad' se Harry, at' se dohodneme.“

Harry se podíval na Kratiknota a zpátky na ni. Usmála se a odpověděla na otázku, kterou nepoložil:

„Z profesorů jsem pozvala tady Filiuse a Pomonu Prýtovou, jestli souhlasíš, Harry.“

„Jistě, paní profesorko, proto jsem to nechal na vás. Jak jste to tedy zorganizovala?“

„Pozvali jsme všechny na jednu hodinu do mé učebny. Poprosila jsem skřítky, aby nám tam připravili občerstvení. Vyhovuje ti to takhle?“

„Asi ano...“ zatvářil se Harry nervózně. Profesorka ho konejšivě poplácala po ruce.

„Vím, že to pro tebe nebude jednoduché, Harry, ale budeš mezi přáteli, mezi lidmi, kteří tě mají rádi. Věřím, že to zvládneš skvěle.“

Harry se na ni usmál a řekl:

„Ještě musím něco zařídit, než začneme, vlastně bych se vás měl zeptat... Jde o skřítku Winky, víte tu po panu Skrkovi... Ona je tady nešťastná a touží po vlastní rodině. Staral se o ní Dobby a teď když už nemůže, myslel jsem, že ji seznámím s Weasleyovými. Když si padnou do oka, pustíte ji s nimi?“

Profesorka se zasmála.

„Jistě Harry, jedna nešťastná skřítko nám tu určitě nebude chybět.“

Harry se vydal k Weasleyovým. Molly se na něj usmála a zeptala se:

„Prý pro mě máš šikovnou, ale smutnou skřítku?“

Harry řekl:

„Uvidíme...“ a zavolal Kráturu.

„Tak co, podařilo se ti dát Winky trochu do pořádku?“ zeptal se, když se skřítek objevil.

„Ano pane, vypadá hezky, ale je moc nervózní, pane...“ a podíval se na paní Weasleyovou.

„Neboj Kráturo, my na ni budeme hodní, přived' ji,“ řekla a usmála se na něj. Krátura zmizel a skoro v tomtéž okamžiku se objevil zpátky i s Winky. Vypadala opravdu docela dobře, byla čistá, měla na sobě sněhobílý ubrousek nad ramenem uvázaný jako tógu. Jen oči sklopené k zemi měla červené a trochu zakalené. Jak tu nešťastně stála a upřeně zírala na svoje nohy, vzbuzovala lítost.

Paní Weasleyová se na ni laskavě usmála a zeptala se:

„Ty prý hledáš rodinu, kterou bys měla ráda a mohla se o ni starat?“

Winky k ní zvedla oči a potichu hlesla:

„Ano paní.“

„No vidíš a my zrovna hledáme hodného a šikovného domácího skřítku, který by se stal členem naší rodiny a trochu mi pomohl s domácností. Co myslíš, mohlo by se ti u nás líbit? Máme malý dům a spoustu dětí, takže je u nás pořád moc práce.“

„To by se Winky líbilo paní, ale je zaměstnaná v Bradavicích...“ podívala se na ni bázlivě.

Harry se při jejich rozhovoru cpal sekanou a brambory, aby se stihl najíst, než to začne a tak rychle polkl a odpověděl:

„To je v pořádku Winky, mluvil jsem o tobě s paní ředitelkou a ona řekla, že když se ti budou Weasleyovi líbit, tak že jí nebude vadit, když s nimi odejdeš. V Bradavicích je hodně skřítků, tady se bez tebe obejdou, ale u Weasleyových nemají žádného skřítku, tam by tě potřebovali.“

„Winky by moc ráda pomáhala paní doma, Winky umí dobře pracovat.“ Paní Weasleyová se na ni usmála a řekla jí:

„Dobře Winky domluveno. Teď tu máme ještě nějaké jednání, takže si můžeš v klidu sbalit všechny svoje věci a až půjdeme domů, tak tě zavoláme a půjdeš s námi, souhlasíš?“

„Ano paní, Winky jde balit a bude čekat.“ Uklonila se a zmizela.

Krátura se obrátil k Harrymu:

„My taky půjdeme dnes domů, pane?“

Harry se zarazil. Nějak si pod pojmem domov stále nedokázal představit ten dům na Grimmauldově náměstí.

Ale paní Weasleyová mu ušetřila odpověď.

„Musíš jít k nám Harry. Domluvili jsme se s Andromedou Tonksovou, že zítra uděláme společný pohřeb pro Freda, Nymfadoru a Remuse, asi bys tam měl být s námi,“ řekla a v očích se jí objevily slzy. „Měl bys u nás zůstat celé prázdniny Harry i s Kráturou, alespoň dohlídne na Winky, aby si u nás dobře zvykla.“

Harry zaváhal, ale pak si všiml prosebného výrazu v očích Ginny a souhlasil:

„Děkuji paní Weasleyová, moc rád.“ Skřítek se zaradoval a zeptal se:

„Může jít Krátura taky balit pane?“ Harry přikývl a Krátura zmizel.

Pan Weasley se najednou zvedl a povídá:

„Už bude jedna, asi bychom měli jít. Podívejte, Minerva už také odchází.“ Harry se zatvářil utrápeně.

„Ještě jsem chtěl sníst pár sirupových košíčků.“

Ginny se zasmála, vzala do rukou táč plný jeho oblíbených zákusků a řekla:

„Tak ti je vezmeme sebou.“

Když odcházeli, zeptal se Harry pana Weasleyho:

„Nevidím Percyho, nechali jste ho doma?“

Pan Weasley se na něj překvapeně podíval.

„Ty bys ho tady chtěl? Po tom jak se v minulosti k tobě choval? Řekl jsem mu, že jsme mu sice odpustili a jsme šťastní, že se nakonec rozhodl přidat se na správnou stranu, ale naši důvěru, že si bude muset nejdřív zasloužit. Myslím, že to pochopil a ani neprotestoval.“ Harry se usmál.

„Ano pane Weasley máte pravdu, taky to cítím podobně.“

Než se nadáli, byli před učebnou přeměňování. Harrymu se dovnitř moc nechtělo, počkal, až vejdou všichni ostatní, ale když před dveřmi zůstal stát sám, věděl, že musí jít také. Třikrát se zhluboka nadechl a vstoupil.

Lavice byly srovnány do tvaru písmene U a židle byly rozmístěny kolem dokola. Ginny položila táč s košíčky do čela stolu a šla si sednout ke svojí mámě. Harry se rozhlédl, aby zjistil, kdo všechno tady je. Vedle profesorky Prýtové seděli, Neville a Lenka, naproti seděl Aberforth Brumbál a Elfias Dóže, pak profesor Kratiknot a Sturgis Tobolka. Na volná místa se usadili všichni Weasleyovi a byli tam také Hestie a Dedalus Kopál. Když je Harry uviděl tak udiveně zvedl obočí a zeptal se:

„Snad jste Dursleyovi nehodili na krk chudince paní Figgové?“

„No není to tak hrozné, jak to vypadá. Dopoledne jsme je seznámili s některými z rodičů, kteří přišli bránit hrad, zdrželi se na hostinu a jedou domů taky expresem. Byli tam Finniganovi a pan Finnigan je myslím taky mudla, pak Nevillova babička a ještě rodiče Lee Jordana, jeho maminka je myslím mudlorozená, aspoň říkala, že byla ted' dlouho v zahraničí. Ti si s nimi už poradí.“

Kingsley Pastorek a profesorka McGonagallová seděli v čele a k nim se usadili i Ron s Hermionou. Už tam zbývalo poslední místo, přímo proti tácu se sirupovými košíčky. Harry si povzdechl a vydal se k němu.

Když tam došel, najednou si něco uvědomil.

„Ještě někdo tady chybí,“ řekl a zavolal Kráturu.

Když viděl nevěřící a někde i nesouhlasný pohled v očích přítomných kouzelníků, tak řekl:

„Kráturo, zasloužil sis svou statečností být tady ted' s námi. Máš právo se dozvědět, za co zemřel tvůj pán Regulus, jehož medailon nosíš a chci, abys věděl, že jsme dokončili to, co Regulus začal. Uslyšíš tady ale velmi tajné věci, proto musíš slíbit, že nikdy nikomu neprozradíš nic z toho, co se tady dozvíš.“

Krátura dojetím třepal ušima, zvedl ruku k přísaze a slavnostně prohlásil:

„Kráturo přísahá, že radši umře, než aby vyzradil, co mu pán svěřil...“ a šel se posadit do koutka pod okno.

Harry se otočil k ostatním:

„Od vás chci také slib, že nic z toho co se tady dozvíte, neřeknete nikomu dalšímu.“

George se zasmál a zeptal se:

„Máme také přísahat jako Krátura?“

Harry se usmál, a odpověděl:

„Prostě ‚slibuji‘ mi bude stačit George.“

A tak všichni postupně, počínaje Georgem s vážným výrazem pronesli zřetelně:

„Slibuji.“

Jen Lenka Láskorádová (taky jak jinak), zvedla ruku se vztyčenými dvěma prsty a smrtelně vážně řekla:

„Přísahám na hrob své mamky.“

Harry se otočil k profesorce McGonagallové a poprosil:

„Mohla byste prosím ještě zabezpečit okna a dveře kouzlem proti vyrušení?“ a s pohledem na George vysvětloval:

„Zahlédl jsem mezi studenty pár ultradlouhých uší.“

Všichni, kdo věděli, o co jde, se rozesmáli, jen paní Weasleyová se podívala na svého syna vyčítavě, když vstávala, aby pomohla profesorce zabezpečit místnost. Ted' už nic nebránilo, aby mohli začít...

Kapitola 03 – Rekapitulace

Harry se rozhlédl po přítomných a začal:

„Přemýšlel jsem, čím bych měl začít a řekl jsem si, že nejspíš tou věštbou, kterou to všechno začalo pro mě. Tu věštbu vyslovila Sibyla Trelawneyová, když se ucházela o profesorské místo.“ Na pochybovačné mručení, které jeho sdělení vyvolalo, odpověděl:

„Ano, profesorka Trelawneyová skutečně zdělila po své prababičce věšdecké schopnosti a domnívám se, že si to sama ani neuvědomuje. Přede mnou také pronesla věštbu, která se nakonec vyplnila. Upadla při tom do transu, mluvila zvláštním chraplavým hlasem, a když se probírala, tak si vůbec nic nepamatovala. Myslela si, že si jen na chvíli zdřímla.“

Profesorka McGonagallová se stále nedůvěřivým výrazem v tváři zapochybovala:

„Před tebou pronesla věštbu, která se skutečně vyplnila? Kdy?“

Harry se usmál, věděl jaký má profesorka názor na věštění budoucnosti.

„Bylo to v tom roce, kdy Sirius utekl z Azkabanu. Když jsem odcházel od zkoušky, tak upadla do transu a řekla něco v tom smyslu, že Pán temnot se skrývá o samotě a bez přátel, a že jeho služebník se večer osvobodí z okovů, v kterých strávil posledních dvanáct let a ještě před půlnocí se vydá hledat svého mistra, aby s ním spojil svoje síly. A že s jeho pomocí pán temnot znovu povstane, silnější a děsivější než kdy dřív... Nejdřív jsem myslel, že mluvila o Siriusovi, ale ten večer jsme se dozvěděli, jak to skutečně bylo se Siriusem a Červíčkem. Že se Petr Pettigrew živ a zdrav dvanáct let skrýval převlečený za krysu Prašivku a Sirius byl zatím v Azkabanu odsouzen za jeho vraždu. Že to byl Červíček, kdo byl strážcem tajemství mých rodičů, že to byl on, kdo je zradil.“ Harry si povzdechl nad tou vzpomínkou.

„Zabránil jsem tehdy Siriusevi a Remusovi, aby ho zabili; chtěl jsem ho předat ministerstvu, aby pravda vyšla najevo a Sirius byl osvobozen. Jenže shodou okolností byl ten den úplňk, Remus si zapomněl vypít svůj lektvar a v nastalém zmatku, který způsobila jeho proměna, Červíček utekl. A jak všichni víme, opravdu pomohl Voldemortovi, aby znova povstal, silnější a děsivější, než kdy dřív...“ odmlčel se Harry.

Pak se ho zeptala McGonagallová:

„Vím, že se vám podařilo Siriuse nakonec zachránit, ale nikdy jsem pořádně nepochopila, jak jste to dokázali?“

Harry na ni pohlédl s údivem:

„Vždyť jste to byla vy, kdo dal Hermioně na začátku roku obraceč času...“ a když viděl na její tváři stále nechápavý výraz, pokračoval:

„Když za námi na ošetřovnu přišel profesor Brumbál, řekl nám, že ví o tom, že je Sirius nevinný, ale nedokáže zabránit Popletalovi, aby mozkomorům nepřikázal dát mu polibek. Že potřebujeme víc času. Řekl Hermioně, že tři otáčky by měli stačit a když se nám všechno podaří, že můžeme zachránit víc, než jeden nevinný život...“

„A tak jsme se s Hermionou vrátili o tři hodiny zpátky, zachránili jsme Klofana před popravou, zahnal jsem pomocí Patrona ty mozkomory u jezera, pak jsme na Klofanovi doletěli k oknu kabinetu profesora Kratiknota a vytáhli odsud Siriuse. Ten pak odletěl na Klofanovi a my měli co dělat abychom stihli doběhnout na ošetřovnu dřív, než nás tam Brumbál zamknul...“ otočil se na Hermionu a s úsměvem řekl:

„Zní to docela jednoduše, co?“

Ozvala se ale McGonagallová:

„Ale to bylo hrozně nebezpečné,“ řekla s hrůzou v hlase, „co kdyby vás někdo uviděl. To bylo strašně riskantní!“

Pak se konečně ozvala Hermiona.

„Já vím. Zvláště, když jsem pořád musela hlídat Harryho, aby se nevrhl po Červíčkovi a nechtěl ho chytit. Hrozně jsem se bála a myslela jsem si, že se už nikdy v životě takhle bát nebudu. Jenže s Harrym se nikdy nenudíte. Ještě jsem netušila, že budu zápasit s obrovským hadem, skákat oknem z prvního patra, abych unikla před nosem Voldemortovi, že vyloupím Gringottovy a uletím jim na drakovi.“ Všichni se po jejich slovech rozesmáli.

Jen Harry se trochu zamračil a řekl:

„K té věštbě jsme se ale ještě nedostali. Jestli budeme takhle probírat všechna naše dřívější dobrodružství, tak se k tomu nejdůležitějšímu dneska nedostaneme.“

Hermiona se usmála a řekla:

„To nebude potřeba, Harry, tvá dobrodružství s Kamenem Mudrců a s Tajemnou komnatou jsou už všeobecně známá. A díky Jinotaji i návrat Voldemorta...“ a usmála se na Lenku. V tom se ozvala Fleur:

„Ale já jsem nic sss toho ještě nesyššela.“

„To nevadí,“ ozval se Bill, „alespoň ti budu mít po večerech co vyprávět.“

A všichni se zasmáli.

Harry se tedy vrátil na začátek.

„Pokusím se vám zopakovat tu věštbu. Jen nevím, jestli to dokážu slovo od slova tak, jak byla řečena...“

„To nebude potřeba Harry, od toho jsem tu já...“ ozval se, od stěny hlas Albuse Brumbála. „Já si tu věštbu pamatuji naprosto přesně.“

Harry se otočil překvapeně k portrétu na zdi.

„Pane profesore, jak jsem na vás mohl zapomenout...“ omlouval se, se studem v hlase. „A kde je ostatní osazenstvo portréty?“ Matně si vybavoval skupinku kouzelníků sedících kolem stolu.

„Radši jsem je poslal pryč, Harry, některé bradavické portréty jsou nezdravě upovídáné...“ Harry cítil, jak studem zčervenal.

„Na to jsem vůbec nepomyslel.“

Brumbál se na něj usmál a uklidňujícím tónem pokračoval:

„Nemusíš přece myslet na všechno, Harry, od toho tu máš nás ostatní. Pozvala mě sem paní ředitelka a je samozřejmé, že jsem přispěl svým dílem i k větší bezpečnosti tohoto setkání.“ Harry pohlédl s vděčností na McGonagallovou, napil se čaje a vzal si jeden ze sirupových košíčků, aby se uklidnil.

Brumbál mezi tím pokračoval:

„Takže zpátky k té věštbě, doslova zněla takto: *Příchod toho, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se blíží... narodí se těm, kteří se mu již třikrát postavili, na samotném sklonku sedmého měsíce roku... a Pán zla ho poznamená jako sobě rovného; on však bude mít moc, jakou Pán zla sám nezná... proto jeden z nich musí zemřít rukou druhého, neboť ani jeden nemůže žít, jestliže druhý zůstává naživu... Ten, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se narodí, až sedmý měsíc bude umírat...“*

Harry sledoval ostatní, jak napjatě a se stále se stupňující hrůzou poslouchají ta slova. Po chvíli ticha se ozvala paní Weasleyová:

„Proboha Harry, kdy ses tohle dozvěděl?!“

Harry se na ni chápavě podíval a odpověděl:

„Po té naší nepovedené akci na ministerstvu...“ a vzpomínal na těch pár krutých týdnů.

„Bylo to dost těžké, když jsem se musel vyrovnat jak se smrtí Siriuse, tak s tím, že se budu stanu vrahem, nebo budu zavražděn... alespoň tak jsem to tehdy chápal. Nakonec se ale ukázalo, že to nebylo tak hrozné, ne?“ a usmál se na ostatní, aby je uklidnil.

A pak, jako když se protrhne hráz, začal vyprávět o tom, co se dozvěděl na soukromých hodinách s Brumbálem v minulém školním roce. Chtěl, aby pochopili proč Voldemort pohrdal čistokrevnými kouzelníky (ze zkušeností se svým zdegenerovaným strýcem Morfinem) a rozhodl se, že si je zotročí jako první. Proč nenáviděl mudly i o jeho první vraždě, kterou se zbavil rázem všech svých zbývajících příbuzných. Proč za jediného opravdu nebezpečného soupeře považoval Brumbála se smíšenou krví, jako měl on sám. Proč si ze dvou chlapců, kteří odpovídali věštbě, nevybral čistokrevného Nevillea, ale Harryho, aby ho označil jako sobě rovného. Vysvětlil jim, že díky Snapeovi, znal jen první větu věštby a proto se tak snažil získat záznam, aby se dozvěděl, kde udělal chybu. A tak se postupně dostal až k viteálům.

Požádal Hermionu aby ostatním vysvětlila co je viteál a jak se dá vytvořit. Hermiona sáhla do své bezedné kabelky a vytáhla prastaré knihy černé magie. Vysvětlila spíš Brumbálovi, než ostatním, jak se k těm knihám dostala, a že je samozřejmě vrátí, hned jak skončíme,

paní ředitelce. Brumbál šťastně pokyvoval hlavou, jako kdyby přesně předpokládal, že je Hermiona takto ziská a McGonagallová prohlásila, že tyto knihy uklidí bezpečně z dosahu všech studentů. Pak Harry ještě požádal Hermionu aby přečetla, jak je možné rozervanou duši zase spojit dohromady. Po té co to udělala, nastalo ticho.

Po chvíli ho přerušil Kingsley Pastorek:

„Takže proto jsi ho chtěl přimět k tomu, aby zalitoval svých činů? Aby se v něm probudily výčitky svědomí? Proč sis přál, aby se jeho duše scelila?“

Harry se zamyslel, jak nejlépe odpovědět.

„K tomu, co jsem viděl, se dostaneme o něco později. Ted' vám jen řeknu, že to co čeká jeho zmrzačenou duši, vzbuzuje hrůzu i soucit zároveň. Je to tak krutý osud, že bych ho nepřál nikomu, ani jemu ne...“

Po chvíli ticha, kdy ostatní vstřebávali tuhle informaci, Harry pokračoval.

„Pokud je známo, tak nikdo před Voldemortem, nikdy nevytvořil víc, jak jeden viteál. On se však rozhodl, že sedm je magické číslo. Myslel, že když svou duši rozerve na sedm částí a vytvoří tak šest viteálů, že bude nepřemožitelný a nesmrtelný.“

Během jeho řeči začala Hermiona vytahovat jeden zničený viteál za druhým ze své kabelky a pokládala je na stůl před sebou, k obrovskému údivu ostatních. Harry pokračoval:

„Nejdřív k těm, co tady nejsou. Jako první jsem zničil Deník Toma Raddlea v Tajemné komnatě, baziliščími zubem. To bylo ve druhém ročníku.“ A slovo si vzal opět Brumbálův portrét.

„Po tom co jsem pochopil, že deník byl viteálem, jsem se zhrozil toho, co to znamená. Ten deník byl stvořen k tomu, aby ovládl nevinného studenta a jeho prostřednictvím dokázal, že Tom Raddle, později známý jako Lord Voldemort, byl Zmijozelovým dědicem. Ovšem nebezpečí, že bude při tom viteál zničen, bylo tak velké, že mi došlo to, že existuje víc viteálů. A tak jsem s Harryho vydatnou pomocí přišel na to magické číslo sedm. Pátral jsem také v minulosti po předmětech, které se v Tomově přítomnosti ztratily. První, na který jsem narazil, a který jsem také později zničil, byl prsten, rodové dědictví Gauntů, jeho kouzelnické rodiny. Sebral ho Morfinovi tu noc, kdy zavraždil svého otce a svého strýce tak odsoudil na doživotí v Azkabanu.“ Na chvíli se zamyslel, co mu ten prsten všechno způsobil, ale jen Harry pochopil, proč ta dlouhá pauza.

Už se chystal, že bude pokračovat sám, když Brumbál znovu začal:

„Pak jsem narazil na další předměty,“ a ukázal na stůl před Hermionou.

„Zlatý medailon Salazara Zmijozela a zlatý šálek Helgy z Mrzimoru. Ztratili se poté, co je Tom spatřil a jejich ztráta byla doprovázena násilnou smrtí majitelky, za kterou byl opět odsouzen někdo jiný. Pak už jsem stihl jen dojít s Harrym pro ten Zmijozelův medailon, než mě dohonila smrt...“ a otočil se k Harrymu, aby mu předal slovo.

Harry se usmál a řekl:

„S tím medailonem to nebylo tak jednoduché, pane profesore. Přinesli jsme z té jeskyně ten, co teď nosí na své hrudi Krátura...“ ohlédl se na skřítku, který seděl tiše u okna. Pak vyndal z ukrýváčku lístek, který v něm našli a přečetl ho.

Potom ostatním společně s Ronem a Hermionou vyprávěl, co zažili po útěku ze svatby, jak v domě rodiny Blacků zjistili, kdo byl ten záhadný R. A. B. Vyprávěli jim také celý Kráturův příběh i to, jak s jeho pomocí od Munduguse zjistili, kde se pravý medailon nachází. Pak přišlo na řadu jejich dobrodružství na ministerstvu a to, jak kromě medailonu zachránili i pár mudlorozených. Ron si posteskl:

„Ani nevíme, jak to s nimi vlastně dopadlo...“

Odpověděl mu jeho otec s úsměvem a pýchou v hlase:

„Většina z nich unikla, pokud vím, Rone. Zařídili se podle vaší rady a urychleně zmizeli v zahraničí. Byl jsem tak pyšný, když mi došlo, že jste to byli vy...“

Pak se slova ujal Ron. Přiznal se před ostatními, jak mu medailon vyvolával žárlivost a špatné myšlenky a jak to vše vyvrcholilo jeho útekem, právě když se dozvěděli, jak mohou medailon zničit. Byl při tom hodně nervózní a rudý až za ušima, ale statečně to všechno na sebe řekl. Nastalo rozpačité ticho a tak se rychle ujal slova Harry a vyprávěl o tom, jak se vydali s Hermionou hledat meč do Godrikova dolu a co tam všechno prožili. Poprvé od té doby popsal ostatním, jak Batyldě z krku vylezl obrovský had a svlékl si její tělo, jako si hadi svlékají kůži. Všichni se na něj dívali se zděšením, včetně Hermiony, protože ani jí nikdy neřekl, jak se to stalo. On sám se otrásl hnusem při té vzpomínce. Pak vyprávěl, jak jim Snape předložil Nebelvírův meč, jak se Ron vrátil a zachránil mu život, a jak potom společně zničili viteál v medailonu.

„Věděl jsem, že by se ti to zhasínadlo mohlo hodit,“ podotkl s úsměvem Brumbál.

A Harry dodal:

„Jen se ukázalo, že nás všechny znáte líp, než bychom si byli ochotni připustit, pane profesore.“

A s úsměvem se k němu otočil.

„Ne Harry, dokázal jsem přece, že právě tebe jsem odhadl špatně. Teď přece přijdou na řadu relikvie... možná je načase, abych se i já přiznal k hříchům svého mládí...“

A zřejmě povzbuzen Ronovým doznáním, vyprávěl o své mladické touze po získání Relikvií Smrti. S pohledem, vyjadřujícím touhu po pochopení a odpuštění, upřeným na Aberfortha, řekl všem o tom, jak to všechno nešťastně skončilo a přinutilo ho pátrání vzdát. Harry viděl, že Aberforth svého bratra Albuse pochopil a konečně mu odpustil. Nakonec profesor Brumbál dodal:

„Věděl jsem, že je nutné, aby se Harry o relikviích dozvěděl, ale měl jsem obavy, aby ho touha po relikviích neovládla tak jako mě. Aby kvůli nim nepřestal pátrat po viteálech. Jak se později ukázalo, byl mnohem moudřejší a zodpovědnější než já.“

„Přeceňujete mě, pane profesore. Relikvie mě na chvíli omámily stejně jako vás...“

A vyprávěl, zase s pomocí Rona a Hermiony, o jejich pátrání po relikviích. O návštěvě u pana Láskoráda, o tom co se tam dozvěděli i o tom, jak to dopadlo. Popsali, jak byli polapeni a vězněni u Malfoyových. Jak Bellatrix mučila Hermionu a jak pochopil, kde je ukryt další viteál. Vyprávěl o jejich záchraně, o smrti Dobbyho a o tom, jak při kopání Dobbyho hrobu pochopil, že prvořadě jsou viteály a relikvie musí jít stranou. Vysvětlil, jak se naučil ovládat svoje spojení s Voldemortem a jak ho viděl při tom, když se zmocnil Hůlky osudu.

Pak se dostal k tomu, jak u Billa připravili společně s Griphookem vloupání do Gringottovy banky, jak se jim podařilo získat viteál, ale přišli o meč. Když popisoval, jak osvobodil draka a použili ho k útěku, tak ostatní poslouchali s úžasem v očích. Charlie jen vydechnul:

„Tak nevím, jestli bych si na něco takového troufl...“ Harry se zasmál a odpověděl mu: „Kdybyste ty nebo Hagrid tušili, v jak hrozném stavu ten chudák, oslepený a ztýraný byl, tak byste se tam vypravili jeden jako druhý jen proto, abyste ho dostali ven.“

„Jo, tak až se objeví v kolonii, tak budeme vědět, že na něj máme být hodní, že si už užil svoje, co?“ zasmál se Charlie.

A Harry pokračoval tím, jak zjistil z Voldemortových myšlenek kde má hledat předposlední viteál a jak pomocí Lenky a Šedé dámy zjistil, jaký byl osud diadému a jak se ho Voldemort zmocnil. Pokračoval tím, jak Ron a Hermiona přinesli baziliškovy zuby z tajemné komnaty a jak se vydali pro diadém. Ron dodal:

„Nikdy nepochopím, jak si mohl myslet, že je jediný, kdo zná tajemství komnaty nejvyšší potřeby, když viděl tu spoustu věcí, co tam byly uloženy. Myslel jsem, že byl inteligentní...“

Harry mu odpověděl:

„To byla jen pýcha a neotřesitelná víra ve vlastní dokonalost. Nikdy si nepřipustil, že by někdo mohl být chytřejší, silnější a lepší než on. Vždyť to ho nakonec i zabilo, ne?“

„Ano, Harry,“ odpověděl mu Brumbál, „odhalil jsi ho dokonale.“

Když se dostal k tomu, jak se utkali s Crabbem, Golem a Dracem Malfoyem, tak si uvědomil, že v komnatě ještě nejspíš řádí Prokletý Oheň, a někde tam je ještě to, co zbylo z Crabbea. Zeptal se Kingsleyho, jestli tenhle oheň uhasne sám, až spálí vše, co ve skladišti bylo.

Kingsley se zatvářil velmi vážně.

„Jestli to byl skutečně Prokletý Oheň, tak tu máme vážný problém.“

„Musel to být on,“ řekla Hermiona, „protože spálil čelenku a zničil ten viteál, co v ní byl.“

A ukázala všem zbytky zničeného diadému. Profesor Kratiknot jen záúpěl:

„Diadém Roweny z Havraspáru?“ a s hrůzou a zřejmým utrpením zíral na to, co z něj zbylo. Ale Kingsley se tvářil vystrašeně z jiného důvodu.

„Prokletý Oheň se likviduje velmi obtížně,“ řekl a pohlédl na neméně vyděšenou ředitelku. „Hned zítra přivedu všechny bystrozory co mám k dispozici a pokusíme se komnatu vyčistit.“ Na Harryho tázavý pohled pokračoval:

„Ten oheň se neživí mrtvými předměty, Harry, jde jen po všem živém. Zničí jen to, co mu stojí v cestě. Když nemá v dosahu žádný život, tak usne. Stáhne se do malého plamínku a znova se probudí v plné síle, jakmile se v jeho dosahu objeví někdo živý.“ Harry se vyděsil.

„Tak to je průšvih. Komnata je příliš známá po posledních událostech. Každou chvíli tam může někdo vlézt.“

V tom se zase ozval Brumbálův portrét:

„Pošlu některého z ředitelů, aby tu chodbu chvíli pohlídal. Vy zatím, Kingsley, vysvětlete ostatním, jak se Ďábelské plameny likvidují. Je tu dost schopných kouzelníků, abyste to zvládli dnes, až tady skončíme. Zítra by mohlo být pozdě...“ a odešel z portrétu.

Všichni se otočili ke Kingsleymu. Ten začal vysvětlovat:

„Na každý plamen musí být dva kouzelníci. Jak se probudí, jeden ho musí okamžitě zmrazit nejsilnějším zmrazovacím kouzlem - „*Petrificus gigantus*“ - dřív než nabere velkou sílu. Pak se promění v obyčejný plamen, který lze uhasit pomocí - „*Aquamenti*“. Důležité je, aby první kouzelník držel pevně plamen zmrazovacím kouzlem, dokud ho druhý neuhasí, jinak se znovu promění v prokletý a ten uhasit nejde.“ Rozhlédl se po ostatních a pochybovačně dodal: „Bojím se, že nás je přece moc málo, aby bylo bezpečné se tam vydat. Kolik tam bylo těch plamenů, Harry?“

„Ten oheň měnil tvar, zformoval se v obrovské množství ohnivých nestvůr. Byli tam ohniví pavouci, chiméry a draci...“ vzpomínal Harry.

„Dokážeš odhadnout, kolik těch ohnivých nestvůr bylo? Každá totiž znamená jeden plamen!“ Harry se zamyslel a podíval se tázavě na Rona a Hermionu.

„Na mě nekoukej, já byl tak vyděšený, že jsem se je rozhodně nesnažil počítat...“ odpověděl na jeho pohled Ron. Hermiona zamyšleně řekla:

„No, mohlo jich být dvanáct nebo patnáct?“ Harry přikývl.

„Možná i víc. Ale taky možná míň, strach má velké oči a my se fakt dost báli...“ řekl Kingsleymu omluvně.

„Však jste měli obrovské štěstí, že se vám podařilo uniknout. Zvláště, když jste ještě zachraňovali ty dva zmijozelské výtečníky a chytali diadém...“ a zakroutil hlavou, jako by stále nedokázal pochopit, jak se jim to podařilo.

Mezitím se vrátil Brumbál a řekl McGonagallové:

„Dippet a Phineas tu chodbu pohlídají a poslal jsem tam i Filche.“

„Děkuji Albusi, ještě nevíme, jak to uděláme. Kingsley si myslí, že je nás málo, abychom to bezpečně zvládli.“

Ale ozval se Harry:

„Neville, Lenko, kdo tady zůstal z Brumbálovi armády?“

Neville, se zamyslel a odpověděl:

„Je nás tu dost, hasit dokáží všichni, tak když je dáte do party se zkušeným kouzelníkem, který bude mrazit, měli bychom to zvládnout dobře.“

Paní ředitelka se ale zhrozila:

„Nemůžu tam poslat studenty, Harry, měj přece rozum!“

Harry se usmál. „Ale paní profesorko, tihle studenti, především bránili hrad. Chladnokrevně a statečně bojovali proti mozkomorům a Smrtijedům. Když budou ve dvojicích se zkušenými kouzelníky tak to zvládnou. Věřím jim, jinak bych je neposílal do tak nebezpečné situace...“ Kingsley se k němu přidal:

„Harry má pravdu, Minervo, ti studenti už prokázali, že se umí nebezpečí postavit, jsou dobře vycvičení,“ mrkl na Harryho, „a když je správně rozdělíme, tak bychom to mohli bezpečně zvládnout.“

Profesorka vypadala, že se jí moc nechce souhlasit, ale nakonec se zeptala:

„A kdy tam tedy vyrazíme?“

Odpověděl jí Brumbálův portrét:

„Harryho vyprávění se už blíží ke konci, a abych pravdu řekl, jsem opravdu zvědavý, jak to bylo dál...“

Harry se vrátil ke svým vzpomínkám a zhluboka si povzdechl. Věděl, že teď přijde to nejtěžší, co ho dnes čeká.

„Tak si to shrneme: Deník jsem zničil já baziliškovým zubem. Prsten profesor Brumbál mečem, medailón Ron, taky mečem. Šálek Hermiona zubem a diadém Crabbe Prokletým ohněm a tak, ještě před svou smrtí, přispěl k porážce Voldemorta, aniž by to měl v úmyslu. Už zbýval jen ten had...“

Harry se odmlčel a vzpomínal, viděl, že Hermioně se v očích objevují slzy a Ronův pohled upřený na desku stolu.

„Bylo to tak těžké po tom co Fred... Ale věděli jsme, že jsme jediní, kdo to může definitivně ukončit... Museli jsme jít dál...“

Pak se sebral a vyprávěl, jak se probili z hradu a cestou narazili na mozkomory.

„Byli jsme všichni tři tak plní zoufalství, že bychom se jim nedokázali ubránit. Lenka, Ernie a Seamus nás zachránili na poslední chvíli...“ a podíval se s úsměvem na Lenku.

„Neudělali jsme přece nic jiného, než co jsi nás naučil Harry...“ a povzbudivě se na něj usmála.

Ten úsměv dodal Harrymu odvalu a tak vyprávěl stručně a s nadhledem čeho byl svědkem v Chroptící chýši, jak mu Snape před smrtí předal své vzpomínky. Otočil se k Brumbálovi:

„Myslím, že umřel šťastný. Splnil úkol, který jste mu dal a zemřel s pohledem do jejích očí.“ Brumbál jen přikývnul a v očích se mu třpytily slzy.

Harry pokračoval:

„Ale hada jsme nedostali a neměli jsme představu, jak by se nám to mohlo podařit, když si ho tak chrání. A on přišel s další výzvou. Vrátili jsme se na hrad, že něco vymyslíme...“

Pak ho zase přemohli vzpomínky...

„Ron s Hermionou šli do Velké síně, ale já jsem nemohl, když jsem je tam viděl ležet vedle sebe... Utekl jsem jak malý kluk... Šel jsem do ředitelny a prohlédl si ty vzpomínky...“

Zase se musel odmlčet. Myslel, že nedokáže pokračovat. Profesorka McGonagallová, která seděla vedle něho, stiskla jeho ruku a povzbudivě se na něj podívala.

„Dozvěděl jsem se to, co jsem pak řekl Voldemortovi, všichni jste to slyšeli. Ale bylo toho víc.“ A pověděl jim o tom, jak se z něj stal sedmý viteál, aniž by o tom Voldemort věděl. „Proto jsem měl hadí jazyk, proto jsem mu mohl beztrestně vstupovat do mysli. Proto jsem musel zemřít jeho rukou... A tak jsem se vydal vstříc své smrti...“

V učebně bylo ohromené ticho. A pro Harryho bylo stále těžší pokračovat dál.

„Nejvíc mě tížilo, že jsem nedokázal dokončit svůj úkol. Nezbyvalo mi než věřit, že to Ron s Hermionou zvládnou, ale zůstanou na to sami... A tak, když jsem potkal venku Nevilla, řekl jsem mu o tom hadovi, aby tu zůstali zase tři lidé, kteří budou vědět, co je nutné udělat...“

A zase se odmlčel. Vtom se do ticha ozvala Ginny:

„Šel jsi kolem mě, cítila jsem to...“ Harry se na ni podíval a oči mu nepříjemně zvlhly.

„Ano, Ginny. A moc mi to pomohlo. Do té doby, než jsem tě uviděl, jsem šel jak odsouzenec na popravu. Jediný smysl, který jsem viděl ve své smrti, bylo prostě jen zničení dalšího viteálu. Ale když jsem se díval, jak konejšíš tu zraněnou dívku, došlo mi to. Pochopil jsem, jaký smysl bude mít moje smrt. Došlo mi, že pro tebe a pro ostatní udělám to, co pro mě udělala moje máma. Pochopil jsem, že i když umřu, stejně ho porazím. Neville mi řekl, že nikdy nepřestanete bojovat. Tři lidé vědí o hadovi, když ho dokážou zabít, tak z něj bude obyčejný smrtelník a vy před ním budete chráněni... Nedokáže vás zabít... Najednou to bylo mnohem snazší...“

Na chvíli se odmlčel, aby se uklidnil. A pak už zase klidným hlasem vyprávěl, jak si vzpomněl na zlatonku, našel v ní Životodárný kámen, a jak si přivolal svoje milované, aby ho doprovodili na poslední cestě. Pak jim popsal, kde se ocitl, co tam viděl a jak se setkal s Brumbálem i co všechno mu řekl.

„Neměl jsem vědět, že mě nedokáže zabít, aby moje oběť měla smysl. Poskytl jsem vám ochranu, i když jsem nezemřel. A zbytek už znáte, viděli jste, jak Neville úžasným způsobem, zničil jeho poslední viteál a jak to celé skončilo...“

Hermiona popotáhla a špitla:

„Jak jsi mohl, jak jsi dokázal...“

Harry se na ní s pochopením podíval.

„Předstírat, že jsem mrtvý? Bylo to těžké, když jsem slyšel vaše výkřiky, rvalo mi to srdce... ale musel jsem, abych ho dostal tam, kam jsem potřeboval. Abych měl šanci to konečně ukončit...“

A pak se zeptal Aberforth:

„Co to bylo za místo... Jak ses mohl setkat s mým bratrem, když jsi nebyl mrtvý?“

Harry se zamyslel. Vlastně čekal, že tahle otázka přijde. Přemýšlel o tom a věděl, co odpoví. „Když umřel Sirius tak jsem nechtěl věřit, že mě opustil. Vzpomněl jsem si na Nicka - skorobezhlavého Nicka - a vyptával jsem se ho, jestli by se Sirius mohl také vrátit jako duch. Řekl mi, že Sirius se nevrátí, že půjde dál. Nick se smrti bál, neměl odvalu pokračovat do neznáma a vrátil se na místa, která znal. Řekl mi, že nezná tajemství smrti, protože si místo ní vybral tuhle ubohou náhražku života...“

Po chvíli ticha pokračoval:

„Přemýšlel jsem o tom a snad jsou moje domněnky správné... Je to něco jako přestupní stanice, někde na hranici mezi životem a smrtí. Tam se můžete rozhodnout, jestli půjdete dál, tam kde, jak teď už vím, na vás čekají ti vaši milovaní, kteří už na druhé straně jsou, nebo se vrátíte jako duch a budete už na věky připoutáni k místům, kde jste během svého života zanechali svou stopu... Já jsem se mohl taky rozhodnout. Tou smrtící kletbou opustily moje i Voldemortova duše svoje těla. Mohl jsem jít dál, za maminkou, tátou a těmi ostatními, nebo se vrátit k těm, které miluji tady, pokusit se dokončit svůj úkol a vybojovat si právo na šťastný život, protože moje tělo nebylo mrtvé...“

Smrt není těžká, jak mi řekl Sirius: Umírání nebolí, je to snazší a rychlejší než usínání. Nejtěžší je opustit ty, které milujeme na tomto světě a nejlepší na tom je, že odcházíme k těm milovaným, kteří už tam jsou ...“

Nastalo dlouhé ticho. Pak se ozval portrét profesora Brumbála:

„Opravdu jsi ten pravý Pán Smrti, Harry, jen ten, kdo pozná její tajemství, se jí nikdy bát nebude.“

A pak se nesměle ozvala Lenka:

„Kde máš ty relikvie Harry, musel jsi je spojit, aby ses stal Pánem Smrti...“

„Ne Lenko, relikvie nejsou důležité. Musel jsem umřít, abych pochopil tajemství smrti. Relikvie mi jen pomohly k tomu, že vám to teď můžu vyprávět. Životodárný kámen a ti, které jsem s ním přivolal, mi pomohl na cestě ke smrti a díky tomu, že Hůlka osudu věděla, že jsem její majitel, a také proto, že Voldemort ve svých žilách přechovával s mojí krví i ochranu, kterou mi dala máma, mě nedokázal zabít. Kámen jsem ztratil někde cestou, nevím kde a nechci ho hledat. Je to zbytečné přivolávat mrtvé, protože ti, které jsme milovali, zůstanou navždy naší součástí. Nosíme si je ve svém srdci. A hůlky jsem se taky zbavil. Nechci u sebe nosit něco tak nebezpečného. Už kvůli ní zemřelo příliš mnoho lidí.“

Nechám si jen ten plášť, ten mi právem náleží, je to mé dědictví a jednou ho předám svým dětem...“

Nastalo ticho. Všichni přemýšleli o tom, co jim Harry řekl. Paní Weasleyová, Ginny, Hestie i profesorka Prýtová plakaly. Čekal, jestli se ještě někdo na něco nezeptá, ale když ticho pokračovalo, tak si najednou uvědomil, že to má za sebou. Ulevilo se mu. Otočil se na Kingsleyho a s úsměvem se zeptal:

„No teď už je myslím ten správný čas na to, zahrát si na hasiče, nemyslíte, pane ministře?“

Kapitola 04 – Oheň

Kingsley se usmál a otočil se na Nevilla a Lenku.

„Asi byste měli svolat tu vaši armádu, abych jim mohl vysvětlit, co nás čeká.“

Neville vytáhl z kapsy minci a hůlkou na ni napsal vzkaz.

„Co jim píšeš?“ zeptala se ho Hermiona.

„7. patro – hned.“

„Asi bychom měli jít, nebo tam budou dřív než my,“ řekla Lenka a zvedla se.

Ginny se zvedla taky a hrnula se za Lenkou.

„Tak to ne,“ vylítla paní Weasleyová, „vy dvě jste na to ještě moc malé. Ginny, ty si půjdeš sbalit věci na cestu domů a ty Lenko taky. Slíbili jsme tvému tátovi, že tě bezpečně dopravíme domů.“

Ginny se ohradila:

„Co si mám asi balit? Vždyť tady sebou nic nemám. Přišli jsme sem dost nalahko, nepamatuješ?“

„No tak nebudeš balit, ale hasit taky ne. Je to moc nebezpečné, počkáte na nás venku.“

„Mami! Lenka už je plnoletá a já už budu za pár dní taky!“ vztekala se Ginny.

Harry se radši odvrátil, aby od něj nechtěla zase přímluvu. Chtěl taky, aby zůstala v bezpečí. Otočil se tedy ke Kráturovi a nechal na její mámě, aby ji srovnala sama.

„Kráturo, běž si dobalit a řekni Winky, aby se připravila. Až uhasíme ten oheň, tak půjdeme.“

„Má Krátura zabalit i pánovi věci?“ zeptal se skřítek.

Odpověděla mu Hermiona:

„To nemusíš Kráturo, to už jsem udělala před obědem...“ a poplácala na svou bezednou kabelku. Skřítek zmizel, Harry se zasmál a sledoval jak Hermiona vrací ředitelce knihy o viteálech.

„Možná bychom měli nechat paní ředitelce v úschově i ty zničené viteály. Jsou to konec konců věci, které patřili bradavickým zakladatelům a i když jsou poničené, stále mají nějakou historickou hodnotu. Nemám pravdu?“ a podíval se na McGonagallovou.

„Ano Harry, jsou to cenné artefakty a vitrína s mečem Godrika Nebelvíra bude to pravé místo pro ně.“

V jejím výrazu byl smíšen odpor s úctou, když od Hermiony přebírala knihy a artefakty. Prohlédla si je a pak je krátkým mávnutím hůlky nechala zmizet.

„Tohle jsem nikdy pořádně nepochopil,“ řekl s obdivem Harry.

Paní profesorka se na něj přísně podívala.

„Ale to už byste měl umět také, pane Pottere, po absolvování šestého ročníku.“ Pak se usmála a přátelsky dodala: „Můžeš to přes prázdniny trénovat Harry.“

Cestou z učebny se Harry chtěl zastavit u Ginny, aby jí trochu utěšil. Ale Ginny když viděla, že zamířil k ní, otočila se k němu uraženě zády. Harry pokrčil rameny a řekl si, že jí to snad za chvíli přejde a vydal se za ostatními do sedmého patra. Tam už Kingsley vysvětloval těm, co přišli, co je čeká a řadil je do dvojic. Ron a Charlie, Bill a Fleur, Paní Weasleyová a Hermiona, Aberforth Brumbál a Neville, profesorka Prýtová a Ernie, Dedalus Kopál a Patilová Parvati a její sestra Padma, Sturgis Tobolka, profesor Kratiknot i Levandule Brownová, Elfias Dóže, Seamus, George, pan Weasley, Hestie a Michael Corner. Přišel i Křiklan a do dvojice si vzal Terryho Boota. Na Kingsleyho zbyla Susan Bonesová. Pak se otočil k Harrymu:

„Ty půjdeš Harry s profesorkou McGonagallovou, ona mrazí, ty hasíš, rozumíš?“

„Jistě pane ministře.“ Usmál se na něj Harry.

„S touhle přesilou to přece musíme zvládnout hladce.“

Kingsley se rozhlédl kolem a řekl:

„No je nás dost... Držte se spíš ve čtveřicích a vzájemně si kryjte záda, kdyby byly plameny moc blízko u sebe. Hestie a Elfiasi, půjdete poslední jako záloha, kdyby měl někdo problémy, tak zasáhnete.“

„Tak a kdo nám otevře dveře?“ zeptal se pan Weasley.

Harry přešel ke zdi a se zavřenýma očima přecházel pár kroků sem a tam a přál si místnost, kde je všechno schované. Když se objevily dveře, tak se podíval na paní profesorku, ta přikývla a popošla k němu. Tak otevřel a vstoupil s ní po boku dovnitř jako první.

Nejdřív se nic nedělo. Harry s McGonagallovou se v závěsu se Sturgisem a Padmou vydali od dveří doprava a všichni ve střehu opatrně postupovali vpřed. Už byli uvnitř skoro všichni, když v levé části vzplanul první plamen.

„*Petrificus gigantus*“ - „*Aquamanti*“, pan Weasley a George byli připraveni.

Harry s profesorkou už také zneškodnili jeden plamen. Šlo to docela hladce, když z regálu před nimi vyrazil další plamen, tak ho McGonagallová pohotově zmrazila a Harry byl připraven hasit, když ho instinkt přinutil udělat čelem vzad. Těsně za ním vyrazil další a zaútočil přímo na Harryho. Zařval:

„*Petrificus gigantus*“ a držel plamen pod kontrolou. Křičel:

„Potřebujeme dva hasiče!“ a nespouštěl oči z plápolajícího plamínku. A už tu byli Sturgis a Padma a posílali proudy vody na obě strany.

„Tak to bylo těsný...“ odfoukl si Harry a otřel si rukávem pot z čela.

„Málem mě to ožehlo. Musíme se držet víc pohromadě,“ řekl Sturgisovi a Padmě.

Další problémy už nenastaly. Svorně uhasili ještě dva ohně a už se setkali s ostatními na druhém konci haly.

Kingsley zjišťoval, kolik plamenů Prokletého ohně bylo zničeno. Když dopočítal, tak se otočil k Harrymu:

„Šestnáct, takže ne že by měl strach velké oči, co? A to jsme klidně nějaký mohli přejít. Musíme pátrat i cestou zpátky. Neztrácejte opatrnost. Zatím jsme bez zranění, tak ať to tak zůstane.“

Pak se ozvala Levandule:

„Zranění to sice není, ale shořel mi skoro celý hábit, než mě Parvati uhasila.“

Všichni se k ní otočili. Byla pořádně zmáčená a hábit měla z větší části ohořelý. Kingsley a pan Weasley k ní přistoupili blíž a začali se nervózně vyptávat:

„Byl to Prokletý oheň, nebo už byl zmražený. Vzpomeň si, je to důležité. Prokletý oheň je jedovatý, kdyby se k tobě dostal takhle blízko, mohla bys být zasažena otravou.“

Ozval se Křiklan:

„To je v pořádku. Byl to můj plamen. Držel jsem ho zmražený. To jen Terry na něj poslal příliš silný proud vody a strhnul ho tak směrem k tomu děvčeti.“

Bylo vidět, jak se všem ulevilo.

„Znova důrazně apeluji na vaši opatrnost,“ kladl na srdce všem přítomným Kingsley. „Prokletý oheň je záhudný, otrava se dá sice léčit, ale může způsobit trvalé poškození smyslů, nebo nenávratné zohavení.“

Vystřídali si strany a vydali se zpátky. Všichni byli ve střehu a pročešávali pečlivě obrovskou halu. Harry s profesorkou a Kingsley se Susan se prodírali přes pokácené regály a zůstali trochu pozadu. Ze všech stran byla slyšet odhalovací kouzla, kterými chtěli kouzelníci zajistit, že zde nezůstane žádný utajený oheň. Pak vepředu asi v půlce haly zazněl Billův a Fleuřin hlas, hned bylo jasné, že zlikvidovali další plamen.

Najednou Harry v troskách narazil na rozplývavou skříň. Vypadala docela nepoškozeně. „Paní profesorko, neměli bychom raději tu skříň zničit? Myslím, že už nadělala spoustu problémů.“

McGonagallová a Kingsley se na sebe podívali.

„Máš pravdu, Harry, něco takového by ve škole být nemělo.“

Společně zamumlali nějaké zaklínadlo a rozplývavá skříň se přímo před Harryho očima rozpadla na atomy.

Vtom ho něco napadlo. Když to přežila ta skříň, třeba najde i svou učebnici lektvarů. Požádal ostatní, aby chvilku počkali, že se pokusí najít ještě tu starou kredenc. Profesorka McGonagallová a Kingsley mezitím na přivolaná nosítka naložili to, co zbylo z Crabbea. Jeho tělo bylo spálené a seškvařené tak, že připomínalo ošklivou mumii. Proto ho překryli bílým prostěradlem a Kingsley s ním odešel z komnaty ven.

Harry našel kredenc. Zčernalou, jak ji ožehli plameny, ale držela pohromadě. Opatrně otevřel dvířka a... Byla tam, vypadala nepoškozeně. Harry ji vyndal a zběžně prolistoval. Vypadalo to, že je v pořádku.

„Co je to za učebnici Harry?“ zeptala se McGonagallová.

Harry se na ni usmál a odpověděl:

„To je učebnice lektvarů se spoustou zajímavých receptů a šikovných kouzel. Dřív patřila studentovi, který si říkal Princ dvojí krve.“

„Nikoho takového neznám.“ Podivila se profesorka.

„Ale znáte, jen ho znáte jako Severuse Snapea.“ Usmál se a pokračoval:

„Myslíte, že by souhlasil s tím, že si tu učebnici nechám?“

McGonagallová se zamyslela.

„Ano, myslím, že teď už ano.“ A pak ji něco napadlo:

„Nenaučil ses náhodou z této knihy i tu hroznou kletbu – Sectumsempra?“

Harry se trochu začervenal, když si vzpomněl na ten průšvih a se sklopenýma očima odpověděl:

„Je to jediná nebezpečná kletba, která tam je. Od té doby jsem ji už nikdy nepoužil.“

„Proto děláme chyby Harry, abychom se z nich poučili...“ a konejšivě ho poplácala po rameni.

A tak pomalu došli k východu. Ostatní se pomalu trousili ven. Profesorka McGonagallová se rozhlédla po zpusťované hale a řekla:

„Budeme sem muset vtrhnout s partou skřítků a trochu to tady uklidit.“

Ale Neville se vrátil ode dveří a řekl:

„Úklid? To se dělá tahle: Komnato, bylo by potřeba to tady uklidit tak, aby se to dalo zase používat.“ A komnata se začala měnit před očima. Pokácené regály se stavěli, vyčistily a věci, které přežily řádění ohně, se rovnaly zpět do regálů. A paní profesorka to vyzkoušela taky: „Komnato, bylo by potřeba, aby všechny věci, které by mohly být nebezpečné, zmizely.“

A věci na regálech trochu prořídly.

„To je skvělé.“ Pochvalovala si ředitelka.

„Ještě by bylo potřeba, abys nechala zmizet nebezpečné věci hned, jak se za tím, kdo je sem uloží, zavřou dveře.“

Harry se zasmál:

„Jen aby komnata nepovažovala za nebezpečné i ty láhve s levným sherry co si sem schovává profesorka Trelawneyová.“

Neville vytřeštil oči a s úžasem se zeptal:

„A on si fakt myslel, že je jediný, kdo zná tajemství téhle komnaty?“

Harry se zasmál a odpověděl mu:

„A z toho plyne poučení, že pýcha předchází pád.“ Všichni, co ho slyšeli, se smíchem opouštěli již uklizenou a bezpečnou komnatu nejvyšší potřeby.

Vzrušení ze souboje s nebezpečnými plameny pomalu ze všech opadávalo. Na chodbě se loučili studenti i profesori s Harrym, Weasleyovými a ostatními členy Fénixova řádu, kteří se vydali společně dolů do vstupní haly. Harry i v tom zmatku postřehl, že se Ginny tváří stále našťavaně a nepřístupně. Trochu ho to mátl, ale říkal si, že je to asi proto, že jí mamka nedovolila hasit, a že jí to brzy přejde. Byl unavený a psychicky vyčerpaný z toho co dnes absolvoval a rozhodl se, že si s tím nebude lámat hlavu. Podal Hermioně učebnici kterou stále držel v ruce.

„Mohla bys mi tohle přibalit?“ Hermiona s Ronem na něj s překvapením zírali:

„Snad to není...“

„Ano učebnice Prince dvojí krve. Jsem rád, že jsem ji našel. Snad už nemáš námitky, abych si ji nechal?“ otočil se Harry na Hermionu.

„No teď, když víme, jak to s ním bylo, tak myslím, že by ani jemu nevadilo, že si jí dostal. Jen mi slib, že budeš opatrnější při zkoušení neznámých zaklínadel.“

Harry se zasmál:

„To mi nemusíš připomínat. Myslím, že v tom jsem se už poučil dostatečně.“

A tak došli dolů. Paní Weasleyová zavolala:

„Winky, Kráturo!“ a oba skřítkové se objevili po jejím boku i se svými ranečky.

Vydali se všichni k bráně vedoucí k Prasinkám. Hned za bránou se s nimi rozloučil Kingsley a Dedalus Kopál, že musí ještě na ministerstvo. Pak se rozloučili s Elfiasem, Sturgisem Tobolkou a Hestíí, které Aberforth Brumbál pozval ještě na skleničku. Pan Weasley napřáhl ruku k Lence a řekl:

„Tak pojd' děvče, přemístím tě domů.“

Lenka se opatrně ohradila:

„To není potřeba, přemísťovat se umím a domů trefím taky.“

Pan Weasley ale nekompromisně prohlásil:

„Kdepak Lenko, slíbil jsem tvému tátovi, že tě bezpečně dopravím domů, tak tě doprovodím. Nesmíš se divit, že o tebe má strach.“ Tak se ho Lenka už bez odmlouvání chytla za ruku a oba se otočili na místě a společně s Charliem zmizeli.

Bill a Fleur se také rozloučili.

„Jdeme domů, uvidíme se ráno...“ a přemístili se.

Ron s Hermionou se už drželi za ruce a tak Harry natáhl ruku k Ginny a zeptal se:

„Půjdeš se mnou?“ Ale Ginny se beze slova k němu otočila zády a chytla se svojí mamky.

Harry zůstal stát jako opařený. Nechápal to a ani chápavý a konejšivý pohled, který na něj vrhla přes Ginny paní Weasleyová, než spolu s Georgem zmizeli, mu příliš nepomohl. Hermiona k němu natáhla ruku a řekla:

„Tak pojd' s námi...“

Harry se k nim otočil a odpověděl:

„Ne jen běžte, vezmu s sebou Winky a Kráturu.“

A koukal, jak mu před očima zmizeli i oni. Natáhl ruce ke skřítkům a vysvětlil jim: „Přemístíme se na příjezdovou cestu k domu, který se jmenuje Doupě, tam teď budeme bydlet.“ A když se ho skřítkci chytli za ruce, otočil se na místě a soustředil se na známý dům, který mu byl druhým nejlepším domovem, jaký kdy měl.

Kapitola 05 – Pohřeb

Hermiona s Ronem na ně čekali u branky. Když vkročili zadním vchodem do kuchyně, padla na Harryho zase hrozná únava. Měl pocit, že už nebude mít ani sílu vyškrabat se po schodech do Ronova pokoje. Vyčerpaně se sesul na židli a jen tiše sledoval co se děje okolo. Winky nesměle stála v rohu za dveřmi a rozpačitě se rozhlížela okolo. Krátura jako kdyby tu hned byl doma, odhodil svůj raneček do kouta a hrnul se ke sporáku.

„Ne, ne Kráturo, o večeri se ještě postarám sama, vy si s Winky běžte hezky prohlédnout dům, abyste se tu vyznali. Jen si dejte pozor na našeho ghúla v podkroví. Nechali jsme ho tady samotného, když jsme se schovávali u Muriel a on je z toho ještě trochu nevrlý. Doufám, že ho to brzy přejde, protože dnes v noci dost vyváděl.“

Když skřítcí odešli, vrátili se pan Weasley a Charlie.

„Pan Láskorád vás všechny moc pozdravuje, přijdou s Lenkou zítra na pohřeb...“ a posadil se ke stolu vedle George. Charlie si přisedl k Ronovi a Harrymu. Hermiona s Ginny prostíraly a paní Weasleyová se pustila do vaření.

Za chvíli se kuchyní šířila vůně husté masové polévky a Harry si uvědomil, jaký má hlad.

Pak už bylo ticho narušeno jen cinkáním lžic o misky. Když se do kuchyně vrátili skřítcí, tak jim paní Weasleyová řekla, ať si vezmou misky a lžice a naberou si taky polévku. Krátura už byl zvyklý na vlídné zacházení a proto ho tím nijak nepřekvapila, ale Winky se na ni dívala vyděšeně a špitla:

„To se přece nesluší, aby domácí skřítek stoloval společně s rodinou, paní.“

„V téhle rodině se to sluší Winky, přijali jsme vás do rodiny a tak budete žít i stolovat společně s rodinou.“ Nekompromisně prohlásila paní Weasleyová.

Krátura už naléval polévku do dvou misek a usadil se na konec stolu. Winky se posadila nesměle k němu a on jí uklidňoval:

„Říkal jsem ti, že jsou to laskaví a hodní kouzelníci Winky. Dostala ses do slušné rodiny.“ Paní Weasleyová se ke skřítkům ještě obrátila se slovy:

„Zatím budete spát v obývacím pokoji. Až bude po pohřbu, tak vám najdeme lepší místo na spaní, teď na to nemám myšlenky.“

A pak už bylo zase smutné ticho a všichni ponořeni do vlastních vzpomínek na ty, které budou zítra pohřbívat. Když dojedli, začali se všichni mlčky trousit do svých ložnic. Ron, Harry a Hermiona šli také. Harry šel napřed, aby se nemusel dívat, jak si ti dva dávají pusu na dobrou noc. Tolik by teď potřeboval objetí a cítit Ginninu lásku. Nechápal, proč s ním nemluví, proč se na něj zlobí. Nahrnuly se mu slzy do očí, a když do ložnice vstoupil Ron, tak se od něho odvrátil a rychle si otíral oči. Ron si asi něčeho všiml, protože když zalehli do postelí, tak se Harryho zeptal:

„Řekla ti Ginny proč se na tebe zlobí?“

„Ne, nemám ponětí, co jsem jí udělal...“ zaváhal Harry.

„Mám si s ní promluvit?“ Nabídl se Ron.

„Ne Rone, díky, ale to budu muset udělat sám. Musím si to s ní vyříkat osobně...“ a s touto myšlenkou upadl do neklidného spánku plného pochmurných snů.

Ráno je přišel probudit Krátura.

„Vstávejte, pane, snídaně je připravená. Krátura vám ráno vyčistil společenský hábit, a připnul vám černou pásku, jak se na pohřeb sluší, pane. Paní tohoto domu je moc smutná, pane, pláče a děkovala Kráturovi a Winky, že se postarali o snídani, pane. Slečny už jsou taky dole, pane, Krátura jde ještě probudit pana George a Charlieho, pane...“ a odešel.

Harry a Ron se mlčky oblékli a vydali se do kuchyně na snídani. Dole byla smutná atmosféra. Paní Weasleyová chtěla ještě připravit občerstvení, protože si přála ještě po pohřbu pohostit smuteční hosty na zahradě. Krátura ji uklidňoval, ať všechno nechá na něm a na Winky, že se nemusí bát, protože to vše zvládnou. Do toho všeho přišli ještě Bill a Fleur oba smutečně oblečení a paní Weasleyová se znova rozplakala. Manžel ji konejšivě objal a uklidňoval ji: „Nedělej si starosti Molly, máme doma dva šikovné skřítky, věř jim a nedělej si starosti s občerstvením. Měli bychom rychle dojít a vydat se na hřbitov dřív, abychom se s ceremoniářem dohodli na organizaci pohřbu.“

Na hřbitově už bylo několik hostů, včetně Láskorádových. Harry sledoval, jak se Lenka připojila k děvčatům a chlácholivě objala Ginny, které tekly tiše slzy po tvářích. Jak jí Harry záviděl. Chtěl to být on, kdo by ji objal. Slíbil si, že po pohřbu najde příležitost, jak si s ní promluvit mezi čtyřma očima, aby to mlčení mezi nimi už konečně skončilo. Pak se konečně objevil i řečník z ministerstva. Byl to jiný kouzelník, než byl ten na Brumbálově pohřbu. Nebyl tak starý a se soucitnou pozorností se ujal organizace obřadu. Fredovu rakev měli nést jeho bratři Bill, Charlie, George a Ron. Harry se nabídl, že ponese Lupinovu rakev a k němu se okamžitě připojili, Neville, Dean a Seamus, kteří právě dorazili. Harry se na ně vděčně usmál.

Pak začal dávat dohromady ty, kteří ponosou Nymfadoru. Přihlásili se Dedalus Kopál a Sturgis Tobolka, jako členové Fénixova řádu a mudlovský bratr jejího otce, Ben Tonks. A potom k nim přistoupil Draco Malfoy po boku se svými rodiči a zeptal se s mírnými rozpaky Andromedy, jestli mu dovolí, aby nesl rakev své sestřenice. Andromeda chvíli na Malfoyovi mlčky hleděla a pak jen prostě přikývla.

Malý vesnický hřbitov byl už skoro plný. Kromě početného příbuzenstva Weasleyových a pratetičky Muriel přišli všichni zbývající členové Fénixova řádu, početná delegace z ministerstva v čele s Kingsleym Pastorkem, Fredovi spolužáci, spoluhráči z famfrpálového týmu, Lupinovi studenti a samozřejmě Malfoyovi, kteří se ze začátku snažili nesměle držet stranou, ale s přibývajícím davem splynuli s ostatními.

Harry měl pocit, že se tváře lidí kolem rozplývají a jako ve snách přinesl s ostatními rakev svého učitele a přítele, nevnímal nic z toho, co probíhalo dál. Nepamatoval si nic z řečnickova projevu a po celou dobu měl před očima Freda, Lupina a Doru jak leží mrtví v řadě ve Velké síni Bradavického hradu. Tekly mu slzy po tvářích a v duchu se všem třem

zas omlouval: „Je mi to tak líto, mám vás všechny moc rád, je mi to tak strašně moc líto.“ Pak se lidé kolem něj začali hýbat a tak se probral a pomohl svým spolužákům spustit rakev svého učitele do hrobu. Pak tam stál a bezradně sledoval, jak se smuteční hosté přesouvají k pozůstalým a projevují jim svou soustrast. Pak došli k Hestii, Lence a Angelině, které stáli vedle hrobů a měli plné náruče temně rudých růží, brali si od nich květy a loučili se naposled se svými přáteli v hrobech.

Harry se odhodlal až skoro nakonec. Šel a podal ruku Andromedě Tonksové a s hrdlem sevřeným lítostí řekl chraplavým hlasem:

„Je mi to tak líto, nechtěl jsem je tam, posílal jsem je za Tedem...“

Andromeda se na něj přes slzy překvapeně podívala.

„Ty za to přece nemůžeš, chlapče, Remus nám vyprávěl, jak jsi ho odmítnul a připomněl mu, že jeho místo je u ženy a dítěte. Museli jít bojovat, jinak by se stejně svému synovi nemohli podívat do očí...“ a chlácholivě ho poplácala po ruce.

Pak už beze slova podal ruku panu Weasleymu, Billovi, Fleur ho objala, pak objal George, paní Weasleyovou a stál před Ginny. Ta sklopila oči, jako by se na něj nemohla ani podívat a podala mu ruku. Harry nebyl schopen slova, jen jí krátce sevřel ruku, pokračoval u Charlieho a Percyho, Rona a Hermionu objal oba najednou a rychle pokračoval k děvčatům s růžemi. Lenka mu podala růže a tiše řekla:

„To bude dobrý Harry, zase se to urovná,“ a usmála se na něj jako by mu četla myšlenky. Harry se na ni mdle usmál a pokračoval zpět kolem hrobů. Přihodil po jedné růži na každou rakev, které už pod hromadami květů ani nebyly vidět a každému z nich řekl:

„Sbohem, bude se mi stýskat.“

Pak se vydal osamoceně ven ze hřbitova. Cestou si uvědomil, že stále jednu růži svírá v ruce. Zarazil se, přece na nikoho nezapomněl. Asi mu Lenka dala o jednu růži víc.

A najednou dostal nápad. Ještě jednou pohlédl na květ ve své ruce a přemístil se. Neobjevil se však u Doupěte, ale v polích poblíž jiné vesnice. Chvilku tu stál a rozhlížel se. Naposled tu byl v noci. Před ním byl Godrikův Důl. Vytáhl z vnitřní kapsy hábitu neviditelný plášť, který si tam ráno automaticky uložil a nepozorovaně se vydal dolů do vsi.

Zastavil se na chvilku u pomníku svých rodičů a pak pokračoval na hřbitov. Byl prázdný, nikdo tam nebyl. Harry sundal plášť a zahleděl se na jedinou růži ve své ruce. Schoval plášť a vyndal hůlku, namířil ji na květinu a tiše pronesl:

„*Geminio*“.

Potom zvedl oči ze svých dvou růží a rozhlédl se po hřbitově. Pak kouzlo ještě několikrát zopakoval. Ted' držel v ruce celkem pět růží.

Nejdřív se zastavil u hrobů Kendry a Ariany Brumbálových a se slovy: „určitě by měl radost, že jsem na vás nezapomněl...“ položil na jejich hroby květ.

Pak pokračoval ke staříčkému náhrobku, na němž tehdy Hermiona vyluštila nápis Ignotus Peverell, také zde zanechal růži a řekl:

„Vám a vašim bratrům jsem vděčen za mnohé, pane.“

A potom už šel rovnou ke hrobu svých rodičů. Zůstal stát a hleděl na nápis na jejich hrobě - *Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt.*

Překvapilo ho to víc než poprvé. Jak to jen mohl už tenkrát vědět? Nebo Brumbál jen tušil, že Harry bude ten pravý Pán smrti a tím nápisem se o tom jenom ujišťoval? Položil na hrob poslední dvě růže a posadil se před něj na zem. Chvíli na něj jen tiše hleděl a přemýšlel, pak se mu po tvářích začaly kutálet slzy a Harry spustil:

„Chybíte mi, hrozně mi chybíte. Stýská se mi po vás mnohem víc teď, když jsem vás poznal. Dnes se cítím hrozně sám, Ginny se mnou nemluví, zlobí se na mě a já nevím proč. Ty bys mi určitě dokázala poradit mami. Jsem hrozně unavený, nemám sílu za ní jít a vyptávat se co jsem jí udělal. Přitom mám strach, že když to neudělám co nejdřív, tak se to ticho mezi námi promění v nepřekonatelnou propast. Tak bych vás teď potřeboval, nebo aspoň Siriuse. I Lupina bych dokázal poprosit o radu nebo o pomoc. Ale nikdo z vás tu není. Co mám dělat?“ Objal rukama své nohy, obličej položil na kolena a tiše vzlykal. Byl tu sám, nemusel se stydět za své slzy.

Mezitím na zahradě Doupěte byly trochu zmatky. Přišlo víc hostů než paní Weasleyová očekávala a tak honem s pomocí skřítků přičarovávala další stoly a židle, aby všechny usadila. Winky honem utíkala vyrobit další obložené mísy a další konvice s čajem a kávou. Když se zdálo, že už je všeho dostatek tak si vyčerpaně přisedla k Ginny, Ronovi a Hermioně.

„Jsem už z toho všeho úplně vyčerpaná.“

Ron ji chytil za ruku a řekl:

„Tak už se konečně posad' a odpočivej. Krátura i Winky to všechno zvládají s přehledem a dokonce vypadají, že je to ohromně baví.“ A Hermiona se přidala:

„Kdyby potřebovali pomoc, tak je nás tu dost, abychom pomohli.“

A jako kdyby ji Krátura slyšel, přitočil se k nim a se starostí v hlase se zeptal:

„Neví paní, kde je můj pán? Krátura ho hledal a nemůže svého pána nikde najít paní.“ Všichni se polekaně rozhlédli.

Vůbec si neuvědomili, že tu s nimi Harry není. Ron se zeptal:

„Díval ses nahoru do pokoje? Možná chtěl být jen chvilku sám.“

„Ne pane, nikde v domě není, vůbec se nevrátil z pohřbu, pane...“ odpověděl mu Krátura. Ginny se rozbřečela.

„Za to můžu já, určitě se na mě zlobí a odešel od nás.“ Vzlykala mámě na rameni. „Proč jen jsem nenašla odvalu, abych mu to všechno vysvětlila...“

Máma ji hladila po hlavě a konejšila ji:

„Neboj se Ginny, určitě budeš mít příležitost si s ním promluvit, všechno se urovná, uvidíš...“ Ron se s překvapeným výrazem otočil ke své sestře a chtěl se zeptat, co to má všechno znamenat, ale Hermiona ho popadla za ruku, zarazila ho a řekla:

„Myslím, že mě napadlo, kde by mohl být, jestli chtěl být chvíli sám. My ho s Ronem přivedeme. A ty si s ním koukej promluvit co nejdřív Ginny, už se nemůžu koukat na to, jak se oba trápíte.“ Zvedla se a táhla za sebou Rona ven ze zahrady.

Ron se nezmohl na slovo, dokud nebyli za brankou.

„Jak můžeš vědět, kde je?“ zeptal se.

„Napadlo mě jediné místo, kam by mohl v tomhle rozpoložení jít. Určitě bude v Godrikově Dole, na hřbitově, u hrobu svých rodičů. Ty jsi tam s námi nebyl, neviděl jsi, jak to tam na něj zapůsobilo...“

„Tak mi to pořád nepřipomínej...“

„Tak jsem to nemyslela, nechtěla jsem ti nic vyčítat, jen ti vysvětluji, proč to napadlo mě a ne tebe...“ a oba se přemístili na pole za vsí.

Cestou na hřbitov Hermiona Ronovi ukázala dům, kde Harry osiřel, Batyldin dům kde bojovali s Nagini a utekli Voldemortovi i památník na návsi.

Harry se pomalu uklidňoval. Slzy mu stále stékaly po tvářích, ale už se neotřásal vzlyky. Stále se cítil hrozně osamocen a měl pocit, že by tady nejraději zůstal sedět navěky. Najednou zaslechl vrznout branku, rychle vytáhl z kapsy neviditelný plášť a schoval se pod ním. Slyšel, jak se přibližují kroky dvou lidí a pak zaslechl Ronův hlas:

„Nikde ho nevidím, jsi si jistá, že tady je?“

A teď slyšel i Hermionu:

„Jistě že je tady, vidíš přece na hrobech ty růže ne? No tak Harry, to jsme my, neschovávej se před námi.“

Harry si otřel do rukávu slzy, dvakrát se zhluboka nadechl a pak sundal plášť. Ron sebou trhnul, jak se Harry objevil těsně vedle nich a pustil se do něj:

„Co tě to prosím tě napadlo, takhle se ztratit, mamka je strachy bez sebe a Krátura, začal pomalu propadat panice, když tě nemohl najít.“ A Hermiona se k němu s úsměvem připojila: „Jo a Ginny pláče, protože si myslí, že se na ni zlobíš a opustil si ji navždy.“

Harry se na ně díval se stále větším údivem.

„No počkej, jak jsi to myslela. Ginny se přece naštvála z neznámého důvodu na mě, proč bych se měl zlobit já na ni?“

A Ron se k němu připojil:

„Jo to jsem taky pořádně nepochopil, mohla bys nám vysvětlit, co se té holce bláznivý vlastně honí hlavou?“

Hermiona ukázala na zvalenou trávu v místě, kde před tím Harry seděl, a řekla:

„Vysvětlit to vám dvěma, bude asi chvilku trvat, tak co kdybychom se na to posadili.“

A všichni se svorně usadili do trávy s Hermionou uprostřed.

„Víš Harry,“ začala „ona se na tebe chvilku opravdu zlobila. Začalo to tím, že jí mamka nedovolila jít hasit Prokletý oheň. Zlobila se na tebe, že ses za ni nepřimluvil. A když se začala zlobit, tak si hledala další důvod, aby si potvrdila, že je na tebe naštvaná právem. V duchu ti vyčítala, že když jsi šel kolem ní za Voldemortem do Zapovězeného lesa, že ses jí neukázal a ani se s ní nerozloučil.“

Harry se ohradil:

„To jsem přece nemohl, nedokázal bych jít dál a ona by mě ani nepustila. Přece si nemyslíš, že by mě klidně nechala jít na smrt.“

„Já to vím Harry, bylo mi to jasné, také jsem přemýšlela, proč ses s námi nerozloučil. Tlačil tě čas, nemohl si nám nic vysvětlovat. Věděls, že bychom tě nepustili a hledali bychom marně jiné řešení. Taky jsem to večer Ginny řekla. Uvědomila si, jak to od ní bylo nefér.“

„Ale ráno, ani na pohřbu se na mě ani nepodívala. Jen mi chladně podala ruku.“

Hermiona si povzdechla a pokračovala:

„To ale nebylo proto, že by se na tebe zlobila, styděla se za sebe, neodvážila se ti podívat do očí proto, jak se k tobě včera chovala. Sbírala odvahu k tomu, aby se omluvila za to, jak byla protivná.“

Ron kroutil hlavou.

„Vy holky snad ani nejste lidi. Kterého chlapa by něco takového napadlo, no řekni Harry.“

Ten se jen s úlevou usmál a zahleděl se na hrob svých rodičů. Poslouchal, jak se ti dva zase dohadují o tom, že Ron s Harrym nemluvil ve čtvrtém ročníku několik týdnů a v duchu promluvil ke svým rodičům:

„Nejsem sám, mám spoustu dobrých přátel, nemusíte si o mě dělat starosti.“

A najednou se mu zdálo, že v hlavě slyší hlas profesora Brumbála:

„Jistě Harry, někdo tak plný lásky jako jsi ty, nikdy nebude sám.“

Vstal, otočil se k těm dvěma a řekl:

„Už toho hádání nechte, je čas jít domů.“

Když odcházeli ze hřbitova, zeptala se Hermiona Harryho, jestli viděl ty nové vzkazy, co přibýly na památníku na domě jeho rodičů.

„Ne, tam jsem nebyl, přišel jsem do vsi z druhé strany. Jako když jsme tu byli spolu.“

„A nechceš se tam jít podívat? Myslím, že by tě to mohlo potěšit.“ Lákala ho Hermiona.

„No, můžeme, stejně musíme za vesnici, abychom se mohli přemístit, tak půjdeme tamtudy.“

Když vyšli na náves, potkali pár lidí. Někteří je jen lhostejně přelétli pohledem, ale jiní je sledovali se zájmem, ukazovali si na ně a diskutovali spolu.

„Měl jsem si vzít plášť.“ Rozmrzele mrmlal Harry, když si všiml, že někteří z nich je v odstupu sledují.

„Jo kamaráde, takhle vypadá sláva, ale na to bys už měl být snad zvyklý, ne?“ Uculoval se Ron a Hermiona se přidala:

„Nemůžeš se pořád schovávat pod pláštěm Harry, čím častěji tě budou potkávat, tím dřív si na tvou přítomnost zvyknou a přestanou takhle zírat.“ A tak došli až k troskám domu. Harry položil ruku na branku a zas se objevilo:

Na tomto místě přišli, v noci 31. října 1981 o život Lily a James Potterovi. Jejich syn, Harry, je jediným kouzelníkem v historii, který přežil smrtící kletbu.

Tento dům, pro mudly neviditelný, byl ponechán v troskách na památku Potterových a jako vzpomínka na násilí, které rozdělilo jejich rodinu.

Okolo těchto úhledných slov byly vzkazy od dalších kouzelníků a čarodějek, kteří se přišli podívat na místo, odkud se podařilo uniknout ‚chlapci, který přežil‘.

Hodně štěstí, Harry, at' jsi kdekoli

Jestli tohle čteš, Harry, věz, že jsme s tebou

Žij dlouze, Harry Pottere.

Ale byly tam i úplně nové vzkazy:

Děkujeme, chlapče, zachránil jsi nás

Díky za svobodu Harry. Budu ti vděčný navěky.

Ale taky tu byla spousta vzkazů typu:

Miluji tě, Harry Pottere, jsi můj hrdina.

Navždy tě budu milovat. Jsi idolem mého srdce.

Harry se podezřívavě podíval na Hermionu.

„Tak kvůli tomu jsi mě sem přivedla?“

Ale odpověděl mu Ron:

„Vidíš, to je to o čem jsem mluvil. Za chvíli ti začnou sovy nosit milostné návrhy až pod nos.“

Harry najednou začal pociťovat mírnou paniku.

„Ale co s tím můžu dělat?“

Hermiona se usmála a uklidňovala ho:

„Nic s tím nebudeš dělat, prostě si toho nebudeš všimnout a ono to časem pomine.“

Během hovoru došli až za vesnici a váhali, jestli se můžou přemístit, když na okraji vsi stále stojí skupinka lidí a zírání na ně.

„No vzhledem k tomu, že tě poznali, tak se dá předpokládat, že jsou to kouzelníci a tím, že jim zmizíme před očima jim, žádné trauma nezpůsobíme...“ uvažovala nahlas Hermiona. „Radši ale dojdeme ještě kousek na okraj toho lesíku ne?“ Když se ocitli mezi stromy, tak se rozhlédli a všichni naráz zmizeli.

Když vcházel brankou do zahrady Doupěte tak se jim řítit naproti Krátura.

„Pane, Krátura měl o vás strach, pane. Už vás chtěl jít hledat, pane.“

Harry zakroužil hlavou a řekl mu:

„Kráturo, už jsem dospělý a umím se o sebe postarat, kdybych tě potřeboval, tak si tě zavolám, příště si o mě nedělej zbytečné starosti, ano?“

Ale to už se k nim blížila paní Weasleyová:

„Harry, chlapče,“ vítala ho s úlevou v hlase, „tohle už nám prosím nedělej. Já vím, že ti nemůžu nic přikazovat a že už jsi dospělý, ale když takhle zmizíš a nikomu neřekneš kam, tak se nesmíš divit, že o tebe máme starosti. Ještě tu není úplně bezpečno. Nepodařilo se ještě pochyťat všechny Smrtijedy a nikdy nemůžeš vědět, jestli někoho z nich nenapadne, že by se mohl pomstít.“ Chvilku se odmlčela, aby nabrala dech a Harry zvednul oči, které před tím v rozpacích sklopil.

„Kde jsi vlastně byl? Hermiona nám neřekla, kam pro tebe jdou.“

Harry se jí podíval do očí a opatrně, tak aby se jí nedotkl, vysvětloval:

„Já..., jen mě napadlo, že bych se mohl zastavit na chvíli v Godrikově Dole, na hřbitově, u hrobu svých rodičů. Mrzí mě, že jsem vám způsobil starosti, to jsem nechtěl. Myslel jsem si, že si mojí nepřítomnosti ani nevšimnete.“

Paní Weasleyová se na něj chápavě usmála a laskavě odpověděla:

„To znám, taky si někdy, když mám starosti, zajdu na hřbitov popovídat s maminkou. Pomohlo ti to trošku?“

Harry zaváhal.

„No..., myslím, že mnohem víc mi pomohli Ron s Hermionou, když pro mě přišli...“

A Molly Weasleyová, jako kdyby byla schopná číst jeho myšlenky potichu řekla:

„Harry, dokud tady bude naše rodina, tak nikdy nebudeš sám, vždycky jsme tě měli rádi a už dlouho tě považujeme za člena rodiny. Myslela jsem, že to víš.“

Harrymu nepatrně zvlhly oči a špitnul:

„Myslím, že jsem to tušil, ale je moc příjemné to slyšet. Děkuji.“ A Molly ho s dojetím objala.

Potom změnila téma hovoru tak náhle jak to dokázala jen ona:

„Andromeda Tonksová přinesla malého Teda. Neměl by ses jít seznámit se svým kmotřencem Harry?“ Usmála se na něj a pohládila ho po tváři.

Harry se rozhlédl po zahradě a uviděl Andromedu obklopenou houfem děvčat, která obdivovala jasně rudovlasé miminko. Když přišel blíž, všiml si, že je mezi nimi i Ginny. Jak se blížil tak k němu vzhledla a on se na ni usmál. Ginny zase rozpačitě sklopila oči, ale to už Harrymu nedělalo starosti. Jen si řekl, že si spolu musí co nejdřív promluvit. To už stál před Andromedou a usmál se na malého Teda.

„Myslíte, že bych si ho mohl pochovat?“ zeptal se.

„Jistě, to jako kmotr dokonce musíš Harry.“ Usmála se a podávala mu Teda.

Harry ještě nikdy mimino nechoval, ale vzpomněl si na fotografii, na které ho drží v náručí jeho maminka a chytil Teda stejným způsobem. Tedovi se to asi líbilo, protože se smál, mával ručkami a začal měnit barvu svých vlasů ze sytě červené na růžovou.

Harry se zasmál a řekl mu:

„Vidím, že máš stejný vkus jako tvoje maminka. Měl jsem ji moc rád, Tede, a tvého tátu taky. Byli to báječní kouzelníci a já ti slibuji, že ti o nich budu vyprávět tak často, jak to jen půjde. Nevím co se ode mě jako od kmotra čeká, protože svého kmotra jsem si moc neužil, ale slibuji ti, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych ti byl tím nejlepším kmotrem, jakého by sis mohl přát.“

Pak se podíval na jeho babičku, která je sledovala se slzami v očích, a řekl:

„Vím, že jste pro Teda ten nejlepší opatrovník, a moc mě mrzí, že jste na jeho výchovu zůstala sama. Kdybych pro vás mohl cokoliv udělat, tak mi prostě dejte vědět. Víte, že nemám žádné zkušenosti s výchovou dětí, ani pořádně nevím, co to obnáší být kmotrem. Musíte mi s tím pomoci.“

Andromeda si otřela oči a odpověděla:

„Tak bychom mohli začít tím, že se dohodneme, kdy uspořádáme Tedovi křtiny. Myslela jsem, že bychom je mohli udělat teď v létě, abychom mohli udělat oslavu na zahradě.“

Harry se zamyslel:

„Myslíte, že by šlo spojit oslavu Tedových křtin s oslavou mých narozenin? Alespoň bych nikdy nezapomněl, kdy mám dát Tedovi dárek. A hosty asi budeme zvat stejné... Nevím ale, jestli se to hodí?“

Andromeda se zasmála a odpověděla:

„Jistě, že se to hodí Harry, a navíc je to docela praktické. Jen se musíme domluvit kde, a jak to uspořádáme. Myslela jsem na oslavu u nás na zahradě, abych Teda nemusela tahat nikam daleko.“

Harry se zamyslel...

„No to by šlo. Já se domluvíím s paní Weasleyovou, že bych objednal tu firmu, co dělala Billovi a Fleur svatbu a Kráturu a Winky poprosíme, aby se postarali o občerstvení. Docela jim to jde, jak vidím, a za chvíli z nich bude skvěle sehraná dvojka.“

Andromeda s vděčností odpověděla:

„Budu moc ráda, když si organizaci vezmeš na starost ty, Ted je hodně čiperné dítě, je mnohem živější než byla Nymfadora a dost mě zaměstnává... No jen se na něj podívej. Tede, to nemůžeš strkat do pusinky, to není dobré.“

Harry se podíval na malého, který svíral v ručičce jeho hábit a snažil se ho ochutnat. Nevěděl, co má dělat, měl obě ruce plné Teda.

Andromeda vytáhla opatrně malému hábit z ručky a ten se rozplakal.

„Radši si ho už vezmu Harry, myslím, že bude mít už hlad...“ a obratně od Harryho Teda odebrala. Pak pokračovala: „Až budeš vědět nějaké podrobnosti o té oslavě, tak se zastav a probereme to. Kde bydlíme, víš, že?“ Harry se s úlevou usmál a přikývl.

Když se bavil s Tedem a jeho babičkou tak koutkem oka zaregistroval rozzářený pohled, kterým ho sledovala Ginny. Ted' se na ni podíval. Ginny se ale zase odvrátila a rychlým krokem se vydala směrem k domu. Harry se podíval zpět na Andromedu a Teda, ale ti už mu nevěnovali pozornost. Lenka, Katie, Angelina a ostatní děvčata už také se zájmem sledovala, jak Ted svírá ve svých malých ručkách lahvičku s mlékem a soustředěně se krmí. Tak se Harry vydal pomalým krokem za Ginny.

Právě, když chtěl vstoupit zadním vchodem do kuchyně, vyšla ze dveří paní Weasleyová. Harry se lekl a zůstal stát jako opařený. Molly se na něho ale usmála a zeptala se:

„Jdeš za Ginny?“ On jen přikývl.

Molly se na něj zkoumavě podívala a pokračovala:

„Musíš s ní mít trpělivost Harry. Je ještě moc mladá, víš, v tomhle věku mají děvčata občas problémy vyznat se sama v sobě... a když se ještě navíc zamilují, tak jsou schopná vyvádět různé hlouposti. Nepřála bych ti vidět, co jsem v jejím věku vyváděla já, když jsem se zamilovala do Artura. Ale on byl naštěstí vždy velmi laskavý a tolerantní a tak to se mnou vydržel.“

Harry se na ni udiveně podíval.

„Já bych přece nikdy nedokázal Ginny ublížit, to přece víte paní Weasleyová...“

„Já vím Harry, jen jsem chtěla, abys s ní měl trpělivost, neboj, ona z toho nakonec vyroste.“

A pak spiklenecky šeptem dodala:

„Myslím, že zalezla do svého pokoje.“

Harry se na ni usmál a trochu napjatý z toho co ho ještě čeká, vyrazil za Ginny.

Zaklepal na dveře jejího pokoje, a když se nic neozvalo, tak se zarazil. Pak ale znovu zaklepal a pomalu dveře otevřel. Ginny seděla na posteli a s hlavou skloněnou, upřeně sledovala svoje ruce sepjaté na kolenou.

Harry chvilku tiše stál a jen ji sledoval. Všiml si, že se nepatrně chvěje. Pak tiše řekl:

„Proč přede mnou pořád utíkáš Ginny, copak si myslíš, že jsem tak zlý a necitelný, aby ses musela bát si se mnou promluvit?“

Ginny promluvila tiše, přiškrceným hlasem.

„Chovala jsem se k tobě hrozně, stydím se za sebe. Byla jsem nevděčná, sobecká a hloupá. Nezasloužím si tvou lásku...“

Harry k ní přistoupil a klekl si, aby jí mohl pohlédnout do očí.

„Miluji tě Ginny Weasleyová a trápí mě, když se mnou nemluvíš.“

Ginny se nahrnuly slzy do očí a špitla:

„Můžeš mi to odpustit?“

Harry zakroutil hlavou.

„Jistě ty hlupáčku, ale musíš mi něco slíbit. Už mi to prosím nikdy nedělej. Když se na mě budeš příště zlobit, řekni mi to hned a na rovinu. Dej mi příležitost, abych ti to vysvětlil, nebo abych se ti omluvil. Už nikdy nechci zažít takové ticho, jaké mezi námi bylo tyhle dva dny... Slibuješ?“

Ginny se sesula k němu na podlahu.

„Slibuji...“ řekla a rozplakala se mu na rameni.

Harry ji sevřel v pevném objetí a konejšivě ji hladil po vlasech.

„Když se trochu uklidnila tak vstal a zvednul ji na nohy. Vyndal z kapsy čistý kapesník a otřel jí slzy, které se jí kutálely po tvářích. Ona si ho od něj vzala, otřela si oči a vysmrkala se. „Je mi to tak líto Harry, netušila jsem, že dokážu být tak hloupá...“ On k ní přistoupil, oběma rukama uchopil její hlavu a otočil ji tak, aby mu hleděla do očí.“

„Už toho nech prosím. Ty poslední dny byly moc těžké pro nás pro všechny. Už to všechno skončilo, teď už můžeme být šťastní...“ a velmi něžně ji políbil.

Ona se k němu přivinula a opětovala jeho polibek. Jako by trval věčně. Harry cítil, jak z nich postupně opadávalo to napětí posledních dnů. Soustředili se jen jeden na druhého a oba je prostupoval opojný pocit štěstí. Byl to ten nejdelší a nejkrásnější polibek, jaký kdy zažil. Nikdo je nerušil a tak tam stáli v objetí, jako by znovu poznávali jeden druhého po

dlouhém odloučení. Po dlouhé a dlouhé době si Harry uvědomil, že je venku podezřelé ticho a vyhlédl ven z okna. Poslední hosté už odcházeli a loučili se s Weasleyovými. Hermiona a Fleur už začaly sklízet nádobí a nosily ho do kuchyně. Když se k nim přidal i zbytek rodiny, tak Harry řekl:

„Asi bychom jim měli jít pomoci, co myslíš?“

Ginny se na něj zářivě usmála, postavila se na špičky, laškovně ho políbila na nos, popadla ho za ruku a vesele s ním vyrazila vstříc všedním starostem.

V kuchyni potkali paní Weasleyovou, podívala se na rozzářený obličej své dcery a s úlevou se na ně usmála.

„Jak můžeme pomoci s úklidem, co máme dělat?“ zeptal se jí Harry.

Molly se zamyslela a řekla:

„Mohli byste stáhnout ubrusy a odnést mi je do prádelny. Zítra je s Winky vypereme a vyžehlíme.“

A tak se vydali ven, svorně stahovali a skládali ubrusy. Bill a Charlie přenášeli stoly, které patřily do kuchyně a pan Weasley nechával zmizet ty, které byly navíc. Harry si v duchu pomyslel, že se musí zeptat Hermiony, jak je to vlastně s předměty, které mizí a kam, že je možné je zase přivolat. Pořád to nemohl kloudně pochopit, a proto mu to asi stále nešlo. Jak říkala paní profesorka, už by to měl umět, měl by si to přes prázdniny natrénovat a k tomu to potřebuje nejprve pořádně pochopit. Když s Ginny odnesli ubrusy a vrátili se do kuchyně tak viděli, že už Molly naplnila dřez horkou vodou, mávnutím hůlky rozhýbala kartáč i houbu na nádobí a už jim jen přisouvala další a další kousky. Hermiona a Fleur stály vedle dřezu a horkým vzduchem z hůlek umyté nádobí sušily. Ginny se k nim automaticky přidala a začala suché a čisté nádobí odnášet a uklízet do kredence.

Harry se zeptal:

„Co mám dělat teď paní Weasleyová?“

Molly se na něj podívala a řekla:

„Kolik jsi toho dneska snědl Harry, co? Asi toho moc nebylo že? Tak si hezky sedni a vezmi si něco z toho, co zbylo...“ a ukázala na stůl, kde zbyly tři mísy s občerstvením. Pak pokračovala: „Na večeri je ještě brzy a musíme to tady nejdřív trochu poklidit.“

Teprve teď si Harry uvědomil jaký má vlastně hlad a tak si vzal chleba a pustil se do těch dobrot před sebou. Pak se začali trousit dovnitř ostatní mužští členové rodiny. První přišel George. Vypadal jako by byl pořád v šoku, jako by prožíval nekonečnou noční můru a nemohl se z ní probudit. Mamka ho jemně, ale rozhodně usadila vedle Harryho a laskavě mu domlouvala.

„Posad' se hezky tady vedle Harryho a koukej konečně něco sníst chlapečku. Celý den ses jídla ani nedotkl, musíš něco sníst, zlato.“

A Harry když viděl, že George hledí na mísy nepřítomným pohledem, jako by nevěděl co si s tím počít, tak mu na krajíc chleba naložil šunku, sýr a pár kousků zeleniny a strčil mu

chleba do ruky. George začal automaticky ukusovat a jako by ho chuť jídla začala probírat ze strnulosti, jeho oči ožily a začaly se s vzrůstajícím zájmem rozhlížet kolem sebe. Sledoval společně s Harrym a ostatními jak jako poslední přišel do kuchyně jeho otec s Ronem a hlásil své ženě, že zahrada je uklizená. Jak Ginny naplnila kredenc nádobím a to co přebývalo, skládala na konec stolu i to jak jeho mamka jediným mávnutím hůlky nádobí uklidila neznámo kam. Pak už Winky vytáhla z trouby úžasně vypadající a vonící rebarborový koláč a Krátura naléval do čistých konvic čerstvou kávu.

Paní Weasleyová s tácem šálek ostatní vyzvala:

„Půjdeme si na kávu sednout do obývacího pokoje, dáme si koláč a trochu si všichni odpočineme...“ a společně se skřítky stěhovali občerstvení do obýváku.

Vrátil se i Percy, který byl vyprovodit domů svou přítelkyni Penelopu a tak bylo v obýváku náhle málo místa. Ginny posadila Harryho do křesla vedle Rona a stejně jako Hermiona si vzala velký polštář a usadila se na zem k jeho nohám. Harry ji nenápadně pohladil po vlasech a ona se pohodlně opřela o jeho nohy. Skřítkové nekompromisně usadili paní Weasleyovou do pohovky k jejímu manželovi a starali se svorně o servírování kávy a ještě teplého koláče. Molly jim ke stolku u pohovky připravila pohodlné polštáře a řekla:

„Teď se tady hezky posadte, potřebuji si s vámi promluvit.“

Když se skřítkové pohodlně usadili, pokračovala:

„Je mi líto, že jsi na uvítanou v našem domě musela absolvovat hned takové zmatky Winky, normálně je to tady klidnější.“

A Winky s rozpaky odpověděla:

„To Winky vůbec nevdá paní, Winky ráda pracuje a je šťastná, že mohla paní pomáhat a ukázat jí co všechno dovede.“

A Krátura se přidal:

„Krátura je také moc rád, že může pomáhat paní. Byl moc dlouho sám a je moc rád, že u vás může bydlet se svým pánem, paní.“

Molly se na oba usmála a zeptala se:

„Už sis stačila prohlédnout dům, Winky? Našla sis místo, kde bychom ti mohli udělat pokojíček?“

Odpověděl jí Krátura:

„Winky se moc líbí váš přístěnek pod schody vedle obývacího pokoje paní, říkála, že by z něj byl moc pěkný pokoj pro skřítku, paní.“

Molly se ohradila:

„Přece tě nenecháme bydlet v přístěnku Winky, to se nehodí...“

Winky se bránila:

„U pana Skrka bydlela Winky taky v přístěnku paní, a ten byl mnohem menší než je ten váš. Z toho bude moc pěkný a velký pokojík paní, vejde se tam i Krátura, když bude u nás na návštěvě.“

A vtom se ozval Harry:

„Já jsem bydlel v přístěnku pod schody do svých jedenácti let. Bylo to tam docela útulné...“ Všichni na něj překvapeně pohlédli.

„To sis vymyslel Harry že, to přece není pravda?“ Nevěřičně pochybovala Molly.

„Ale ano, nahoru do ložnice mě Dursleyovi přestěhovali až, když přišel první dopis z Bradavic s adresou: Pan Harry Potter, (přístěnek pod schody), Zobí ulice 4, Kvikálkov. Měli jste vidět, jak se tvářili druhý den, když přišel další dopis, po tom co ten první spálili a byla na něm adresa: Pan Harry Potter, nejmenší ložnice v domě, Zobí ulice...“ A zasmál se nad tou vzpomínkou. Teprve pak si všiml, jak se na něho všichni dívají s úžasem včetně Rona a Hermiony.

„Tak tohle jsi nám nikdy neřekl...“ řekl Ron a Hermiona dodala:

„Že s tebou nezacházeli zrovna hezky, to jsme věděli, ale tohle je tedy doopravdy příliš. A my jsme se k nim chovali vždycky tak pěkně...“ kroutila hlavou.

Harry se usmál a vysvětloval:

„Tehdy mi to nijak divné nepřipadalo a teď, když jsem se jich zbavil, tak na to už můžu vzpomínat s úsměvem. To jak má vypadat útulný domov jsem poznal až v Bradavicích a tady u vás.“

„Tak si to dobře pamatuj, Harry“ řekla mu Molly, „protože tady budeš mít vždycky domov, kde budeš vítán a kde tě vždycky budou mít všichni rádi.“

A ze všech stran k Harrymu dolehlo souhlasné mručení. Jen Ron potichu s úsměvem konstatoval:

„Hlavně to platí o Ginny kamaráde.“

Ta ho za to lehce koplá do kotníku, pak se ale souhlasně přitiskla Harrymu k nohám.

„A když už mluvíme o domově,“ pokračovala paní Weasleyová, „co ty Percy, nastěhuješ se zpátky do Doupěte, nebo si ponecháš ten byt v Londýně?“

Percy na chvíli zaváhal a pak opatrně vysvětloval:

„No... rád bych se, tedy alespoň na pár týdnů, nastěhoval k vám, ale ten byt zatím pouštět nebudu. Protože... víš, mámi... my jsme se s Penelopou na jaře... tak nějak v tichosti zasnoubili... totiž jen u jejích rodičů... ale jim bylo líto, že jste u toho nebyli a kladli mi na srdce, abych se s vámi koukal usmířit, víš... A tak jsme si říkali, že vás přes léto spolu seznámíme a že bychom pak mohli, třeba na podzim, uspořádat svatbu víš...“

Paní Weasleyová se zřejmým dojetím pohlédla na svého syna a odpověděla:

„To mám radost Percínku, ta tvá Penelopa, vypadá jako slušné a hodné děvče a já opravdu moc ráda poznám její rodiče, chlapečku. To mám radost...“

Harry s Ronem v sobě potichu dusili smích, když viděli jaké při tom rozhovoru na sebe Ginny s Hermionou dělali komické obličejy.

Pak se ale Hermiona obrátila k Ronovi.

„Když už tak mluvíme o rodičích, tak ti moji ještě trčí v Austrálii a nemají ponětí, že existuje někde jejich dcera. Musím zajít zítra na letiště v Londýně, abych si zamluvila letenku, vrátila jim paměť a přivezla si je zpátky. Už se mi po nich fakt stýská.“

Pan Weasley v tom okamžiku viditelně pookřál:

„Letenku? To je něco jako jízdenka na letadlo? Neměl bych letět s tebou děvče? Není to pro tebe samotnou moc obtížné?“

Ale Hermiona jeho nadšení zarazila:

„Bohužel, pane Weasley, už mi zbylo peněz tak akorát na jednu letenku, na víc už nemám. Moc se mi tam nechce letět samotné, mám trochu strach, jestli dokážu vrátit našim paměť bez následků a taky z toho, jak budou reagovat na to, co jsem jim (sice pro jejich vlastní bezpečnost) provedla... Bojím se, že se budou dost zlobit, jak jsem s nimi bez jejich vědomí manipulovala...“ povzdechla si. „Ale letenka do Austrálie je dost drahá a já budu ráda, když dám dohromady dost peněz alespoň na tu svoji.“

Pan Weasley se zatvářil velmi zklamaně, ale v tom se do něho pustila jeho žena:

„Arturo, prosím tě, vzpamatuj se! Přece bys skutečně nevlezl do něčeho tak hrozně nebezpečného, jako je to mudlovské letadlo. Vždyť si dodnes nepochopil, jak je možné, že se to udrží ve vzduchu! A Hermionu tam samozřejmě taky nemůžeme pustit, nikam nepojedeš sama, děvenko,“ podívala se na ni a pokračovala, „uvědom si konečně, že jsi čarodějka. Artur ti přece na ministerstvu může zařídit přenášedlo děvče, a my pojedeme s tebou, abychom ti pomohli. Percy může na odboru zahraniční spolupráce zjistit, jak to tam chodí a zajistit nám nějaké užitečné kontakty. Ron, já a Artur pojedeme samozřejmě s tebou, abychom ti pomohli a podpořili tě...“ a laskavě se na ni usmála.

V tom se přidal Harry:

„Já jedu taky, přece si nemyslíš, že tě v tom nechám samotnou, po tom co jsi pro mě udělala.“ A Ginny začala žadonit:

„Mami, vezmete mě taky sebou, vid' že jo? Prosím, prosíím!“

Molly se na ni zkoumavě podívala a pak řekla:

„No to uvidíme až podle toho, co zjistí Percy, jaké tam panují zvyklosti a jak moc by to mohlo být nebezpečné.“

Harry se trochu udiveně zeptal pana Weasleyho:

„Nevěděl jsem, že se dá pomocí přenášedla cestovat až tak daleko?“

„Ale jistě Harry, že mě to hned nenapadlo“ a podíval se trochu zahanbeně na svou ženu, „jak myslíš, že se sem dostali všichni ti lidé z celého světa na mistrovství ve famfrpálu.“

Pak se obrátil na Hermionu:

„Jen mi musíš říct, kde asi budeme tvoje rodiče hledat, abychom mohli zadat přesný cíl cesty.“

Hermiona se zamyslela:

„No myslela jsem, že nelépe se ztratí v nějakém velkém městě a tak jsem jim vsugerovala, že se touží usadit v Sydney a udělat si tam zubařskou ordinaci. Tak aspoň nebude těžké je najít, stačí se podívat do místního mudlovského telefonního seznamu a najít tam adresu, kde mají Wendell a Monika Wilkinsovi svou ordinaci.“

Paní Weasleyová to uzavřela:

„Tak dobře, Artur a Percy zítra v práci zjistí co a jak, večer se dohodneme o detailech a my zatím zítra uděláme pro Winky pěkný pokojíček v přístěnku pod schody...“ a podívala se laskavě na šťastnou skřítku.

Ta začala lehce protestovat:

„To není potřeba paní, to Winky udělá sama.“

„No, jak myslíš, Winky, ale já bych ti s tím ráda pomohla.“

Winky se zatřepaly uši dojetím a jen tiše špitla:

„Paní je na Winky moc laskavá.“

Kapitola 06 – Kulový blesk

Harry se rozhlédl po místnosti a s potěšením zaregistroval, že řešení všedních starostí značně otupilo smutek z dnešního dne. I George se tvářil pobaveně už od Percyho přiznání o svém utajeném zasnoubení a něco si s úsměvem šeptal s Charliem. Bill a Fleur se zaobírali jako vždy sami sebou a Percy se tvářil spokojený sám se sebou, asi proto, že se mu podařilo všechno tak hladce přiznat. Pak se k Harrymu přitulila Ginny.

„Že se tentokrát za mě u mamky přimluvíš, Harry? Austrálie je přece Anglická kolonie ne? Je to civilizovaná země, ne žádná divočina. Jediné nebezpečí, které tam na nás může čekat je, že Hermiona dostane od rodičů pár pohlavků za to, co jim vyvedla.“

Ale Hermionu její žertovná poznámka moc nepobavila. Tvářila se docela vystrašeně. Ron ji chlácholivě chytil za rameno a uklidňoval ji:

„Neboj, vaši to určitě pochopí, když jim to pořádně vysvětlíme. Budeme tam s tebou, určitě to zvládneme.“

Harry se mezitím naklonil k Ginny a šeptal jí do ucha:

„Dobře zkusím to, ale když si nedá říct, tak se s ní hádat nebudu, to nemůžu Ginny, pochop.“

„No jistě bojíš se jí jako ostatní co?“ smála se mu Ginny.

„Ne miláčku, nebojím se tvé mamky, ale mám ji moc rád a příliš si jí vážím na to, abych se s ní hádal o něčem, v čem bude mít stejně poslední slovo, jak jistě musíš sama uznat.“

Ginny se naoko zamračila, ale když Harry zvedl tázavě obočí, tak se usmála a dala mu pusku.

Paní Weasleyová se podívala z okna a narušila poklidnou atmosféru tím, že vstala a pronesla:

„Venku už se začíná stmívat, musíme jít připravit večeři...“ a podívala se s výzvou v očích na děvčata. Vtom ale vyskočila Winky s Kráturou v patách a prosila:

„Paní, dovolte Winky, aby připravila večeři pro všechny. Winky chce ukázat, že umí dobře vařit paní. Jen řekněte, co má uvařit. Prosím.“

Paní Weasleyová se na ni zkoumavě podívala a pak si sedla a řekla:

„Dobře Winky, máš moji důvěru. Udělejte k večeři vepřové ragú se zeleninou a ohřejte pár lahví máslového ležáku. Všechno, co potřebuješ, najdeš ve spíži.“ Winky šťastně zatřepala ušima a s hlasitým prásk se i s Kráturou přemístila do kuchyně.

A tak poklidná nálada večera pokračovala, všichni skřítkům k jejich radosti pochválili večeři, líně dopíjeli teplý máslový ležák a pak se postupně s přáním dobré noci začali

odebírat ke spánku. Bill a Fleur do své Lasturové vily, Percy ještě do svého Londýnského bytu, ale při odchodu mamce sliboval, že si zítra po práci zabalí věci a nastěhuje se zpátky domů. Pak se zvedli i Ron s Hermionou a Harry s Ginny, následně s přáním dobré noci ostatním se vydali do svých ložnic. V prvním patře u dveří ložnice děvčat se zastavili a Ron laškovně prohlásil:

„Tak ještě dvojitá pusa na dobrou noc...“

Ginny a Harry se do toho polibku vložili trochu víc vášnivě, než byl Ron ochoten tolerovat a tak do nich přátelsky šťouchl a s hranou nevrlostí protestoval:

„Řekl jsem pusu na dobrou noc a vy to trochu přeháníte, ne?“

Ginny se na něj rozzlobeně podívala a z očí ji sršely blesky.

„Kdy už se mi konečně přestaneš plést do mého milostného života, Rone!“

Ron se smíchem odvětil:

„No vzhledem k tomu, že sis vybrala za svého životního partnera mého nejlepšího kamaráda, tak asi nikdy.“

A tak s tichým smíchem děvčata zapadla do ložnice a ti dva pokračovali do své. Ještě než usnuli, otočil se Ron k Harrymu a ospale prohlásil:

„Tak nás čeká další dobrodružství co? A tentokrát až v Austrálii...“ a usnul.

Ráno skřítki zase připravili snídani a paní Weasleyová jim alespoň sebrala konvice s čajem a kávou, aby mohla postupně příchozím aspoň nalévat. Byla trochu nespokojená s tím jak málo má najednou práce a Ron ji přesvědčoval:

„Jen si trochu odpočiň, nadřela ses za svůj život dost. A jestli bez práce nemůžeš vydržet tak se stačí s Winky dohodnout a rozdělit si ji.“

Po snídani se Winky pochlubila, že večer a ráno dokončili s Kráturou úpravy svého pokojíčku a prosila paní Weasleyovou aby rozhodla co s harampádím, které odtud vyklidili, zatím do rohu u přístěnku.

„Všechno to jsou staré nepotřebné krámy na vyhození, ale tahle malá komoda nevypadá špatně, stačí ji trochu opravit a můžete si ji dát do pokojíčku na ukládání svých věcí, co říkáš Winky? A teď nám ukaž, jak jste si to tu zařídili.“

Nakoukla do přístěnku a řekla:

„Moc hezky uklizené a čistě vybělené, dokonce pěkné postýlky, no dobrá práce vy dva. Ale na mě taky ještě něco zbylo. Dám vám sem ten kobereček, co je na chodbě před naší ložnicí, ten sem bude akorát a bude to tu hned útulnější. A na zimu vám pořídím pořádné teplé peřiny. Pod těmihle dekami byste tu v zimě zmrzli.“

A zatím, co vypočítávala, čím jim pokojík vylepší tak do něj nakukovali ostatní a přidávali se. Hermiona dodala:

„A dala bych jim sem nějaký závěs, aby měli s Kráturou každý alespoň trochu soukromí.“

Ginny pokračovala:

„Na tu holou vybílenou stěnu by se hodil nějaký obrázek.“

George se k ní přidal:

„Jo, Harry, ten úžasný portrét co jsi dostal od Dobbyho by se tady fakt vyjímal.“

Harry se zamyslel.

„Jo, ten obrázek, co jsem dostal od Dobbyho bych ti Winky dal moc rád, ale netuším, jak dopadl. Zůstal s ostatními mými věcmi a kufrem u Dursleyových a je docela možné, že už to všechno spálili.“

Molly se s údivem zeptala:

„To by přece neudělali, Harry, ne po tom, co byli v Bradavicích na té hostině na tvou počest, nemyslíš?“

„No...“ zaváhal. „Je fakt, že vypadali, jako by je ten pobyt v úkrytu změnil k lepšímu, ale těžko říct, jestli se s návratem domů nevrátili do svých starých kolejí.“

Ginny se na Harryho usmála a řekla:

„Tak tam dnes po obědě zajdeme a uvidíme, jak tvoje věci dopadli. Kufr budeš konec konců stejně potřebovat, když se vracíš do školy a svůj Kulový blesk taky.“

Harry se zamračil.

„Kulový blesk... ten jsem ztratil při tom útěku k Tonksovým, čert ví, kde je mu konec...“

„A to ses ho ani nepokusil najít, takovou dobu, nebo si ho hned přivolat?“ Divili se všichni.

Harry se hájil:

„Jestli si nevzpomínáte, tak jsem měl trochu jiné starosti.“

„No to jistě, ale teď se musíme pokusit tvoje koště najít Harry.“ Prohlásila rozhodně Ginny. „Vzpomínej, kde asi jsi ho ztratil?“

Harry se zamyslel.

„No... myslím, že jsme vyletěli směrem na jih a vlastně to muselo být ještě nad Kvikálkovem, nebo těsně za ním, Když šel Hagrid s motorkou do výkrotu, koště mi vypadlo a Hedvika dostala zásah...“ Znovu se mu po jeho sově zastesklo.

Ginny mu stiskla ruku a paní Weasleyová ho konejšila:

„Koupíš si novou sovu Harry, stejně krásnou, jako byla Hedvika.“

Harry se zarazil. Během hovoru se přesunuli zpět do kuchyně a on ztěžka dosedl na židli.

„A narazili jsme na další, myslím, že dost vážnou komplikaci. galeony už mi dochází, už mám jen pár Srpců a Cvrčků, ale nějak si nedovedu představit, jak mě po tom vloupání a

únosu draka, skřeti v bance přivítají s otevřenou náručí. Myslím, že to bude velký problém.“ Molly ho uklidňovala:

„Nedělej předčasné závěry, chlapče. Bill šel dnes taky do práce a slíbili, že přijdou dnes na večeři, tak se s ním můžeš domluvit jak se skřeti na tebe teď tváří. Když by to bylo špatné, tak ti vždycky může vyzvednout peníze on.“

Harry se trochu uklidnil.

„No k Dursleyovým můžeme po obědě zajít, teta bude určitě doma a když se přemístíme jižně od Kvikálkova tak se cestou můžeme podívat i po koštěti, ale moc šancí si nedávám. Myslím, že už na něm rok lítá někdo jiný, nebo ho zničil nějaký hloupý mudla, kterému spadlo na hlavu.“

Dopoledne strávili tím, že vybalovali Hermioninu bezednou kabelku. Harry s Ronem si odnesli své věci nahoru do pokoje a dostali za úkol si utřídit a přebalit věci, které by mohli potřebovat na svou australskou výpravu. Harry odnesl paní Weasleyové a Winky do prádelny oblečení, které potřeboval vyprat a rozhodl se, že si dobalí, až se vrátí z Kvikálkova, protože si nebyl jist, jestli by něco z toho oblečení, které tam nechal, nevypadalo trochu líp, než to co právě vybalil.

Vaření oběda si vyhradila paní Weasleyová a Winky dovolila jen, aby jí asistovala. Jídlo bylo jako vždy vynikající a Harry se nacpal k prasknutí. Moc se mu nechtělo vstávat a pořád v něm přetrvával skeptický pocit, že jeho koště je navždy ztraceno a jeho věci jsou proměněné v popel. Když ale viděl, s jakým nadšením se chystají vypadnout z domu Ron, Hermiona a především Ginny, tak se přemohl a vyrazil ven. Vysvětlil jim, že na jižním konci Kvikálkova je malý remízek, kam nikdo nechodí, protože je zarostlý ostružiním a kopřivami, a tak bude vhodný jako cíl jejich přemístění.

„Jak můžeš vědět, jak to tam vypadá, když tam, jak říkáš, nikdo nechodí?“ zeptal se Ron. „No... asi by bylo přesnější, že kromě mě tam nikdo nechodil. Párkrát jsem se tam schoval, když mě honil Dudley s tou svojí bandou.“

Došli za branku, chytili se všichni čtyři za ruce a přemístili se doprostřed remízku. Když se rozhlédli okolo a zjistili, že opravdu nikde nevidí živáčka, tak Hermiona řekla:

„Prostě skus to koště jednoduše přivolat Harry, to přece umíš skvěle, a jestli někam sem zapadlo...“

Harry bez velkého nadšení vyndal hůlku a pronesl líně „*accio Kulový blesk*“ a předpokládal, že se samozřejmě nic nestane. Ale kupodivu se poměrně blízko u nich, z pravé strany ozval lomoz, jako kdyby tam někdo třásl větvemi. V Harrym se probudila naděje a zopakoval kouzlo s daleko větším důrazem. A opravdu koště přiletělo. Ale bylo tohle vůbec jeho koště? Vyšisované z deště a slunce, odřené od větví, rozcuchané větrem, vypadalo jako obyčejné staré pometlo. Harry se s ním ale přivítal radostně, jako s dávno ztraceným přítelem: „Kamaráde, fakt jsem si myslel, že jsem tě ztratil, odpusť, že jsem tě nechal takhle zchátrat, ale neboj, s tou Hermioninou soupravou na údržbu košťat tě dám zase brzy do pořádku.“

A přitom hladil jeho zbídačenou násadu. Rona a Ginny to rozesmálo, ale Hermiona kroutila hlavou a dívala se na něj, jako kdyby pochybovala o jeho zdravém rozumu.

„Myslím, že bychom už měli jít. Pomazlit se s ním můžeš doma.“ A všichni se smíchem vyrazili do Kvikálkova.

Když zakleпали na dveře Dursleyových schoval Harry koště za záda a čekal s napětím, jakého se mu dostane přivítání. Když teta Petunie otevřela, zůstala překvapeně stát a zírala na Harryho jako na ducha.

Harry začal opatrně:

„Ahoj teto, omlouvám se, že jsme sem vtrhli bez ohlášení, ale nezdržíme tě dlouho...“

Teta ale ustoupila stranou a stroze řekla:

„Pojďte dál.“

Když byli všichni v chodbě, tak pokračovala:

„Mám tu návštěvu.“

Harry ji rychle ujišťoval:

„Nebudeme tě rušit, jen si vezmu...“ ale teta ho přerušila:

„Běžte dál, určitě vás ráda uvidí.“

A to už viděli ve dveřích obýváku stát paní Figgovou.

„Harry, chlapče, to jsem ráda, že tě zase vidím. A vás samozřejmě taky...“ a přelétla pohledem ostatní.

„No tak už běžte dál, tady je pro tolik lidí málo místa. Uvařím vám čaj.“ Popoháněla je teta. Pak ale Harryho zarazila:

„Tohle mi do obývacího pokoje snad nosit nebudeš?“ a ukázala na jeho koště.

„No teto, víš, já jsem ho před rokem ztratil a teď jsem ho zas našel...“

„Tak si ho dej k ostatním věcem, Dudley ti je uložil do přístěnku.“

Harry otevřel přístěnek pod schody a uviděl svůj kufr a o něj byl opřený i Dobbyho obraz. Překvapeně pohlédl na tetu.

„To Dudley, když jsme ho přesvědčili, že už u nás určitě nebudeš chtít bydlet, tak ti sbalil všechny věci do kufru a připravil sem, kdyby sis pro ně přišel...“

Harry se usmál a řekl:

„Tak mu prosím vyříd', že mu děkuji a že jsem mu za to, že je nevyhodil fakt vděčný.“

Uložil své koště a šel za ostatními do obýváku.

Zatím co Petunie vařila čaj, nezávazně si povídali s paní Figgovou. Pak se k nim přidala i teta Petunie. Byla pořád trochu upjatá, ale bylo vidět, že pravidelná posezení s paní

Figgovou - „občas zajdu po obědě na čaj, aby tu Petunie nebyla pořád tak sama“ - na ní mají blahodárny vliv.

„Právě jsme probírali novinky, co se mi donesly z ministerstva. Kingsley udělal Dedaluse vedoucím skupiny bystrozorů a dalších kouzelníků. Budou se specializovat na likvidaci mozkomorů.“

A teta se přidala:

„Vernona moc potěšilo, když se dozvěděl, že se ten Kingsley Pastorek stal ministrem. Hned poznal, že je to schopný člověk. Jen ho mrzí, že svou známost s ministrem nemůže používat v obchodních stycích.“

Harry se rozesmál. Když viděl, jak jeho teta upadla do rozpaků, tak jí vysvětlil:

„Promiň, jen jsem si představil, jak některému ze svých zákazníků vypráví, že se osobně zná s ministrem kouzel.“

A znova se při té představě zasmál. Jeho tetě se na tváři kupodivu také objevil úsměv. Po téměř hodině přátelského tlachání se Harry zvedl a prohlásil, že už budou muset jít, aby o ně paní Weasleyová neměla strach. Když dorazili do Doupěte tak udělal obrovskou radost Winky, když jí daroval obraz, který pro něj nakreslil Dobby. Byla tak dojatá, že zalezla do přístěnku a hodinu ji neviděli.

Kapitola 07 – Výprava k protinožcům

Hermiona byla už trochu nervózní a nemohla se dočkat, až se vrátí pan Weasley z práce a oni se dozvědí, jak to vypadá s tou jejich výpravou do Austrálie. Tak ji odtáhli do obývacího pokoje, aby se nepletli v kuchyni a Harry se jí pokusil zabavit tím, že se začal vyptávat na to jak je to vlastně s mizením a znovupřivoláním předmětů. Vyprávěl jim o dveřích do Havraspárské kolejí, které mají bronzové klepadlo ve tvaru orla i o otázkách, které dává těm, kteří chtějí vstoupit.

Jak se klepadlo ptalo Amycuse Carowa „Kam odchází zmizelé předměty?“

A jak za něj odpověděla profesorka McGonagallová „Do nebytí, které je tak říkajíc vším.“

„Já jsem to nikdy pořádně nepochopil, a proto mi to asi nejde. McGonagallová mi řekla, že mám přes prázdniny trénovat a tak jsem tě chtěl požádat o pomoc.“ Prosil Hermionu.

A ta, jak Harry předpokládal, zapoměla na svou nervozitu a začala Harrymu vysvětlovat teorii o nekonečném meziprostoru, v kterém se ocitnou všechny věci zmizelé a tam se udržují ve stejném stavu tak dlouho, než jsou znovu přivolány.

A Ginny se přidala:

„Skvělý je, že třeba jídlo se tam nekazí. Když třeba necháš zmizet maso, tak tam zůstane čerstvé, dokud si ho zas nepřivoláš. Proto nepotřebujeme ty elektrické skříně, co mají mudlové na uchování potravin. Každou potravinu stačí koupit jen jednou. Když potřebuješ něco uvařit, tak si prostě přivoláš, co tam máš uloženo, uděláš si kopii, ze které vaříš a originál necháš zase zmizet. Teda tak to alespoň dělá mamka. Jen si musíš pamatovat, jak přesně to vypadalo. Mamka to vyřešila tak, že všechno ukládá na stejnou misku. Tu co zdělala po svojí mamce. Takže si přivolá maso na modré misku, mrkev na modré misku a tak...“

Harry se zamyslel:

„Takže když nechám zmizet tenhle polštář s modrým motýlem a v Austrálii si vzpomenu, že mám málo pod hlavou, tak si ho můžu jednoduše zas přivolat?“

„Samozřejmě“ řekla Hermiona.

„Ale s tímhle polštářem to radši nezkoušej, na ten je mamka moc opatrná, taky ho zdělala po babičce.“ Brzdila ho Ginny.

A tak Hermiona udělala Harrymu kopii jiného malého polštářku s vyšitými ptáčky a Harry se učil jak ho nechat zmizet a zase ho přivolat. Na třetí pokus se mu to konečně podařilo tak, že polštářek zmizel celý, nepotrhaný a ve stejném stavu se za chvíli zas objevil.

„Věděl jsem, že musím nejdřív pochopit teorii, abych to kouzlo zvládl. Profesorka McGonagallová bude mít radost.“

Ale to už pro ně přišla Winky:

„Paní říká, že máte přijít do kuchyně. Pán se vrátil z práce.“

Pan Weasley měl pro ně spoustu potěšujících zpráv.

„Mezi Anglií a Austrálií je provoz hodně častý, takže fungují stálá přemístovací stanoviště. Kousek od Sydney je také jedno, takže s tím nebude žádný problém. Zítra mi vytvoří přenášedlo, které nás vezme od Doupěte do Sydney. Jen se musíme dohodnout, kdy chceme jet. Přenese nás do buše kousek od periferní čtvrti, která se jmenuje Nový Bulíkov. Dřív to bylo kouzelnické městečko poblíž Sydney, ale jak se město rozpínalo, tak je pohltilo. Je tam ale velká kouzelnická populace a také hostinec U zlatého koně, kde nám můžou zajistit ubytování, když si budeme přát. Také si nemáme zapomenout přibalit teplé oblečení, protože je tam teď zima. Ostatně Percy toho zjistil mnohem víc, tak až přijde, tak se dozvíme zbytek.“ „Tak kdy tedy pojedeme?“ Vyptávala se nedočkavě Hermiona.

„No... Dnes je úterý, než všechno připravíme, naplánujeme a zabalíme... tak bychom mohli vyrazit, třeba v pátek?“ Uvažovala paní Weasleyová.

Hermiona se mračila.

„Tak se uklidni,“ konejšil ji Ron, „jeden, nebo dva dny už přece bez nich vydržíš.“

A Ginny zase začala žadonit:

„Vezmete mě s sebou, vid' mami?“

„To ještě nevíme Ginny, až podle toho, co se dozvíme od Percyho.“

Ale to už Percy vplul dveřmi do kuchyně za svým obrovským kufrem. Hermiona a Ginny se na něho vrhly se spoustou otázek dřív, než za sebou stačil zavřít dveře.

„No tak toho nechte, snad si můžu nejdřív vybalit?“

„Ne, ne, vybalovat můžeš až potom, co nám řekneš, co jsi zjistil.“ A Ginny se přidala: „Přestaň se tvářit důležitě, bráško, koukej si sednout a povídej!“

Percy se sice nepřestal tvářit důležitě, ale postavil svůj kufr do kouta, posadil se a s potěšením se rozhlédl po napjatých pohledech, které se na něj ze všech stran upíraly. Pak začal:

„Vztahy mezi Austrálií a Anglií jsou velmi dobré. Máme s jejich ministerstvem spolehlivé spojení díky portrétu Drexela Pettsona, který visí na odborech mezinárodní spolupráce na obou ministerstvech. Je to původem Angličan, který byl kdysi ministrem kouzel v Austrálii. Takže jsem jeho prostřednictvím zjistil, že mají podobnou organizaci a podobné zákony jako my. Jen menšina domorodých kouzelníků má privilegia vlastních zákonů. Abych pravdu řekl, získal jsem dojem, že je nemají zcela pod kontrolou.“

Molly se podívala na Ginny:

„Vidíš, to je to o čem jsem mluvila.“

Ale Percy se slitoval při pohledu na nešťastný výraz v obličeji své sestřičky a pokračoval: „Nícméně jsem zjistil, že se jich nemusíte rozhodně obávat, protože se zásadně vyhýbají hustě obydleným oblastem a především velkým městům. Žijí v odlehlých pustých oblastech, takže je nepravděpodobné, že se s nimi setkáte. Navíc...“ a zatvářil se ještě důležitěji „jsem vám zajistil průvodce. Z ministerstva vám pošlou praktikanta, který vás bude provázet po celou dobu pobytu, pomůže vám a zařídí, abyste se nedostali do problémů, kvůli neznalosti prostředí...“ a pyšně se rozhlédl po ostatních, jako by očekával pochvalu.

Té se mu samozřejmě dostalo. A Ginny se dožadovala zase odpovědi. Mamka se na ní zkoumavě podívala a pak očima přeskočila na Harryho. Ten němě, sepjatýma rukama, zaprosil. Molly se na oba usmála, ale ještě se obrátila s otázkou na Percyho:

„Takže si myslíš, že bude bezpečné vzít sebou i Ginny?“

„Ale jistě, jen nesmí porušit zákon o kouzlení nezletilých, protože ten platí tam stejně jako tady. A tam mají myslím o něco přísnější tresty...“

„Budu hodná, slibuji, budu poslouchat na slovo mami...“ žadonila zase Ginny.

Molly se podívala tázavě na Artura a ten jen mlčky kývnul a pokrčil rameny, jako by říkal: „tak jo, ať máme pokoj“ a tak prohlásila:

„Dobře Ginny, pojeděš s námi. Ale jestli s tebou budou jen trochu problémy, tak už tě nikdy nikam nevezmu. Je ti to jasné?“ A Ginny s nadšeným zavýsknutím skočila mamce kolem krku a děkovala a slibovala, že bude fakt hodná.

Pak Percy zmizel vybalovat a v kuchyni se rozhořela velká organizační porada. Dohodli se, že Hermiona do své „maxi“ kabelky zabalí věci pro děvčata a paní Weasleyová do Arturova batůžku, na kterém je také rozšiřovací kouzlo, zabalí vše pro kluky. Protože bude potřeba objednat v hostinci dva třílůžkové pokoje a raději na dvě noci, kdyby se jim nepodařilo rodiče hned najít. A pro jistotu přibalí i stan, aby případně nemuseli spát pod širákem. Všichni dostali za úkol připravit si zimní oblečení a všechno co myslí, že by na takové výpravě mohli potřebovat. Do toho přišel Bill s Fleur a Harry se ho zeptal, jak by se asi tvářili skřeti, kdyby si do banky přišel pro peníze.

„To bych být tebou zatím raději nezkoušel. Většina skřetů je na tebe dost rozhněvaná. Zlobí se jak kvůli tomu drakovi, tak kvůli tomu, že tři děti, jak o vás mluví, dokázaly překonat jejich bezpečnostní systém. Od té doby vymýšlejí další a další nástrahy, aby se to už nikdy nestalo.“

Harry se vyděsil:

„Takže to znamená, že už do té banky nikdy nebudu moct vkročit?“

„No... Tak hrozné to snad nebude...“

Bill trochu zrozpačitel.

„Víš, některým z nich, které považuji za své přátele, jsem se pokusil vysvětlit, proč jsi to musel udělat. Samozřejmě tak, abych jim neprozradil nic důležitého. Já...“ a zase se tvářil rozpačitě. „Řekl jsem jim, že profesor Brumbál, kterého si vždy velmi vážili, zjistil, že

existuje předmět, který Voldemortovi zajišťuje nesmrtelnost a že ti řekl, abys ten předmět vypátral a zničil, jinak ho nebudeš moci zabít. Že jsi zjistil, že je ten předmět uložen v trezoru Lestrangleových a tak ses tam prostě musel dostat, abys dokázal Voldemorta porazit. Když se ptali, jak je možné začarovat do předmětu nesmrtelnost, tak jsem jim řekl, že je to tak pokročilá černá magie, že to nemůžu znát. Že to věděli jen Brumbál a Voldemort. A ti že to nikomu dalšímu neřekli..." a rozpačitě se díval na Harryho.

Ten se usmál a uklidnil ho:

„Řekl jsi jim to dobře, nic důležitého jsi neprozradil, to je v pořádku. Takže myslíš, že by mi to mohli časem odpustit?“

„Jo, myslím, že když jim dáš trochu času, aby to vstřebali, tak se zase uklidní a časem ti třeba i projeví uznání. Protože i oni si oddechli, že ses ho zbavili. Zítra ti peníze vyzvednu, to nebude problém.“ Dodal ještě.

Harrymu se docela ulevilo a začal se těšit na nové dobrodružství, teď dokonce i s Ginny ve své blízkosti.

Kapitola 08 – Zmijozelův dědic

V pátek přišel pan Weasley z práce dřív, nesl v rukách turistickou hůl a sdělil jim, že odjíždějí v pět odpoledne, aby dorazili do Austrálie ještě za světla. Hermiona se podivila, jak to, že se nebudou potýkat s časovým posunem. A on jí vysvětlil, že něco takového při přemísťování neexistuje, s tím mají problémy jen mudlové. Pak se všichni dobře najedli. Už měli všechno zabalené, Winky dostala spoustu instrukcí, jak se starat o domácnost a o slepice a Percy s Georgem zase, že mají Winky a Kráturovi pomáhat a nepřidělovat jim moc práce. Před pátou se již všichni potili, oblečení ve svetrech, na zahradě Doupěte a svírali všichni v ruce hůl. Percy a George stáli v bezpečné vzdálenosti a dávali jim dobré rady na cestu. Percy s vážnou tváří a George s úsměvem. Pak hůl zbělela a všichni se známým sevřením břicha, jako kdyby je omotal a táhl neviditelný provaz, byli vtaženi do temnoty, nekontrolovatelně se točili a s rukama přilepenýma k přenášedlu se vydali na dlouhou cestu. Netrvalo to však tak dlouho, jak si Harry představoval. Za pár minut všichni tvrdě dopadli na pevnou zem. A hned jim začala být zima. Hermiona a paní Weasleyová začaly okamžitě z jejich dvou nepatrných zavazadel vytahovat pro všechny zimníky, čepice a rukavice.

Najednou k nim zpoza mohutného stromu přistoupil blondatý, modrooký mladíček s velkým nosem a zeptal se:

„Pan Weasley?“

Ten se narovnal a odpověděl:

„Já jsem Artur Weasley...“

Mladíček se uctivě uklonil a představil se:

„Jmenuji se Karel Sweet a ministerstvo mě vyslalo, abych vám pomohl při vaší záchranné misi. Jsem rád, že vás poznávám, pane...“, a při těch slovech hrdě vypjal hrud’.

Harry slyšel Hermionu jak si pro sebe brblá:

„Záchranná mise... Proboha co jim ten Percy navykládal. To bude ostuda...“

Ale pan Weasley se tvářil vážně a odpověděl:

„Já jsem také potěšen, že vás poznávám mladý muži. Dovolte, abych vám představil členy naší rodinné záchranné mise. To je moje žena Molly, můj syn Ronald a jeho přítelkyně Hermiona Grangerová jejíž rodiče budeme zachraňovat, a tady je moje dcera Ginnerva a její přítel Harry Potter.“

Karel Sweet na Harryho vyvalil oči a s úžasem se zeptal:

„Harry Potter, to jako ten Harry Potter, který zničil a zabil nejhroznějšího černokněžníka moderní historie?“

Harry se otočil k Hermioně a Ronovi a s očima v sloup zašeptal:

„To snad není pravda, to se toho nezbavím ani na druhém konci světa?“

Ale Artur odpověděl s vážnou tváří:

„Jistě že je to ten Harry Potter, mladý muž, každá taková mise musí mít svého bojovníka, že? Byl bych ovšem rád, pokud by jeho identita zůstala utajena, jestli by to bylo možné, ano?“ „Jistě pane, budu se snažit, ta fotografie, co vyšla v našich novinách, byla zřejmě už dost stará, i když určitá podoba je stejně zřetelná. No snad ho lidé nebudou moc poznávat, jestli má být zachováno jeho inkognito...“ Zaváhal Karel Sweet.

„No co se dá dělat Harry, asi se budeme muset vyrovnat s tím, že tvoje sláva už přesahuje hranice kontinentů...“ otočil se na Harryho s úsměvem Artur.

Pak se obrátil ke Karlovi:

„Teď bych vám byl vděčen, pane Sweete, kdybyste nás mohl odvést do tepla hostince U zlatého koně, protože k vám přicházíme z horkého léta a nerad bych, aby naše výprava začala tím, že všichni dostaneme rýmu.“

„Jistě pane, byl jsem informován, že máte zajištěn nocleh. A říkejte mi prosím Karle.“ Dodal a vydal se v jejich čele na cestu. Za pár minut došli na vrchol mírného kopce a otevřel se jim výhled na město.

„Už je to jen kousek, pane, támhle ty domy pod námi - to je Nový Bulíkov. Neřeknete mi nějaké podrobnosti k té akci, která nás čeká, pane?“ zeptal se Karel.

A Artur mu s úsměvem odpověděl:

„Jistě Karle, v hostinci, nad šálkem horkého čaje vám velmi rádi vše vysvětlíme. A v zájmu utajení naší výpravy by bylo vhodnější, kdybyste nás oslovoval křestními jmény, spíš jako své přátele, že? Mě říkejte Arture, mé ženě Molly a ostatním říkáme Ron, Ginny, Hermiona a Harry. Myslíte, že to pro vás nebude problém?“ Karel se zajíkl a pohlédl na Artura s nevýslovným respektem.

„Samozřejmě pane, totiž Arture, když si to přejete, jistě...“ A vydal se z kopce dolů k městu.

Za pár minut ostré chůze dorazili k hostinci U zlatého koně. Hermiona s pohledem na vývěsní štít poznamenala:

„Vypadá spíš jako hříbě jednorozce...“

A Karel na ni pohlédl s úžasem.

„Vy už jste nějaké viděla sleč... totiž Hermiono?“

„Jistě, vy ne?“

„Ne, totiž u nás jsou jednorozci velmi vzácní a velmi málo smrtelníků je vidělo na vlastní oči, odborníci dokonce tvrdí, že již u nás vymřeli.“

A Ron s nelibostí, kterou u něj vyvolal obdivný pohled, kterým Hermionu počastoval, prohodil:

„My jsme různě staré jednorožce viděli všichni. Na našich školních pozemcích žije celé stádo jednorožců.“ Karel se na něho podíval s nevěřícím úžasem.

„To jste tedy šťastlivci, já mám hůlku s žíní jednorožce a moje rodiče stála velmi mnoho peněz...“ pak se trochu zasnul a pokračoval: „Velmi rád bych nějakého spatřil na vlastní oči...“ Artur se na něho usmál a řekl:

„Když si budeme rozumět Karle, a naše mise proběhne hladce, tak se zkusím zeptat na našem ministerstvu, jestli by nebylo možné zařídit pro vás výměnnou stáž u nás a ukážeme vám školu i jednorožce. Ted' už prosím pojďme do tepla.“

Když vešli do hostince a rozhlédli se, tak si Harry mimoděk vzpomněl na Aberforthův hostinec U Prasečí hlavy. Tady bylo možná o něco čistěji. Bylo tu teplo a vonělo to tu po dobrém jídle. Našli si v rohu u pultu velký stůl a s úlevou si sundávali zimníky a vraceli je zpátky do zavazadel. Karel a pan Weasley šli k hostinskému ujistit se, že s nimi počítá s ubytováním a objednat čaj pro všechny. Za chvíli poletovala nad stolem konvice a nalávala horký čaj do sedmi šálek. Hostinský přinesl i mísu zvláště, ale příjemně kořeněných sušenek a zeptal se, co si budou přát k večeři.

„Máme pečenou rybu s bramborem, nebo klokaní steak s bramborem.“

Všichni se shodli na rybě a pan Weasley řekl, že budou večeřet až později. Pak se zeptal, jestli by nebyl máslový ležák a vzápětí ho ke své spokojenosti dostal. Hostinský zůstal stát nad jejich stolem, jako kdyby na něco čekal a tak sáhl Harry do váčku, vytáhl zlatý galeon a podal mu ho. Když začal po kapsách hledat drobné, aby mu vrátil, tak ho zarazil:

„Nechte to, jako zálohu na večeři, prosím.“

Chvíli se tiše zahřívali horkým čajem a pak se pan Weasley otočil ke Karlovi:

„Tak k té naší výpravě, Karle, věc se má takhle...“

V tom okamžiku, s nečekanou hbitostí, vytáhla jeho žena hůlku a odpuzovacím kouzlem odhodila velkého černého hada, který se potichu připlížil až k jejím nohám. Had odletěl až na druhou stranu lokálu, ale se vzteklym syčením se rychle vydal zpět k nim. Ale to už se vymrštil Harry a postavil se mezi hada a ostatní. Překvapilo ho, že mu rozumí.

„Zabít, musím zabít.“ Syčel had a Harry na něj zasyčel:

„Zpátky!“

Had se zarazil, povel v hadím jazyce ho překvapil. Najednou se ozvalo syčení z temného kouta z druhé strany místnosti.

„Kdo jsi?“ syčel podivný a velmi ošklivý otrhanec.

„A kdo jsi ty?“ zasyčel Harry.

„Do toho ti nic není ty hnusný drzý spratku.“ Syčel výhrůžně otrhanec.

„Pak ti ani já své jméno neřeknu.“

Do toho se ozval hostinský, který zatím sledoval jejich syčení s otevřenou pusou.

„Dej si už konečně pokoj Devile. Jak vidíš tak se tě moji noví hosté nebojí. Přestaň je zastrašovat, vem si toho svého odporného mazlíčka a padej už domů.“

A Devil si syknutím přivolal hada a normální řečí odpověděl hostinskému:

„Ještě jsem nedopil, půjdu, až dopiju.“

Harry se postavil k jejich stolu, podíval se znepokojeně na ostatní, ale stále koutkem oka sledoval Devila. Viděl, že ten hadí rozhovor vyvolal strach a znepokojení u všech kromě Karla.

„Jak je to možné, Harry“ špitla Hermiona „neznamená to přece, že je ještě pořád...“

Ani neměla odvahu to doříct.

„Já nevím, teď s tím nic neudělám. Až se vrátíme, proberu to s Brumbálovým portrétem, třeba bude vědět jak je to možné.“

„Jistě Harry, teď nemá cenu si s tím lámat hlavu,“ uklidňovala ho paní Weasleyová, ale bylo na ní vidět, že ji to taky zneklidnilo.

„Posad' se, dej si trochu čaje a nemysli na to...“ pokračovala.

Harry se na ni podíval a požádal ji:

„Mohla byste si se mnou vyměnit místo paní Weasleyová, rád bych seděl tak, abych na něj viděl, vůbec se mi nelíbí.“ Molly se na něj zkoumavě podívala a pak si beze slova přesedla. „Děkuji,“ usmál se na ni Harry, když mu podala jeho šálek.

Artur se ozval hraným bezstarostným tónem:

„Myslím, že i ty s Hermionou, byste nás měli oslovovat jmény. V rámci utajení, ne Harry?“ Harry se zatvářil rozpačitě. Pohlédl na paní Weasleyovou a nějak si nedokázal představit, že by jí měl říkat Molly. Ona se na něj usmála, zase jako by mu četla myšlenky a řekla:

„Nebo nám říkejte mamko a tat'ko jako Ron a Ginny, stejně už oba v podstatě patříte do rodiny, tak co.“ Harry se začervenal a podíval se na Ginny. Ta se zasmála a řekla:

„Jasně, Fleur vám tak přece taky říká, že?“

„No tak jsem to nemyslela Harry, to přece víš.“ Vysvětlovala mu Molly.

„Vždyť já vím, mamko...“ odpověděl jí s úsměvem Harry a mrknul na Hermionu a ta pochopila, otočila se k panu Weasleymu a řekla:

„Tak dobře tat'ko, když je to v rámci utajení...“

Pak se Harry otočil ke Karlovi, který na něj koukal s fascinovaným obdivem.

„Víš kdo to je? Ten Devil, znáš ho?“

„No... já... jistě Harry.“ Zakoktal se.

„To je zdejší podivín a výtržník. Pořád dělá potíže, štví na lidi hady a oni se ho tak trochu bojí. Naštěstí má Darius Popelín - hostinský - vždycky po ruce dost protijedu na hadí kousnutí, ostatně tady to ani jinak nejde, je tu všude spousta hadů, teda přes léto, a tak zatím vlastně nikomu neublížil, takže jsme ho neměli proč zatknout. Vyvázne vždy jen s napomenutím, nebo pokutou.“

„Víš, jak se jmenuje?“ ptal se dál Harry.

„Jistě, je to Devil Gaunt...“ odpověděl mu Karel a s rozpaky sledoval, jak to jméno se všemi zamávalo.

„Coo...co se děje? Já... nerozumím tomu...“ zmateně se ptal Karel.

Harry se ho potichu zeptal:

„Říká ti něco jméno Salazar Zmijozel?“

„No, už jsem to někdy slyšel, myslím, to je někdo z historie ne?“

„Ano, Karle, to je z historie, a stále mě pronásleduje, aniž by to věděl. Ale tady není to pravé místo, kde bych ti to mohl vysvětlit, takže později, ano? Až to bude bezpečné.“

„Myslíte, že mě poznal?“ zeptal se Artura.

„Nevím Harry, tváří se docela vystrašeně, je to možné...“

Karel jim to vysvětlil.

„Vyděšeně se tváří nejspíš proto, že poprvé v životě potkal někoho, kdo má taky hadí jazyk. Určitě neví, kdo jsi Harry. Ten noviny nečte. Myslím, že vlastně vůbec číst neumí. Bydlí v malé chatrči někde v buši a mezi lidmi moc nechodí. Jak říkám, prostě nevzdělaný podivín.“ Ten, o kterém mluvili, se náhle zvednul, zastrčil svého hada pod roztrhaný kabát a s nervózním zamručením odešel pryč.

Všem včetně hostinského se ulevilo. Jen Harry se pořád tvářil zamyšleně. Artur se vrátil k zasvěcení Karla do jejich „záchranné mise“. Vysvětlili Karlovi společnými silami, že Hermioniným rodičům hrozilo vážné nebezpečí, že budou pronásledováni, mučeni a zabiti, protože se jejich dcera rozhodla, že bude bojovat po boku Harryho proti Voldemortovi. Protože se však nedalo očekávat, že svou dceru opustí dobrovolně a dovolí jí, aby se zúčastnila tak nebezpečného podniku, tak jim musela Hermiona změnit paměť a odeslat je do bezpečí, co nejdál od Lorda Voldemorta a jeho Smrtijedů.

„Páni, to teda musíš mít odvahu,“ zase, k Ronově nelibosti, s obdivem žasnul Karel, „já něco takového udělat svým rodičům, tak mě zabijí v okamžiku, kdy bych jim paměť vrátil.“ Hermiona se nervózně zasmála:

„A proč myslíš, že nás přijelo tolik. Pan Wea..., totiž tatka, je tu proto, aby mi pomohl bezpečně vrátit rodičům paměť, a ostatní jsou tu proto, aby mě před nimi ochránili.“ Zavtipkovala, ale bylo na ní vidět, že její obavy nezmizely.

„Zařídila jsem to tak, že by nemělo být těžké je najít. S tatškou,“ a podívala se na Artura, „bychom jim měli paměť vrátit bez problémů...“ a s hlubokým povzdechem pokračovala: „Nejtěžší bude přesvědčit je, aby se na mě nezlobili a odjeli se mnou domů...“

Molly ji utěšovala:

„Proto jsme jeli s tebou, děvenko, neměj strach, tvoji rodiče tě mají moc rádi, a když někoho tak moc miluješ, tak mu dokážeš odpustit ledacos. Přesvědčíme je, že jsi to udělala z lásky k nim. Abys jim zajistila bezpečí.“ Pak už jen s Karlem během večere naplánovali, jak budou zítra postupovat při pátrání, rozloučili se s ním a šli spát.

Ráno se k nim Karel připojil během snídaně, a když Harry zaplatil Dariusovi Popelínovi za jídlo i za nocleh (dal mu slušné spropitné), tak všichni teple oblečení vyrazili do města. Nejdřív procházeli starou zástavbou vilové čtvrti, pak prošli parkem a najednou se ocitli na moderním sídlišti plném lidí, aut, shonu a rámusu. Karel je dovedl k první mudlovské poště, Hermiona našla v telefonním seznamu číslo a adresu svých rodičů, tedy Wendella a Moniky Wilkinsových. Pak, jak se předem dohodli, zatelefonoval Artur, s Hermioninou vydatnou pomocí, Wilkinsovým domů a řekl jim, že se znají ze staré vlasti, že přijel se svou rodinou do Austrálie na výlet a že by se s nimi rád setkal a sdělil jim novinky z domova. Hermionině otci, bylo zřejmě jméno Weasley povědomé, protože odpověděl:

„Ano, jistě, pan Weasley... Budeme se ženou rádi, když nás navštívíte. Co třeba dnes po obědě, přijďte na kávu, třeba kolem druhé...“

Artur mu poděkoval za pozvání a rozloučil se slovy:

„Moc se těším, že se zase uvidíme, tak tedy ve dvě nashledanou...“

Pak Karel s pohledem na adresu Wilkinsových řekl:

„Můžeme se přesunout k Toulavému psu, to je kouzelnická hospoda hned ve vedlejší čtvrti. Paní hostinská moc dobře vaří, tak se tam zdržíme na oběd, co myslíte?“

„Jak se tam ale dostaneme?“ přemýšlel, když mu to odsouhlasili. „Přemístit vás všechny nedovedu, leda jednotlivě, nebo můžeme jet autobusem. Mudlovské peníze máte...“

Všiml si jak Hermiona na poště měnila pár Liber na Australské dolary. Tatka okamžitě nadšeně souhlasil:

„Ano, to bude nejlepší, Karle, alespoň nám cestou můžeš ukázat město a říct nám pár zajímavostí.“ A pak si nadšeně užíval hodinovou cestu autobusem i s přestupováním.

Když přicházeli k hostinci starou čtvrtí podobnou té, ve které je v Londýně Děravý kotel a Příčná ulice, tak jim ukázal nenápadný, temný průchod, kterým by se dostali do Vanilkové pasáže, kde jak pochopili, najdou kouzelné obchody jako v Příčné. Kousek odtud, byl hostinec U Toulavého psa. Vcházelo se do něj také temným průchodem, ale Karel je provedl k zadnímu vchodu, dozadu průchodem až na temný zatuchlý dvorek, kam je možné se bezpečně přemístit. Před jejich očima se tu také zhmotnili dva kouzelníci a vstoupili dovnitř.

„Měli bychom jít taky, začnou se scházet lidé na oběd, musíme si zabrat stůl. Je to dost oblíbená restaurace, chodí sem i mnoho úředníků z ministerstva.“

Když vešli do hospody, překvapila je svou prostorností. Musela být rozšířena kouzly, jinak by se do tak malého domu nevešla. Přistoupili k pultu, za kterým hbitě pobíhal drobný snědý mužiček s obrovským knírem pod malým nosem.

„Pane Verano, prosil bych stůl pro sedm lidí asi tak na tři hodiny. Budeme u vás obědvat a dohodneme si nějaké obchodní záležitosti.“

Pan Verano si je prohlédl a řekl:

„Vzadu v salonku je v rohu pod oknem stůl tak akorát pro vás a nikdo vás tam nebude rušit. Co si dáte k pití?“ Pan Weasley se otočil na rodinu a pak objednal pro všechny máslový ležák. Dostali ho a také instrukce, že na stole mají jídelní a nápojový lístek a další objednávky můžou vyřídit jejich prostřednictvím. A tak Harry při popíjení máslového ležáku, pro jistotu s použitím *Ševellissima*, vysvětlil Karlovi jejich zkušenosti s rodem Gauntů. Když dovyprávěl historii rodu v Anglii, řekl:

„Když zemřel Voldemort, myslel jsem, že zemřel i poslední dědic Salazara Zmijozela. Ted' jistě chápeš naše překvapení, když jsme hned po příchodu na druhý konec světa narazili na dalšího Zmijozelova dědice.“

Karel se zamyslel:

„Já si myslím, že Devil Gaunt pro vás nepředstavuje vážné nebezpečí. Myslím, že jste ho vystrašili tak, že o něm už neuslyšíte.“ Harry s povzdechem jejich rozhovor ukončil:

„No doufám, že máš pravdu, ale mám pořád silnější pocit, že tak snadné to s ním nebude.“

Pak už byl čas na to, aby si všichni od jídelního lístku objednali oběd. Dobře se najedli, snad jen kromě Hermiony, která byla stále nervóznější a moc toho do sebe nedostala. Jen si pořád dokola s Arturem opakovala sled kouzel, kterými musejí nejdříve rodičům vymazat falešné vzpomínky a potom vrátit skutečnou paměť. Po obědě si dali ještě kávu a už byl čas na návštěvu u Wendella a Moniky Wilkinsových.

A už byli u jejich dveří. Hermiona se klepala jako osika, když její otec přišel otevřít a zval pana Weasleyho s „rodinou“ dál. V obývacím pokoji na ně čekala i její mamka a v tom okamžiku, kdy stáli rozpačitě vedle sebe a nějak si nemohli vzpomenout, jestli vůbec svoje hosty znají, vytáhli Artur a Hermiona hůlky a současně začali kouzlit. Harry sledoval, jak se ta kouzla odrážejí v jejich obličejích. Nejprve zmatení a nejistí, pak jako by se pomalu probouzeli z podivného snu a pak znovu zmatení z toho, kde jsou a jak se tady ocitli. Oba však s úlevou poznali svou milovanou dceru.

„Hermiono, holčičko, co se to děje, kde to jsme... a co tady dělají Weasleyovi... a taky Harry... Můžeš nám to vysvětlit?“

A s podezřením hleděli na hůlku v její ruce. Hermiona schovala hůlku, objala své rodiče a usadila je oba do pohodlné pohovky.

„Hned vám všechno vysvětlím, bude to delší, posad'te se...“

Pak se usadila na krajíček křesla proti nim a najednou vypadala menší a menší. Její přirozená jistota a suverenita někam zmizely, seděla tam malá holčička, která věděla, že něco provedla a dostane vyhubováno. Molly se posadila s povzbuzujícím pohledem vedle ní,

aby jí dodala odvalu a Harry s Ronem se s odhodlaným výrazem postavili za její křeslo jako stráž. Pan Weasley s Karlem a Ginny zůstali tiše stranou, aby nerušili.

Pak Hermiona začala vyprávět. Začala tím, že jim vysvětlila, proč se rozhodla bojovat po boku Harryho proti zlu, vysvětlila jim, jaké nebezpečí začalo hrozit jim, tím jejím rozhodnutím a jak se rozpovídala, tak pokračovala rychleji a rychleji, aby to měla co nejdřív za sebou. Popsala jim kouzla, která použila, aby jim změnila paměť a přinutila je pod novou identitou odcestovat tak daleko, aby byli v bezpečí.

„Vím, že se na mě asi budete zlobit, musela jsem to všechno udělat bez vašeho vědomí, protože jsem věděla, že byste s tím nesouhlasili. Nic lepšího jsem ale vymyslet nedokázala, šlo mi jen o to, abych vás chránila před silami, proti kterým jste byli bezmocní.“

A když viděla stále víc a víc rozzlobené výrazy v jejich tvářích, ještě se slzami v očích dodala:

„Moc vás oba miluji, všechno jsem to udělala jen proto, že jsem se bála, abych vás neztratila...“ Pak už jen čekala, co jí na to řeknou.

Dlouho bylo ticho, jak rodiče vstřebávali to, co se právě dozvěděli. Pak se ozvala paní Grangerová:

„Jak jsi nám to mohla udělat Hermiono, jak jsi jen mohla...“ a její otec pokračoval:

„Takhle s námi manipulovat bez našeho vědomí... to ti nikdy neodpustím, nikdy...“

To už Hermiona nevydržela, rozplakala se a utekla z obývacího pokoje. Ron se s výzvou, udělej něco v očích, otočil na svou mamku a odešel za ní. Paní Weasleyová začala Hermioniným rodičům domlouvat:

„Víte, já jsem také nesouhlasila s tím, aby se Ron, Harry a Hermiona vydávali na tu nebezpečnou výpravu. Bála jsem se o ně. Byli tak mladí a nezkušení, nevěřila jsem, že by mohli sami něco dokázat. Nepodařilo se mi je přesvědčit. Naše rodina byla také ve velkém nebezpečí, museli jsme utíkat a skrývat se. Podařilo se nám to přežít ve zdraví jen za pomoci opravdu mocných kouzel. Ale oni to dokázali... Nakonec Harry s jejich pomocí dokázal Voldemorta porazit. Vím, že nesouhlasíte s tím, co vám Hermiona udělala, ale měli byste pochopit, že to udělala proto, aby vás chránila, proto, že vás oba velmi miluje...“

Harry se během její řeči posadil do křesla, kde před tím seděla Hermiona. Sledoval její rodiče a připadalo mu, že Molly ani neposlouchají. Pan Granger jen vrtěl hlavou a opakoval: „To jí nikdy nedokážu odpustit... To už je příliš...“

A tak se Harry rozhodl, že se zapojí. S upřeným pohledem do očí Grangerových, tichým, ale pevným hlasem začal:

„Kdyby se mnou Hermiona nebyla, tak bych teď byl mrtvý a Voldemort by neomezeně vládl celé Anglii. Podrobil by si černou magii Královskou rodinu, vládu, zotročil by si všechny, kteří neumí kouzlit. Pomocí mučení a vražd by si postupně zotročil i kouzelníky. Tomu všemu zabránila vaše dcera tím, že se rozhodla bojovat po mém boku. Ona a Ron jsou mí nejlepší přátelé už od jedenácti let. Věděli vše, co jsem věděl já. Věděli, že jsem byl předurčen k tomu, abych s Voldemortem bojoval, ale také věděli, že bez jejich pomoci to

nemůžu dokázat. Chtěl jsem jim účast na té naší nebezpečné výpravě na poslední chvíli rozmluvit. Věděl jsem, jak moc to může být riskantní a bál jsem se o jejich životy. Ale oni mi řekli, že si uvědomují, co by se jim mohlo stát. Hermiona mi vyprávěla, jak obtížná kouzla musela zvládnout, aby vám zajistila bezpečí. Řekla mi, že počítala se vším. Zajistila, abyste byli šťastní i v případě, že by nepřežila, řekla mi: *Pokud nepřežiji - Wendell a Monika Wilkinsovi nevědí, že mají dceru, chápeš?* Jestli tohle nedokážete pochopit, jako ten největší důkaz její lásky k vám, tak si ji nezasloužíte...“ Dodal tvrdě.

Ale už viděl, že jeho slova zanechala v Grangerových takový dojem, jaký zamýšlel. Pan Granger jen zíral před sebe a šeptal:

„Pane bože, naše dítě...“

Mamince se kutálely slzy po tvářích, vstala a se slovy:

„Holčičko moje...“ šla pro svoji dceru.

„Když se vrátili, (Ron se tvářil trochu rozpačitě), tak paní Grangerová posadila Hermionu na pohovku mezi sebe a svého manžela o oba ji pevně drželi za ruce, jako by se báli, že by ji mohli ještě ztratit. Paní Weasleyová, Ginny a Harry šli do jejich mudlovské kuchyně připravit silný, horký čaj pro všechny, jako nejlepší lék na šok. Pak si nanosili do obývacího pokoje židle, aby se tam všichni usadili, Karla poslali domů a až do večera společnými silami vyprávěli Grangerovým, co všechno za ten rok, co byli mimo, prožili. Pak nechali Hermionu s rodiči, aby si užili trochu soukromí a z jejich dvora se přemístili na večeri a nocleh zpátky do hostince U zlatého koně. V hostinci sedělo pět hostů u dvou stolů, Devil Gaunt mezi nimi nebyl. Hosté chvíli *turisty* sledovali s línou zvědavostí, pak ale asi zjistili, že na nich není nic moc zajímavého a věnovali se svým sklenicím a tichým rozhovorům. Během večere se Harry zeptal hostinského na Devila.

„Od té doby, co jste mu ukázali, že se ho nebojíte, tak se tu neukázal,“ řekl Darius Popelín celkem potěšeně.

„Přes to, nebude vám vadit, když si na noc zabezpečíme pokoje proti vniknutí?“ zeptal se Harry. Darius se na něho zkoumavě podíval a odpověděl:

„Myslím, že je to trochu přehnaná opatrnost, tak vystrašeného, jako byl včera, když jste tu na sebe syčeli, jsem ho ještě neviděl. Ale jestli vám to pomůže ke klidnějšímu spánku, tak proti tomu samozřejmě nic nemám.“

„V klidu se najedli a docela unaveni šli do patra do svých pokojů. Pan Weasley a Ron zapadli první a paní Weasleyová zůstala stát ve dveřích a čekala na Ginny. Harry se s trochou rozpaků chystal dát Ginny letmý polibek na dobrou noc, ale ta ho zarazila a s vyzývavým pohledem na svou mamku, držela Harryho na místě. Molly se usmála a s pokrčením ramen vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. Tak dostali příležitost pořádně se rozloučit na noc. Než se rozešli, poprosil Ginny, aby připomněla mamce zabezpečení pokoje.

„Nemůžu si pomoci, mám čím dál tím horší pocit, že nám od toho chlapa hrozí nějaké nebezpečí.“ Pak dostal ještě jednu uklidňující pusu a šel spát.

Artur čekal už jen na něj a bez námitek začaroval okno i dveře kouzlem proti vniknutí. Ron trochu brblal o zbytečnosti takových opatření, ale tat'ka ho napomenul:

„Už bys měl věřit Harryho instinktům, když má pocit, že by nám mohl být nebezpečný, tak není opatrnost zbytečná, Rone.“ Šli spát s pocitem dobře vykonané práce a věděli, že už je zítra čeká jen naplánovat s Grangerovými cestu domů.

Kapitola 09 – Fawkes

Ráno moc nespíchali. Po snídani si s Karlem dali ještě pár máslových ležáků a ještě probírali včerejšek. Karel vyzvídal další podrobnosti z jejich boje proti Voldemortovi, protože na něj velmi zapůsobilo to, co řekl Harry Hermioniným rodičům. Vyprávěli mu tedy trochu upravené verze toho, co asi stejně proniklo na veřejnost. O vyloupení banky a útěku na drakovi, o bitvě v bradavickém hradu a porážce Voldemorta. Harry mu musel vysvětlit, jak si hůlka vybírá svého majitele, protože Karel nedokázal pochopit, jak mohl Harry zabít Voldemorta pomocí kouzla *Expelliarmus*

„Nebyl jsem to já, kdo ho zabil. Zabila ho jeho vlastní smrtící kletba, kterou na mě vyslal mou hůlkou. Varoval jsem ho, ale on nechtěl slyšet.“

Pak se společně přenesli na dvorek u domu Wendella a Moniky Wilkinsových. Hermiona už na ně čekala. Bylo na ní vidět, že je šťastná. Děkovala Harrymu, že jí to včera u rodičů vyžehlil.

„Fakt mi odpustili. Spala jsem s nimi v ložnici, bylo to, jako když jsem byla malá a bála jsem se bouřky.“

Molly se zasmála „stejně jako Ginny“ a když zahlédla Ronův úšklebek, tak na jeho adresu dodala:

„Nevím, čemu se směješ. Ty jsi zase zalézal k Billovi.“

Ron se bránil:

„To ne, to není pravda!“

„Ale je, Bill a Charlie si vždycky srazili postele k sobě a nechali tě spát uprostřed.“ Ron se tvářil rozpačitě, Hermiona a Ginny se uculovali, tak se Harry rozhodl, že ho podpoří:

„No já jsem neměl kam zalézt, když byla bouřka, tak jsem si v přístěnku povídal s pavouky...“

Ron se na něj podíval s hrůzou.

„No fuj! To už je fakt lepší Bill.“

A tak se smíchem přišli do obývacího pokoje, kde je vítal pan Granger.

„Posad'te se, Hermiona vám udělá kávu nebo čaj. Žena vaří oběd, volal jsem realitnímu agentovi, který nám zařídil pronájem tohoto domu s ordinací, řekl jsem mu, že chceme ukončit smlouvu a pozval jsem ho na oběd, abychom to s ním sepsali a vyrovnali se s ním. Jen doufám, že mu bude stačit platba do konce měsíce. Pak jsem zavolał tomu realitnímu agentovi, který dostal na starost pronájem našeho domu v Anglii. Tam je to trochu komplikovanější. Dal nájemcům tříměsíční výpovědní lhůtu, takže nám na dobu, než se uvolní náš dům, musí pronajmout nějaký malý byt. Říkal, že ví o vhodném bytě v Londýně, tak jsme se rozhodli, že si dáme na ty tři měsíce volno, budeme si užívat ztracenou a znovunalezenou dceru. Tady jsme si konec konců slušně vydělali, tak si trochu odpočinku

můžeme dovolit.“ Na chvilku se zarazil a počkal až Hermiona s Ginny, která vyskočila, aby jí pomohla, rozdají všem šálky s krásně vonící kávou. Pak pokračoval: „Ještě musím zavolat na letiště a objednat letenky do Londýna. A nechci slyšet už ty tvoje nesmysly o kouzelném cestování.“ Zarazil okamžitě Hermionu, která už se nadechovala, že bude oponovat. Zřejmě už na toto téma mezi nimi nějaké diskuse proběhly.

„Ale proč nechcete cestovat s námi pomocí přenášedla?“ divila se paní Weasleyová, „je to mnohem rychlejší a bezpečnější, než to vaše příšerné letadlo.“

Harry se překvapeně podíval na Artura.

„Nevěděl jsem, že mudlové můžou cestovat pomocí přenášedla.“

„Jistě, Harry,“ vysvětloval ochotně, „mudlové, žijící s kouzelníky, většinou cestují pomocí přenášedla, ale musí na to být speciální povolení z odboru pro kouzelnou přepravu a to jsem obstaral, počítal jsem s tím, že budete domů cestovat s námi...“ obrátil se k panu Grangerovi. Ten se nedůvěřivě podíval na Artura a zeptal se

„Vy znáte někoho, kdo neumí kouzlit a cestuje tím podivným způsobem?“

„Jistě že znám. Třeba pan Finnigan, jeho žena je kouzelnice, syn spolužák tady těch tří, ale on je mudla. Žena se ho pokoušela naučit asistovanému přemístování, ale to se mu nelíbilo, nemohl si zvyknout na ten zvláštní pocit, který ho provází, takže je ochotný se svou ženou cestovat jen pomocí přenášedla. Víím to, protože je vyšetřovali na ministerstvu kvůli tomu, že používali neregistrovaná přenášedla. Platili tehdy pokutu.“

Harry se připojil:

„No, mě bylo divné, když jsem slyšel, že přišel se svou ženou bránit hrad. Tohle ledacos vysvětluje.“

Ron se divil:

„Bránit hrad? Jak mohl bojovat proti Smrtijedům, když neumí kouzlit, je to přece mudla ne?“ odpověděl mu tatka:

„Ano, byl úžasný, přihnal se tam s ostatními, v ruce měl *fintu* a říkal, že nasypal Smrtijedům do kožichu pár *brouků*.“

Harry s Hermionou se rozesmáli a když viděli, jak je Artur zaražený a pan Granger se tváří nechápavě, tak Harry vysvětlil:

„To, co nejspíš držel v ruce, byla asi *flinta*, nebo taky puška a střílí se z ní malé kousky olova a těm se říká *broky*.“

Pan Weasley se bránil:

„Kdo se má taky ve všech těch mudlovských vynálezech vyznat.“

„No vidíte a nám se divíte, že zase nevěříme těm vašim kouzelným vynálezům...“ oponoval mu pan Granger.

Do jejich dohadování se zapojila i Molly:

„Přenášedla jsou naprosto bezpečná, používají se především k přepravě dětí. I malý Ted má schválené přenášedlo. No ten košík, v kterém ho Andromeda přinesla, je přenášedlo.“ Vysvětlila na Harryho tázavý pohled.

„Většina miminek, má cestovní košík - přenášedlo, jak byste s nimi jinak mohli cestovat.“ Poté se opět Hermiona pustila do svého otce:

„No vidíš, cestují tak i mudlové a malá mimina, říkála jsem ti, že je to nejbezpečnější způsob přepravy.“

„No a jak to na lidi působí, co při tom cítíte?“ zeptal se její táta.

Odpověděl mu Harry:

„Není to nijak zvlášť nepříjemný pocit. Ucítíte sevření kolem břicha, jako kdyby vás omotal a táhl neviditelný provaz, pak jste vtaženi do temnoty, trochu se točíte, ale protože pevně svíráte přenášedlo, tak se vám z toho ani nezatočí hlava. Trvá to jenom chvíli, pár minut a jste doma.“

Během hovoru se k nim připojila i paní Grangerová a teď se zeptala svého manžela:

„Pořád máš obavy, když slyšíš, jak je to snadné? Já mám od začátku chuť to vyzkoušet.“

„Ale, musíme ještě zabalit, a jak přepravíme naše zavazadla?“ zkoušel se bránit její manžel. „To už jsme vymysleli,“ ujistila ho Hermiona, „přendám věci ze své kabelky do Weasleyovic batůžku a zabalím vám věci sem...“ a začala to s pomocí Ginny a Molly hned realizovat. Grangerovi s úžasem skoro hraničícím s šokem sledovali přemísťování té neuvěřitelné spousty věcí z malé kabelky do malého batůžku. Karel Sweet to všechno sledoval z povzdálí a do hovoru nezasahoval. Harry si všiml, jak se usmívá.

„Čemu se směješ Karle?“ zeptal se.

„No, já tohle moc dobře znám. Můj táta se taky narodil jako mudla a děda s babičkou ještě pořád nepřestali žasnout nad tím, co dokážeme

Najednou zaslechli důrazné klepání na vstupní dveře.

„Copak se děje, realitního agenta jsme pozvali až v jednu, teď jsem teprve dala péct maso.“ Divila se paní Grangerová a šla otevřít. Karel šel s odstupem za ní. Po chvíli přišli nahoru doprovázeni vysokým, mohutným mužem s rozježenými krátkými, černými vlasy a velikým nosem, vykukujícím z hustého plnovousu. Vypadal tak trochu, jako Hagridův menší bráška. Představování se ujal Karel:

„Dovolte, abych vám představil Alexe Popova, jednoho z našich nejlepších bystrozorů. A tady je pan Weasley, vedoucí odboru pro nepatřičné užívání kouzel, na ministerstvu v Londýně,“ bystrozor ho pozdravil uctivým kývnutím „jeho žena Molly, syn Ron, dcera Ginny a tohle jsou jejich přátelé slečna Grangerová a její rodiče, a tohle je Harry Potter...“

Bystrozor se na něj usmál a řekl:

„Těší mě. Nerad vás ruším, vidím, že zrovna balíte, takže jsem to stihnul včas. Přišel jsem s varováním.“

Harry zašeptal:

„Devil Gaunt...“

Bystrozor se na něj podíval s obrovským zájmem a pokračoval:

„Darius Popelín nevěděl kde vás hledat a nechtěl posílat svého kakadu se zprávou, protože zaslechl, že hledáte nějaké mudly a netušil, jak by na takového posla reagovali. Tak přišel k nám, abychom vám zajistili ochranu. Říkal, že vy jste měl podezření, že by vám mohl být Devil nebezpečný a protože nevěděl, o čem jste se bavili hadím jazykem, tak vás začal brát vážně. Navíc vás poznal podle fotky v novinách, tak věděl, že nejste ten typ, který by panikařil zbytečně. Rozhodl se, že na Devila raději trochu dohlédne a zjistil, že se na vás skutečně chystá. Darius si myslí, že na vás zkusí zaútočit, až se budete přenášet domů.“

Harry si přesedl z křesla na židli vedle a vyzval bystrozora:

„Posad'te se u nás a povídejte...“ Alex Popov se sesul do pohodlného křesla a zeptal se: „Nejdřív bych rád věděl, co jste to v té hospodě na sebe syčeli.“

Tak mu Harry podrobně popsal ten rozhovor a zeptal se, jestli je pravděpodobné, že Devil zná jeho totožnost.

„Ne, myslím, že si vůbec neuvědomuje s kým má tu čest. Je to zbabělec, a kdyby znal váš příběh, tak by si na vás určitě netroufl. Stále ovšem nechápu, jak jste mohl tušit, že by vám ten pobuda mohl být nebezpečný.“ A tak mu Harry stejně jako Karlovi vyprávěl historii rodu Gauntů v Anglii. Alex se zamyslel a pak řekl:

„Takže je to vlastně něco jako genetické zatížení, zděděná nenávist, co?“

„No... Dalo by se to tak nazvat. Je to jako mé prokletí...“ souhlasil Harry.

Bystrozor pokračoval:

„Tahle situace má snadné řešení: prostě vás přepravíme na jiné přenášečí stanoviště a odešleme vás bezpečně domů. Ale to by znamenalo, že Devil se zase vyvlékne z problémů, protože naše zákony neumožňují trestat někoho za to, co možná chtěl udělat...“ a podíval se na Harryho. Ten se mu podíval zpřímá do očí a odpovéděl:

„Z toho nemám dobrý pocit. Představa, že někdo tak nevypočitatelný, s nenávistí k mé osobě v srdci, běhá volně po svobodě a kdykoliv se snadno může objevit za mými zády, není zrovna příjemná, nemyslíte?“

Popov se usmál:

„Říkal jsem si, že tohle řešení vás asi nenadchne. Jestli jste ochotni svůj odjezd odložit na zítřek, tak bych pro vás měl návrh jiného řešení...“

Ted' se zapojil do hovoru i pan Granger:

„My ještě stejně nemůžeme dnes odjet. Ještě musím zítra prodat auto a musíme se ženou do banky, zařídit převod účtu do Londýna.“

A Artur na bystrozora zkoumavě pohlédl a zeptal se s napjatou podezřívavostí:

„Tak povídejte, pane Popove, jaké pro nás máte řešení?“

Popov se usmál a začal.

„Nejprve musím předeslat, že jsem se na vás, na všechny, předem informoval na vašem ministerstvu. Jinak bych se neodvážil dát vám tuto nabídku ke spolupráci.“

„Ale nepovídejte, s kým pak jste mluvil?“ zeptal se Artur.

„No... z oddělení pro mezinárodní spolupráci jsem zprostředkovaně hovořil se samotným ministrem kouzel, Kingsley Pastorek nemýlím-li se. Víte, my jsme tady poměrně dobře informováni o událostech, co se odehráli u vás, alespoň my na ministerstvu. Poskytovali jsme tady azyl mnoha vašim mudlorozeným, takže víme o existenci Fénixova řádu i o jiných věcech...“ Na chvíli se odmlčel, rozhlédl se po všech přítomných a pak pokračoval:

„K tomu druhému řešení... Počítám, že by se ho zúčastnili jen plnoletí kouzelníci. Zajišťovala by vás skupinka neviditelných bystrozorů. Prostě byste předstírali, že se chystáte přenést z obvyklého místa domů a byli byste připraveni, na to, že můžete být napadeni. Můžete se bránit, dle vlastního uvážení. V okamžiku, kdy se tak skutečně stane, zasáhne my a toho problémového výtržníka budeme moci konečně uklidit tam, kam už dlouho patří.“

Molly se to očividně příliš nezdálo.

„To nevypadá příliš bezpečně, Arture, co když stihne někomu z nás opravdu ublížit?“

Harry řekl poměrně autoritativně a rozhodně:

„Když budeme na útok připraveni, tak se snadno ubráníme. Účast je dobrovolná, já do toho rozhodně půjdu. Chci se toho chlapa zbavit. Se mnou můžete počítat.“

„No, já jdu samozřejmě taky, nikdy jsem tě nenechal ve štychu, kamaráde.“ Prohlásil Ron a Hermiona se přidala:

„Já jdu s tebou taky...“

Ale ozvali se její rodiče:

„Ne, to nám teď nemůžeš udělat, holčičko... umřela bych strachy... prosím zůstaň s námi doma...“

A Molly se k nim přidala:

„Skutečně si myslím, že bys měla zůstat s rodiči Hermiono, protože bude potřeba, abys pohlídala Ginny, aby neudělala nějakou hloupost.“

Ginny se rozčílila:

„Ne, tak to ne, at' vás ani nenapadne, že mě necháte tady. Já jdu s vámi, at' se vám to líbí nebo ne!“

Molly se ji pokusila uklidnit:

„Slyšela jsi tady pana Popova - jen plnoletí kouzelníci. Víš přece, co říkal Percy, nemůžeš tu používat kouzla...“ a když viděla stále zatvrzelejší výraz v obličeji své dcery, vyčítavě pokračovala, „slíbila jsi, že budeš poslouchat Ginny. Vzpamatuj se konečně!“

„Já tady nezůstanu ani za nic!“ Trucovala Ginny čím dál tím důrazněji. Molly se podívala bezradně na Harryho, jako by říkala - zkus ji přesvědčit. Harry se zvedl, šel ke dveřím do jídelny, otevřel je a řekl:

„Mohl bych si s tebou prosím promluvit v soukromí Ginny?“ A když viděl jak se od něj Ginny našťavaně odvrátila, tak dodal tiše, ale důrazně:

„Prosím.“

Chvilí bylo naprosté ticho. Všichni upírali své pohledy na Ginny, ta to už nevydržela, rozčileně se zvedla a s nasupeným pohledem šla za ním.

„Takže jestli tě dobře chápu, tak se za mě nehodláš tentokrát přimluvit?!“ pustila se do Harryho hned, jak za nimi zavřel dveře.

Harry se na ni upřeně díval a opatrně začal:

„To přece musíš pochopit Ginny, opravdu s námi nemůžeš...“

Ginny se otočila zpátky ke dveřím.

„V tom případě se nemáme o čem bavit!“ a chystala se odejít.

„Tak takhle ne Ginny!“ prohlásil Harry ostře, chytil Ginny za ruku a silou ji odtáhl od dveří. Přitiskl ji ke stěně a rukama se opřel tak, aby mu neutekla.

„Co se to s tebou děje? Vždycky jsi byla chytrá, rozumně uvažující holka, teď se ale někdy chováš jako paličatý mezek, jako bys ztrácela rozum. Co se s tebou děje Ginny?“

Jeho lásce se objevily v očích slzy a kutálely se jí po tvářích.

„Neumíš si vůbec představit jaké to je... vědět, že ti hrozí nebezpečí... nemít žádnou šanci to nějak ovlivnit... chci ti stát po boku, chránit tě, hlídat ti záda... nechci tě ztratit ... nedokázala bych být bez tebe šťastná... miluji tě...“

A Harry pochopil, pevně ji objal a spustil:

„Vrátil jsem se kvůli tobě Ginny... tam v Zapovězeném lese... když na mě Voldemort namířil hůlkou... myslel jsem na tebe, na ten políbek co jsi mi dala k narozeninám, cítil jsem tvoje rty na svých... proto jsem nešel s Brumbálem za maminkou, tátou a těmi ostatními... vrátil jsem se k tobě. Vybojoval jsem si právo na šťastný život po tvém boku. Chci s tebou mít spoustu dětí a žít šťastně... dlouho, tak dlouho jak to jen bude možné...“

Ginny se ho držela jako klíště a vzlykala:

„Slib mi, že budeš opatrný... že na sebe budeš dávat pozor... slib mi, že se vrátíš, Harry...“ Harry se usmál, věděl, že má vyhráno.

„Slibuji... Už se mě nezbavíš Ginny Weasleyová... vždycky se budu k tobě vracet.“

A když k němu zvedla uplakané oči tak dodal:

„Miluji tě Ginny, nikdy tě neopustím...“ a pak ji políbil. Cítil, jak se pomalu uklidňuje. Hladil ji po vlasech a druhou rukou ji k sobě pevně přitiskl.

Chvíli tak spolu stáli, pak ji Harry pustil a vedl ji za ruku ke dveřím. Ginny se na něj podívala a s trochu nervózním úsměvem řekla:

„A o té spoustě dětí si spolu budeme muset ještě promluvit...“ Harry se smíchem otevřel dveře a oba vešli do obýváku.

Ginny si šla sednout vedle Hermiony a řekla:

„Dobře, tak já tu s Hermionou zůstanu, ale běda vám, jestli se někomu z vás něco stane.“ Všichni si s úlevou oddechli, jen Ron potichu obdivně k Harrymu zašeptal:

„Páni, tomu bych nevěřil. Budeš mě muset naučit, jak se to dělá.“

A Artur pokračoval v plánování s Popovem:

„Dobře, takže jdeme já, Molly, Harry a Ron. Karle budete nás chtít doprovodit?“ otočil se k bystrozorovi: „Nebo s ním máte jiné úmysly?“

„No, vzhledem k věrohodnosti vašeho odjezdu, by nejspíš měl jít s vámi...“ otočil se k němu, „ale budete se držet stranou Sweete, abyste se tam moc nepletl, až dojde k nějaké akci, ano?“ „Samozřejmě pane, budu se snažit.“ Uctivě přitakal Karel.

„Kolik vezmete bystrozorů?“ zeptal se ještě Artur Popova.

„Myslím, že bych na to stačil sám, ale pro jistotu vezmu ještě alespoň dva lidi jako zálohu. Devil je hloupý primitiv. Teď v zimě, když jsou hadi zalezlí, nemá moc možností, jak vám ublížit. Určitě nezná moc nebezpečných kouzel. Takže jsme dohodnutí, půjdete na oběd ke Zlatému koni, já rozmístím lidi kolem přenášečího místa a přijdu si pro vás do hospody v neviditelném plášti. A pak se budete chovat, jako když se chystáte k odjezdu, rozloučíte se s Karlem a tak...“

„Dobře, dohodnuto, na oběd půjdeme asi v jednu, takže od půl druhé na vás budeme čekat.“ Podali si ruce a pak šel Karel Alexe Popova uctivě vyprovodit ke dveřím.

Když odcházeli na oběd, tak Ginny pevně objala Harryho a zašeptala:

„Pamatuj na svůj slib...“ a mamka, která ji asi slyšela, ji také objala a řekla:

„Neboj, zlatíčko, my ti ho pohlídáme, ano?“

Hermiona objala Rona před svými rodiči, kteří se netvářili nijak překvapeně, a kladla mu na srdce, aby byl opatrný, pak se otočila ke všem a popřála jim:

„Hodně štěstí. Jsem nervózní z toho, že tam nebudu s vámi. Dávejte na sebe pozor prosím, vraťte se ve zdraví. My vám tady s Ginny připravíme nocleh, abyste nemuseli večer zase do hospody.“

Když dorazili ke Zlatému koni, tak zahlédl Harry v rohu sedět Devila Gaunta. Otočil se, podíval se významně na ostatní a začal hrát.

„Proč tu nemůžeme zůstat ještě pár dní s holkami?“

„Musíme do práce, nemáš už prázdniny jako ony, tak jim těch pár týdnů přeješ. Vezmeme vás sebou, až sem pro ně pojedeme.“ Chytil se Artur a hrál tu hru s Harrym.

Ten se zatím přiblížil k pultu. Darius Popelín upřeně hleděl Harrymu do očí, jako by z nich chtěl vyčíst, zda dostali jeho varování. Harry se na něj usmál a nenápadně mrknul jedním okem.

„Nechce se nám domů“ řekl mu, „našli jsme tady pár dobrých přátel.“ Darius pochopil a taky se usmál.

Když se usadili ke stolu, tak se Devil Gaunt zvedl, nechal na stole drobnou minci a nenápadně se vytratil. Harry se zamyšleně díval na dveře, které se za ním zavřely. Zase se dostavil pocit hrozícího nebezpečí. Molly ho sledovala a starostlivě se zeptala:

„Copak se děje Harry?“

„Nevím, mám z toho najednou divný pocit. Musíme být opatrní. To, že je to primitiv, ještě neznamená, že nemůže být nebezpečný.“

Artur se podíval na Rona a pak Harrymu řekl:

„Budeme opatrní, budeme si navzájem krýt záda. Molly s Ronem a ty se mnou, ubráníme se mu. Už jsme zvládli horší situace.“

Když se najedli, dali si kávu, aby jejich pozornost v příštích chvílích nepolevila.

Pak se objevil Alex Popov. Řekl, že viděl Devila, jak jde na kritické místo.

„Neměli bychom ho nechat čekat...“ a podíval se zkoumavě na ostatní, jestli neztratili odvalu. Když viděl odhodlání v jejich tvářích, tak si vzal ještě od hostinského jeho zásoby protijedu na hadí kousnutí - „pro jistotu“. Když vyrazili, tak přes sebe přehodil neviditelný plášť a ujistil je, že bude blízko. Když došli na místo, tak se hráli loučení s Karlem a postavili se proti sobě Molly a Ron, Harry a Artur. Karel ustoupil dál, než bylo nutně potřeba a oni mezi sebou sevřeli hůl pana Grangerova, kterou si vzali místo přenášedla.

V tu chvíli to začalo. Harry pustil levou rukou hůl, v tom samém okamžiku, kdy v pravé svíral hůlku.

„*Petrificus gigantis*“ - okamžitě zmrazil Prokletý plamen, který vyrazil za Arturovými zády. Ten se hbitě otočil a hasil:

„Aquamenti“.

Ale to už vzplály další plameny. Harry s Arturem, Molly s Ronem, dva neznámí bystrozorové, kteří se objevili, stejně jako Alex Popov, který si vzal do party Karla (hasit snad umíš, chlapče), všichni se měli co otáčet, aby tu záplavu plamenů zvládli. Vtom Harry uviděl skrz kouř, známou Devilovu siluetu, udělal pár kroků jeho směrem, pečlivě zamířil a zvolal „*mdloby na tebe*“.

V okamžiku, kdy spatřil, jak červený paprsek jeho kouzla zasáhl svůj cíl, ucítil prudký žár a velkou bolest ve své levé ruce.

Zareagoval okamžitě:

„*Petrificus gigantus*“ a v tu samou chvíli stál vedle něj Artur a okamžitě hasil.

Bolest byla tak velká, že Harry musel zkoncentrovat veškerou svou sílu, aby dokázal udržet plamen pod kontrolou i na tu krátkou chvíli, než ho Artur uhasil. Pak se pod ním podlomily nohy a on ztěžka dosedl na zem. Konečně si prohlédl svou ruku. Rukávy zimníku i svetru byly spálené na troud a byla přes ně vidět holá kůže jeho paže, spálená do živého masa. Kromě příšerné bolesti, které se uměl postavit, však cítil i to, jak mu jed proniká do celého těla. S tím bojovat nedokázal. Báł se, že brzy ztratí vědomí. Artur řekl jen:

„Ach bože Harry...“ A okamžitě volal Popova. „Alexi, rychle, musíte ho přenést do nemocnice, musí rychle dostat protijed!“ Vtom za jeho zády vyšlehl další plamen. Harry s posledních sil zvedl ruku s hůlkou, ale žádné kouzlo nevyslovil.

Nejdřív si nebyl jist, jestli nemá halucinaci, pak ale viděl, že Artur také překvapeně sklopil hůlku. A také uslyšel zpěv tak krásný, jako by vycházel přímo z jeho srdce. Z plamene se vynořil zářivě rudý pták, veliký jako labuť, s dlouhým zlatým ocasem a zlatými pařáty. Nepřestával zpívat a snesl se přímo k Harrymu na zem. Ostatní už uhasili všechny plameny a přicházeli se podívat co se děje. Molly když uviděla jeho ruku, tak se zhrozila:

„Harry, pane bože, tvoje ruka...“

Fénix konejšivě zapípal, opřel si hlavu o Harryho rameno, a z jeho očí se začaly kutálet slzy, po jeho spálené paži. Harry začal pomalu přicházet k plnému vědomí, cítil, jak bolest ustupuje a jed pomalu opouští jeho tělo. Když Fénix zvedl hlavu, tak spatřil svou ruku - vypadala jako dřív. Pak pohlédl ptákovi do očí...

„Fawkesi, zase jsi mi zachránil život, jak se ti odvděčím?“

Fawkes něžně zapípal a Harry mu odpověděl:

„Taky tě mám moc rád, kamaráde...“ a pohladil ho po jeho krásné hlavě a po zádech.

Potom vstal a překvapeně sledoval, jak Fawkes vzlétl a usadil se mu samozřejmě na rameni. „To jsem nevěděl, že máš Fénixe, Harry?“ divil se Karel.

„Já taky žádného nemám Karle, Fawkes není můj...“

Molly se však zasmála:

„To bych neřekla Harry, Fawkes totiž vypadá, jako by tě právě adoptoval.“ A červenožlutý pták souhlasně zapípal. Harry k němu vzhlédl: „Ty se mnou zůstaneš Fawkesi?“ A Fawkes začal zpívat tak radostně, že se všichni okolo začali šťastně smát.

Pak společně našli bezvědomého Devila Gaunta a Artur se zeptal:

„Budete nás potřebovat k jeho usvědčení?“

Alex se zamyslel:

„Nemyslím, že bude nutná vaše přítomnost. Mám tu tři důvěryhodné svědky,“ a ukázal na Karla a dva bystrozory, „a „*prior incantato*“ ukáže, že Prokletý oheň vykouzčila jeho hůlka“ a ukázal hůlku, kterou držel v ruce. „To bude klasifikováno jako pokus o hromadnou vraždu. Kdybyste tu byli nepřipraveni s nezletilou dcerou a dvěma mudly, tak by mu to možná i vyšlo.“

„Ano,“ řekl Artur, „musíme poděkovat panu Popelínovi, že nás varoval...“

Mezitím oba bystrozoři popadli bezvědomého Devila a přemístili se s ním.

Alex Popov se zeptal:

„Zajdeme ke Zlatému koni na skleničku a můžete mu poděkovat hned.“ Artur byl pro, ale Harry ho zarazil:

„Vyříd'te mu zatím díky za nás, my musíme domů, holky jsou určitě strachy bez sebe. Poděkujeme mu zítra, stavíme se tam, než půjdeme domů.“ Molly se usmála a podpořila ho: „Jistě Harry. Pane Popove, řekněte hostinskému, že jsme mu opravdu vděční, že se u něho zítra určitě zastavíme, abychom mu poděkovali osobně, ale teď musíme za děvčaty.“

„Jistě, plně vás chápu.“ Odpověděl Alex „Tak zatím nashledanou, možná se ještě uvidíme...“ a přemístil se.

„A my jdeme taky, Fawkesi, ty se přemístíš se mnou?“ zeptal se Harry a Fawkes souhlasně zapípal. Harry pro jistotu položil svou, již zdravou ruku, ve spáleném rukávu na jeho nohy, na svém rameni a soustředil se na dvorek u domu Hermioniných rodičů.

„Harry, Harry co máš s rukou? Harry!“ Křičela Ginny a s nesmírně vyděšeným výrazem běžela k němu.

„To je v pořádku, Ginny, jsem v pořádku, opravdu, odnesla to jen bunda a svetr.“ Objal ji pevně a držel ji v náručí tak dlouho, dokud se nepřemístili i ostatní. Fawkes vydával uklidňující pípání a Ginny se pomalu přestávala třást. Hermiona se s úlevou přivítala s Ronem a když šli všichni dovnitř, tak s úžasem zjišťovala:

„Co tady s vámi dělá Fawkes, je to přece Fawkes, že?“

„To je na dlouhé povídání“ řekl Harry, „měli bychom se na to posadit.“

„Jistě, pojd'te do obýváků, ten realitní agent právě odešel a naši budou taky zvědaví, jak jste dopadli. Harry ta tvoje ruka vypadá fakt strašidelně. Měl by ses nejdřív převléknout.“

A tak Harry v náhradním svetru s kratšími rukávy (v tom s drakem na prsou, co dostal od Molly k vánocům ve čtvrtém ročníku) a s šálkem horkého čaje, společně s ostatními vyprávěl, co se stalo. Artur se podíval na Harryho:

„Myslel jsem, že jsme tě ztratili, Harry,“ a otřásl se při té vzpomínce.

„Já jsem o tebe měla taky velký strach, ještě že se tam objevil Fawkes, máš obrovské štěstí chlapečku...“ Harry si povzdechl, podíval se na Ginny, které blesklo v očích rozčilení, a pohladil na opěradle sedícího Fénixe.

V tom se Ginny rozčileně zvedla, přešla ke dveřím jídelny a chladně řekla:

„Mohla bych si s tebou Harry promluvit v soukromí, prosím!“ Harry se zatvářil provinile, pošeptal Fawkesovi:

„Radši tu zůstaň, kamaráde, tohle musím vyřídit sám.“

A s čím dál víc provinilým výrazem se zvednul a šel za Ginny.

Molly ho sledovala se soucitem a zkusila se ho zastat:

„No tak Ginny, všechno přece nakonec dobře dopadlo, ne?“

„Do toho se neplet' mami, to si musíme vyřídit sami mezi sebou...“ odpověděla jí dcera důrazně. To už Harry vešel do jídelny a Ginny za nimi zavřela dveře.

Harry k ní zvedl provinile oči. Ginny stála nasupeně s rukama v bok a když se jejich oči setkali, tak spustila:

„Tak takhle to dopadá, když jsi na sebe opatrný, jo? Slíbil jsi mi to, Harry!“

„Ginny, miláčku, nikdo nemohl tušit, že bude tak nebezpečný. Překvapilo to i bystrozory. Jen jsem na chvílku odvrátil od těch plamenů pozornost, abych ho omráčil, musel jsem ho zastavit, posílal na nás další a další plameny. A nakonec to přece dobře dopadlo, vrátil jsem se k tobě, živý a zdravý.“

„Jo, ale jen díky Fawkesovi, kdyby tam nebyl, jak by to asi dopadlo?“ Útočila stále Ginny. „Ale on tam byl, Ginny, přestaň se zlobit...“ přistoupil k ní a objal jí. „Vrátil jsem se k tobě, živý a zdravý Ginny, dodržel jsem svůj slib. Nezlob se miláčku, prosím.“

Ginny se objevily slzy v očích.

„Ty si neumíš vůbec představit, jak jsem se bála, když jsme na vás čekaly. Jak jsem se hrozně vyděsila, když jsem viděla tu tvou spálenou ruku...“

„To je mi moc líto, pospíchali jsme za vámi, jak nejrychleji to šlo, ani jsme se nestavili u Dariuse Popelína, abychom mu poděkovali za varování... Tak už se nezlob miláčku...“ Políbil jí, rukou jí zajel do vlasů a pevně ji k sobě přitiskl.

Mezitím v obývacím pokoji naplánovali zítřek. Hermione řekla, že Harry chce zajít do Vanilkové pasáže a sehnat si nějakou knihu o potřebách Fénixe, protože nemá ponětí, jak se o něj starat. Domluvili se s Karlem, aby je ráno vyzvedl a poslali ho už domů. Pak jim vyprávěla, jak s Ginny postavili ve velkém pokoji v podkroví stan.

„Tady máme málo postelí, abychom se sem všichni vešli, a ve stanu jsou dvě ložnice, palandy, koupelna, tam se všichni vyspíme pohodlně a protože budeme pod střechou, tak by nám tam neměla být ani zima.“

„To je skvělý nápad,“ pochválila ji Molly, „já jsem nespala ve stanu hrozně dlouho, vlastně jsme byli pod stanem ještě před svatbou, že Arture?“

Ron už nějakou dobu pokukoval po zavřených dveřích do jídelny. Pak se zvedl a prohlásil: „Asi už pro ně zajdu.“

Pustily se do něj mamka i Hermione:

„Ať tě to ani nenapadne... Proč jim proboha nedáš chvíli pokoj... Když jsou tady rodiče, tak je snad zbytečné, abys pořád Ginny hlídal... Ano, musíme jim dát dostatek času, aby si to spolu vyříkali... Jo, a usmířili se...“

Ron se překvapeně posadil a rozpačitě na ně zíral.

„Jen jsem myslel... Už jsou tam dost dlouho... Za tu dobu se museli stihnout pohádat i usmířit ne?“

„Jen je nech na pokoji.“ Usadila ho Molly.

A Hermiona se přidala:

„On nás přece taky nešpehuje a věčně nehlídá.“

„Však ty taky nejsi jeho sestra.“ Bránil se Ron.

Molly se na svého syna podívala s pochopením a vysvětlovala mu:

„To je všechno otázka důvěry Rone, Ginny už je velká holka, za pár dní bude plnoletá, má právo na lásku. My s tatškou věříme, že jsme ji dobře vychovali, známe dobře i Harryho, takže prostě věříme, že se ti dva budou chovat přiměřeně a slušně, když jim dopřejeme trochu soukromí. Zrovna tak je to i s tebou a Hermionou.“

Paní Grangerová s úsměvem změnila téma hovoru:

„Hermiono, my budeme muset vymyslet, co uděláme k večeři pro tolik strážníků...“

A Molly navrhla:

„Co, kdybychom mamince ukázali malé tajemství kouzelnické kuchyně Hermiono a udělali hromadu obložených chlebů pro všechny?“

Hermiona se zasmála:

„Ano, z vašich zásob se jídlo připravuje snadno.“

Molly ji pohladila po tváři a ujistila ji:

„Však to při tvé šikovnosti nebude dlouho trvat a uděláš si taky takové...“ a všechny tři se zvedly a šly do kuchyně. Harry a Ginny, když uslyšeli lomot z kuchyně, tak tam nakoukli a byli oba vyzváni, aby se zapojili do přípravy večeře. Po večeři se z jídelny přesunuli zpět do obývacího pokoje, pan Weasley s panem Grangerem sledovali televizní vysílání, maminky probírali výhody kouzelnického vaření a Ron, Harry, Ginny a Hermiona společně plánovali, co budou podnikat během prázdnin. Pak ti čtyři s potěšením zjistili, že podkroví kolem stanu skýtá několik příjemně temných zákoutí a tak šli spát všichni spokojení a zdály se jim krásné sny.

Kapitola 10 - Portrét

Po snídani je vyzvedl Karel a společně se přemístili na dvorek hostince U Toulavého psa, zamluvili si tam oblíbený stůl k obědu a pěšky vyrazili k Vanilkové pasáži na nákupy. Prošli temným průchodem, až narazili na nenápadná dřevěná vrátka. Karel na ně třikrát klepl hůlkou, ona se otevřela a za nimi jako by se otevřel jiný svět. Ulice lemovaná obchody vypadala mnohem větší a pestřejší než jejich skromná Příčná ulička. Honosné domy se zdobnými štíty, vypovídající o prosperitě, barvami hýřící výlohy se předháněly v upoutávání pozornosti zákazníků. Harry i ostatní si tohle místo okamžitě zamilovali. Molly je rychle začala krotit, aby se nekontrolovatelně nerozběhli.

„Jen se uklidněte, nejdřív si stoupneme tady pěkně stranou a probereme, co vlastně chceme všechno koupit. Takže Harry, potřebuješ nové oblečení, abys mohl vrátit panu Grangerovi tu bundu, co ti půjčil. A ten svetr už je starý, máš krátké rukávy, a když tu budou mít oblečení za rozumné ceny, tak bych ti doporučila i nové kalhoty. V těchto vytaháných džínách po bratranci už žádnou parádu neuděláš. Kde jsou obchody s knihami Karle?“

„Jsou tady dvě velká knihkupectví, támhle, kousek odtud, za Aladinovou lampou - to je obchod s kouzelnými předměty - je Grimm & Grimm, to je ale výběrové knihkupectví. Mají tam sice skoro všechno, ale jsou dost drazí. Tam kupuji jen to, co neseženu v Antikvariátu u Hamleta, ten je až vzadu za cukrárnou Sladké potěšení.“

Molly se na něj usmála a pokračovala:

„Budeme se držet hezky pohromadě, když se kvůli nákupům rozdělíme, tak na sebe budeme navzájem hezky čekat. Kdyby se někdo přeci ztratil, tak si dáme sraz v deset hodin, nebo radši v půl jedenácté v té cukrárně, o které mluvil Karel - Sladké potěšení?“ a Karel souhlasně přikývl.

„Tak jdeme na to.“

Procházeli kolem obchodů zatím jen s prohlížením výloh. Když Harry pohlédl do Kavárny Venuše Líbezné tak ho zarazila podoba s podnikem madam Pacinkové v Prasinkách.

„Tys tam někdy byl?“ zeptala se Ginny.

Harry si uvědomil nebezpečí této otázky a tak pod varovným pohledem Hermiony, opatrně odpověděl:

„No... jen jednou. Byl jsem tam s Cho Changovou...“ A rychle dodal: „Nemusíš se tvářit naštvaně, protože tahle schůzka, stejně jako většina ostatních dopadla absolutním fiaskem. Asi jsem si měl už tenkrát uvědomit, že jsme se my dva k sobě vůbec nehodili...“

Ginny se zatvářila spokojeně a Harry i Hermiona si oddechli. Pak došli k obchodu Oblečení pro všední den - Max a Luna Goldsteinovi a naproti přes ulici Módní salón madam Trixi. Tam se rozdělili. Harry, Ginny a Hermiona šli koupit nějaké oblečení pro Harryho a Molly zatáhla

Artura a Rona naproti do módního salónu. Karel radši počkal venku. Harry si vybral dvě teploučká bavlněná trika s dlouhým rukávem a potom co mu Hermione zašeptala:

„Mají tady fakt levné oblečení proti tomu, co stojí doma, měl by sis toho koupit víc, ať můžeš už konečně vyházet ty hadry, co máš po bratranci.“

A tak si koupil i dvě mikiny (jednu zelenou s klokanem a s nápisem vítejte v Austrálii - aby měl něco na památku), nějaká trička a dvoje kalhoty. Když si je v kabině zkoušel, tak se rovnou převlékl do nového a tak Ginny, když přišla se zimní bundou, kterou mu vybrala, pochvalně podotkla:

„Páni, tobě to sluší...“

Vybrala mu modrošedou dlouhou teplou bundu s vyšitým zlatým Fénixem na levém rameni. „Aspoň budeš mít připomínku na to, že máš být na sebe opatrnější.“

Harry se s ní, celkem rozumně, radši nehádal a oblékl si bundu místo té vypůjčené. Hermione se jeho provinilé poslušnosti trochu uculovala, ale po jeho vyčítavém pohledu, toho nechala. Se dvěma ranečky se starým a novým oblečením šli naproti za Weasleyovými.

V módním salónu prodávali kouzelnické hábity. Paní Weasleyová jim šeptem sdělila, že tady mají hábity za třetinovou cenu, než v Anglii, že už koupila Arturovi i Ronovi nové společenské a Ronovi i školní obyčejné hábity, popadla Ginny a šla jí taky obstarat všechny. Hermione zasněně koukala po krásném tyrkysovém společenském hábitu a když se jí Harry zeptal, proč si ho nekoupí, tak smutně řekla:

„Nemám, žádné kouzelnické peníze a Libry by tu nebrali, tak jsem je nechala doma, takže si nemůžu ani vyměnit.“

Harry zakroutil hlavou:

„Tak proč něco neřekneš? Jestli nechceš půjčit, tak ti vyměním. Doma se můžou nějaké mudlovské peníze hodit.“

Hermiona se pro ten nápad okamžitě nadchla.

„U Gringottových jsme kupovali jeden galeon za dvanáct Liber, takže...“ rychle počítala, „když mi dáš pět galeonů, tak ti doma dám šedesát Liber.“

„Jistě...“ řekl Harry a odpočítal jí do dlaně pět zlatých mincí.

Přitom se zalíbením sledoval, jak si Ginny zkouší azurově modrý, společenský hábit s perleťovým leskem, popošel blíž a s obdivem zašeptal:

„Páni, to je nádhera, vypadáš jako princezna...“ a Ginny se krásně začervenala.

„Tobě musíme taky koupit nový společenský hábit Harry,“ řekla s úsměvem Molly, obrátila se na prodavačku a řekla jí:

„Potřebujeme něco veselejšího na křtiny, ale zároveň decentního, jak se sluší na kmotra.“ Madam Trixi se zamyšleně rozhlédla a pak přinesla temně modrý, měňavý Hábit, který házel kolem sebe jemné stříbrné odlesky.

„Myslím, že tento by se k vám hodil a bude pěkně ladit s tím azurovým hábitem...“

Molly se rozesmála a Ginny se opět roztomile začervenala. A tak odcházeli ze salonu sice o trochu zlata lehčí, ale všichni spokojení.

Nakukovali dál do výloh, a když došli k obchodu Dorotin zvěřinec, tak se šli podívat dovnitř, co tu mají za domácí mazlíčky. Obchod byl velký a hrozně hlučný. Byla tu taková spousta roztodivných zvířat, až z toho přecházely oči. Velká spousta pestrých hlučných papoušků, které tu, jak pochopili, používají místo sov na doručování pošty. Ježury, ptakopysci, klokani všech velikostí, od těch, kteří byli velcí jako krysa, až po ty ve velikosti člověka. Měli tu také krásně vybarvené hady, ještěry a velké pavouky s popiskou:

„Pouze nejedovaté druhy.“

Zatímco procházeli obchod a prohlíželi si tu pestrou paletu druhů, tak se Ginny zastavila u středně velkého, růžového papouška s roztomilou chocholkou. Už tam u ní stál mladý prodavač a Harry si všiml, že se na ni dívá se zřejmým zalíbením. Zvedla se v něm nepříjemná vlna žárlivosti. Docela ho to překvapilo, od té doby co on a Ron načapali Ginny s Deanem na chodbě v Bradavicích, nic podobného nepocítil. Začal zhluboka dýchat a snažil se v sobě zkrotit toho divokého a krutého zlotvora. Přistoupil rychle k Ginny, tvrdě pohlédl na prodavače a zeptal se již kontrolovaným hlasem:

„Copak jsi tady objevila, miláčku?“

Ginny se na něj podívala udiveně, zřejmě si prodavačových pohledů ani nevšimla, jak byla zaujatá tím papouškem, ale na prodavače to asi zapůsobilo, protože okamžitě nasadil neutrální profesionální výraz.

„Slečnu okouzlit náš Kakadu Inka, pane, je to oblíbený mazlíček pro děti a přitom je velmi učenlivý a spolehlivý doručovatel zpráv.“

Ginny začala prosit mamku, která k nim právě došla.

„Mami, nemohla bys mi ho koupit? Není drahý, stojí necelé dva galeony a o Arnolda jsem na jaře přišla, nemám teď žádného mazlíčka...“

Ron se zasmál:

„Já myslel, že máš za mazlíčka Harryho.“

Ginny se po něm ohnala a koukala při tom prosebně na mamku. Molly se na Ginny podívala soucitně, a řekla:

„Nejde to Ginny, utratila jsem skoro všechny peníze za oblečení, zbylo mi tak akorát na jídlo, nemůžeme si to dovolit...“

Harry vzal zklamanou Ginny kolem ramen, šibalsky přimhouřil oči a řekl:

„Víš co Ginny, já jsem zatím ještě nepřišel na to, co ti koupit k narozeninám, tak jak by se ti líbilo, dostat takový předčasný dárek?“ a ukázal na papouška.

Ginny se rozzářila:

„To bude ten nejkrásnější dárek ze všech Harry...“ a dala mu pusku.

Tak koupil Harry papouška, malou cestovní klíčku, která vypadala spíš jako domeček, balíček zrní a knížku pro děti, kde byly pokyny jak papouška chovat, krmit a učit.

Jak pokračovali ulicí dál, díval se Harry s potěšením na to, jak je Ginny nadšená ze svého dárku, nese si ho přitisknutý k hrudi a nejradši už by s ním byla doma, aby si s ním mohla hrát. Molly se k němu přitočila a potichu mu řekla:

„Začínáš si jí pěkně rozmazlovat, chlapče, aby se ti to jednou nevyhmstilo...“

Ale Harry se na ni šťastně usmál a odpověděl:

„Ale mamko, troška rozmazlování ještě nikomu neublížila a já z toho mám stejnou radost jako ona.“

Molly se na něho podívala s takovou něhou a láskou, že se mu rozlil po těle hřejivý pocit, jako by se na něho podívala jeho vlastní maminka. Když došli k cukrárně Sladké potěšení, tak Harry navrhnul:

„Ted' už jen potřebuji tu knihu o Fénixovi, antikvariát je hned tady vedle, co kdybyste si tady na chvíli sedli a počkali tu na mě?“

Hermiona se na něj pochybovačně podívala:

„Radši půjdu s tebou, než bys našel, co potřebuješ, tak bychom tu taky mohli zapustit kořeny.“ A tak se vydali spolu do vedlejšího obchodu. Tady byla Hermiona doma. Spousta knížek, pergamenů, portrétů a starý seschlý stařec, který s potěšením sledoval její nadšení z jeho pergamenových pokladů. Harry se vydal pomalu do oddělení učebnic a pokoušel se najít nějakou zmínku o Fénixovi. Pak ho ale zavolala Hermiona.

„Pojd' se na něco podívat!“

Harry za ní přišel do kouta, kde na stěnách a na velkém stole byly rozmístěny kouzelné portréty. Na některých byly neznámé tváře, některé byly až na pozadí prázdné a právě na jeden takový Hermiona ukazovala. Byl u něho štítek s nápisem *Profesor Albus Brumbál, ředitel Anglické školy kouzel* a Harry si uvědomil, že to pozadí poznává. Pro jistotu zavřel oči a vzpomínal na Brumbálův portrét v ředitelně a když oči otevřel, tak před sebou viděl jeho zmenšeninu, velkou jako větší kniha.

Podíval se na Hermionu.

„Ale to je...“

Zarazila ho přísným pohledem a pak se otočila k antikvariáři:

„Víte určitě, že je to portrét profesora Brumbála, pane?“

A stařeček s rozpačitým úsměvem odpověděl:

„No, určitě vím, že je ten portrét namalován na kouzelném plátně jako pravý. Bohužel se ani mně, ani jeho předchozímu majiteli, nepodařilo na něj profesora přivolat. Profesor Adeon ho koupil v Anglii, když byl o Vánocích na návštěvě u příbuzných a byl velmi

zklamán, že se mu nepodařilo Brumbála přivolat a tak když mu přišla, už dlouho objednaná kniha a on na ni neměl, tak mi tady ten portrét nechal místo ní.“

Hermiona se otočila k Harrymu a s přimhouřenýma očima mu naoko domlouvala:

„Já vím Harry, že by se ti líbilo, mít doma portrét profesora Brumbála, ale tohle by sis měl opravdu rozmyslet, je to hodně nejistá investice...“

Harry začal hrát tu hru s ní a otočil se k majiteli:

„No... to záleží na tom, kolik za ten portrét vlastně chcete?“ Stařec se nahlas zamyslel: „Původně jsem myslel, že bych za něj mohl dostat i padesát galeonů, ale vzhledem k tomu, že jsem vám řekl, jak se to s ním má, tak asi nemohu žádat víc než dvacet galeonů, což rozhodně není přemrštěná cena, když uvážíte, že je to skutečně pravé plátno...“

Harry se otočil k Hermioně:

„Asi si ho nebudu moci dovolit, když jsem chtěl koupit ještě ty knihy a to jsem ještě žádnou, která by se hodila, nenašel.“

Hermiona ukázala knihy, co držela v rukách:

„Já jsem našla tyto dvě, myslím, že tam najdeš všechno, co potřebuješ...“ a podala je antikvariáři.

„Á... Publikace o vzácných kouzelných tvorech a Můj život s Fénixem od Alberika Grunniona ... Mladý pán se asi zajímá o Fénixe...“ a jeho pohled ulpěl na zlaté výšivce na jeho rameni. „Pak ovšem chápu i váš zájem o profesora Brumbála, samozřejmě... No mladý muži, dám vám ještě jednu nabídku: dvacet galeonů za portrét i tyto dvě krásné knihy, co myslíte?“

Harry se podíval na Hermionu, ta na něj s úsměvem spiklenecky mrkla a tak si se stařečkem plácli.

Když se vrátili do cukrárny s balíčkem, tak Harry netrpělivě popoháněl ostatní k návratu do hospody, kde se chtěl v soukromějším prostředí přesvědčit, jestli je portrét pravý. Na zvědavé otázky ostatních se Hermiona jen uculovala a Harry je napíнал:

„Koupili jsme víc než jen knihy, to budete koukat, teda jestli to vyjde...“

A tak ve spěchu dopili čaj, zaplatili a pospíchali k Toulavému psu. Když se usadili u rohového stolu v prázdném salónku, tak všichni s napětím sledovali, jak Harry třesoucíma se rukama rozbaluje balíček s knihami a vyndává portrét. Posadil se tak, aby na portrét před ním všichni dobře viděli a zaprosil:

„Pane profesore, mohl byste sem za mnou přijít? Prosím...“ nic se nedělo a tak pokračoval: „Říkal jste mi, že tu pro mě budete pokaždé, když budu mít pocit, že by se mi hodila rada od mého učitele a starého přítele...“ A zase se nic nedělo.

Hermiona stěží potlačovala zklamání:

„No, ještě to zkusíme doma a můžeš to vyzkoušet ještě v Doupěti, Harry, třeba jsme moc daleko, víš...“

A v tom se z portrétu ozvalo:

„Doupě? Harry?“ a už všichni koukali do jasně modrých očí za půlměsícovitými brýlemi, svého milovaného učitele a přítele.

„Pane profesore, no to je senzace, ani netušíte, jak strašně rád vás vidím.“ Skoro se zalykal štěstím Harry.

„Ale no tak Harry, vždyť mě přece můžeš kdykoli navštívit v Bradavicích ne?“

Hermiona vysvětlovala:

„No víte, my jsme právě v Austrálii, přijeli jsme sem pro moje rodiče a zažili jsme tu tolik zvláštních věcí, že se Harry už nemohl dočkat, až se vrátíme domů, aby to s vámi mohl probrat. A pak jsme v antikvariátu uviděli tenhle portrét a vy jste tady... nemůžu tomu uvěřit, že jste fakt s námi...“ Bylo na ni vidět, že je jí skoro do breku.

„Ale Hermiono, pročpak jsi tak rozrušená, co se to dělo, že jsou z toho všichni takhle rozhození. Mohl bys mě, prosím, seznámit s fakty Arture?“

A tak se ujal slova Artur a věcně seznámil Brumbála s tím, co tady prožili.

Nejprve mu představil Karla a pak začal s tím, jak narazili na Devila Gaunta a Harry zjistil, že stále ovládá hadí jazyk. Na chvíli se odmlčel a pozorně se podíval na Brumbála. Ten se rozhlédl po napjatých tvářích kolem sebe a na pobledlého Harryho, pak se usmál a uklidnil je: „To je v pořádku Harry, jen to dokazuje, že máš dobrou paměť, že co se jednou naučíš, to nezapomeneš. To z tebe nemluvil ON, jen tě to naučil.“ Bylo vidět, jak si všichni oddechli. „Kdybys měl ještě nějaké pochybnosti, tak to spolu můžeme později ještě probrat, ale myslím si, že je zbytečné, aby sis kvůli tomu dělal starosti, ano?“

„Děkuji, ani nevíte, jak moc jsem vám za ta slova vděčný.“ Brumbál se otočil k Arturovi: „Ještě něco se stalo, Arture?“ A ten pokračoval tím jak odkouzlili Hermioniny rodiče a usmířili je s ní a jak přišlo varování.

„Zase se ukázalo, že se vyplatí věřit Harryho instinktům. Bystrozoři byli přesvědčeni, že nám nehrozí vážné nebezpečí, ale Harry nás nabádal k opatrnosti a ostražitosti.“

A pokračoval vyprávěním o napadení Prokletým ohněm, Harryho popálení a přiletu Fawkese. „Tak se k tobě přece přidal... Abych pravdu řekl, myslel jsem, že se k tobě přidá mnohem dřív. Věděl jsem, že tě má rád a tak trochu jsem doufal, že by ti mohl pomoci s tím tvým těžkým úkolem, Harry. Jenže Fénixové jsou hrdí a velmi svobodní tvorové. Jen tenhle konkrétní si oblíbil společnost kouzelníků. Myslím, že pokud se někdy v historii zmiňovali a kouzelníkoví, který měl Fénixe, tak to byl Fawkes. Přidal se vždy jen k silnému kouzelníkovi, který nade vše pochybnosti prokázal, že stojí na straně dobra a lásky. Ke mně se přidal potom, co jsem porazil Grindewalda. I u tebe si počkal, až prokážeš, že si jeho náklonnost zasloužíš. Když se o něj budeš dobře starat a zacházet s ním s úctou a láskou, bude ti věrným a velmi užitečným přítelem. To už jsi asi poznal, že?“

Harry se šťastně usmíval a opět po dlouhé době cítil v sobě tolik úlevy a štěstí, že si připadal jako by se napil ohnivého whisky. Brumbál s úsměvem pokračoval:

„Už máš, chlapče, právo na trochu štěstí, už sis užil dost. Doufám, že to byla poslední zlá příhoda, co tě potkala...“ pootočil hlavu k rámu a rozloučil se: „Už musím jít, volá mě paní profesorka McGonagallová, bude mít radost, až jí budu vyprávět, s kým jsem se setkal. Myslím, že nebude nic namítat proti tomu, když tě občas navštívím Harry.“ Usmál se ještě a odešel.

Harry se rozesmál a prohlásil, že tahle skvělá koupě a ještě lepší zprávy si zaslouží oslavu, že zve všechny na slavnostní oběd a zároveň hostinu na rozloučenou s Karlem. Doporučil všem, aby stejně jako on zkusili ochutnat nějakou místní specialitu, nechal si poradit od Karla a objednal si krokodýlí ragú. Ostatní si troufli na klokaní, nebo žraločí steak a Hermiona si objednala nákyp s osmi dary moře. Ron pak se zřejmým odporem sledoval, jak z něj vytahuje různé škeble, chobotnice a „bůhví jaké potvory“. Všichni se výborně bavili a se skvělou náladou se vrátili pro Hermioniny rodiče, které přepravil Karel taxíkem ke Zlatému koni. Ostatní tam na ně čekali a stihli poděkovat Dariusovi Popelínovi a štědrým spropitným za čaj, který tam při čekání vypili, si definitivně získali jeho přátelství. Fawkese poslal Harry do Doupěte napřed s vysvětlujícím dopisem a dobou návratu celé výpravy. Pak už jen cestou na místo přenosu všichni dokola uklidňovali, stále nervóznější Grangerovi.

Když přistáli před Doupětem (Molly a Artur šikovně brzdili přistání Grangerových), tak je vítali nejen oba skřítky, George a Percy, ale také Bill, Fleur a Charlie. A byl tady i Kingsley Pastorek zvědavý:

„Co jste to tam v té Austrálii zase vyváděli?“

A tak se usadili všichni ke stolům, které kluci se skřítky připravili na zahradě, prostřené k slavnostní večeři na uvítanou a při skleničce vína společně všem vyprávěli své zážitky. Harry vybalil i portrét profesora Brumbála a postavil ho na stůl, aby se mohl případně všeho zúčastnit. A on pravděpodobně slyšel, co se kolem jeho druhého portréту děje a skutečně přišel mezi ně. Bavil se spolu s ostatními, Harry si pomyslel, že je to, jako by byl pořád tady. V tu chvíli ho napadlo, že by bylo báječné, mít i portrét svých rodičů a Siriuse. A podělil se o ten nápad s Ginny. Hermiona však jeho nadšení okamžitě zkontrolovala:

„Tvorbou kouzelných portrétů se zabývá jen velmi málo dílen. Abys dokázal do portrétu vložit i osobnost a zkušenosti toho, koho ztvárňuje, je zapotřebí sled několika velmi obtížných kouzel a formulí, zvládne to jen několik dobře seštrněných a výjimečně schopných kouzelníků. Proto jsou skutečné kouzelné portréty vzácné a opravdu drahé. To, že se nám podařilo sehnat profesorův portrét tak levně je neuvěřitelná náhoda. Je to vlastně jen kopie originálu a to znamená, že na něm pan profesor většinou nebude, bude k tobě chodit jen jako na návštěvu. Je to tak, že pane profesore?“

Brumbál se na Harryho usmál a odpověděl:

„Je to tak Harry, kopie kouzelného portrétu je mnohem snadnější než výroba originálu, ale i tak jste můj portrét získali velice lacino. Původně musel stát určitě více než sto galeonů. Naneštěstí, nebo pro vás možná naštěstí, jich dílna mistra Philipea Cacheta vyrobila hned několik a já jsem neměl čas ani náladu, všechny z nich navštívit. Jen ten, co si dal Kingsley do kanceláře, jsem párkrát navštívil. Originál jsou schopni vytvořit třeba z fotografie, nebo ze skici, kterou vytvoří podle tvého popisu, ale ten přijde i na několik tisíc galeonů. Je to velmi obtížný a komplikovaný proces. Kouzelná schopnost ředitelny naší školy, vytvářet

portréty zemřelých ředitelů, je totiž naprosto jedinečná a vyžadovala velké úsilí všech čtyř zakladatelů a určitě i vydatnou pomoc tehdejších učitelů.“

Harry posmutněl:

„To je škoda, bylo by báječné, kdyby byli zase se mnou, jako vy...“

Mezitím paní Weasleyová se skřítky a s Charliem přeorganizovala místa ke spaní. Pozvala totiž Grangerovi, aby zatím, než budou mít k dispozici byt v Londýně, zůstali hosty v Doupěti. A tak se Charlie nastěhoval ke Georgeovi, sobě a Arturovi ustlala v jeho pokoji a Grangerovým připravila jejich ložnici. Pak už Percy s Georgem pomohli skřítkům nanosit na stůl připravená jídla a Harry se dnes už podruhé nacpal k prasknutí. Ginny se svým růžovým opeřeným mazlíčkem na rameni, měla co dělat, aby ho přinutila vstát a přesunout se do ložnice, měl chuť prostě usnout na zahradě.

Kapitola 11 – Zásnuby

Ráno při snídani seděl Fawkes opět na opěradle Harryho židle a radostným pípnutím přivítal tvář svého bývalého pána na portrétu, který někdo večer ze zahrady přenesl na krbovou římsu v kuchyni. Harry se na Brumbála usmál a řekl:

„Vidím, že se vám opravdu líbí v naší společnosti, pane profesore, nečekal jsem, že vás uvidím tak často.“

Brumbál se zasmál:

„Jistě, že je mi dobře ve vaší společnosti Harry, ve škole mají všichni spoustu práce s přípravou na zkoušky a paní profesorka McGonagallová je plně zaměstnána plánováním zkoušek se zkušební komisí. Navíc, když se dozvěděla, že vlastníš kopii mého portrétu, tak mi dala na prázdniny důležitý úkol. Jestlipak uhádneš, jaký?“

Harry se trochu rozpačitě začervenal.

„No... Vzhledem k tomu, že mě nabádala, abych se během prázdnin učil, tak se asi domnívá, že jsem pozadu a měl bych to do začátku školního roku dohnat...“

Hermiona přísně napomenula culícího se Rona:

„Nevím, čemu se směješ, Rone, jsi na tom přibližně stejně jako Harry, měl by ses učit s ním!“ A Ginny se solidárně přidala:

„Však i já jsem v tomhle školním roce dost zameškala, měla bych se s vámi učit taky.“

Profesor s úsměvem sledoval jejich nadšení a pokračoval:

„Nesmíš to paní profesorce zazlívat Harry. Ona chápe, že důvody, pro které jsi trochu pozadu, jsou zcela pochopitelné. Ale protože je teď ředitelkou, tak shání nejen učitele obrany proti černé magii a studia mudlů, ale také učitele přeměňování a není si jistá, zda pod vedením nového profesora, zvládneš dohnat zameškanou látku i připravit se ke zkouškám. Řekla, že ti kdysi dala nějaký slib, a že je stále odhodlaná ho dodržet.“

A tak jim Harry vyprávěl, jak na profesní poradě před Umbridgeovou Harrymu slíbila, že mu pomůže stát se bystrozorem, i kdyby to bylo to poslední, co v životě udělá.

„Ještě pořád přemýšlíš o tom, že budeš bystrozorem Harry?“ zeptal se Brumbál.

Harry se zamyslel:

„Abych pravdu řekl tak jsem o tom po předchozích událostech ještě neuvažoval, ty ano Rone?“

„Já si pořád myslím, že je to, to nejlepší, co bych chtěl dělat...“ odpověděl Ron.

A Ginny se přidala:

„Já jsem se rozhodla, že to taky zkusím, víš přece, jak jsem měla ráda Tonksovou.“

Harry se na ně zamyšleně díval a pak pokračoval:

„Myslím, že mě teď mnohem víc láká učitelská dráha, ale vzhledem k tomu, že dobrý učitel by měl nejprve získat trochu praktických životních zkušeností, tak bych asi měl uvažovat o tom, stát se nejprve bystrozorem. Nebo si umíte představit lepšího učitele obrany proti černé magii, než zkušeného, bývalého bystrozora?“ dodal s pohledem do Brumbálových očí. Ten se usmál, ale v jeho očích se objevili slzy dojetí z toho, že jeho oblíbený žák se rozhodl kráčet v jeho stopách. Pak řekl:

„O tom, že máš skvělé pedagogické schopnosti, už si nás přesvědčil s tou svou Brumbálovou armádou Harry. Nevím ale, jestli ti tvůj osud tuhle dráhu bude přát. Spousta lidí by tě jistě za pár let ráda viděla jako ministra kouzel...“

Harry se zhrozil:

„Tak to mě tedy opravdu neláká, po zkušenostech, které mám s politikou, je ministr to poslední, co bych někdy toužil dělat. Na to prostě nemám a asi nikdy mít nebudu. Navíc Kingsley Pastorek je poměrně mladý a oblíbený, ten by nám měl vydržet dlouho.“

Všichni se uvolněně rozesmáli. Teď, když už to měli všechno za sebou, tak se tomu, co zažili s Popletalem a pak s Brouskem, mohli jen smát.

Když se uklidnili, tak profesor pokračoval:

„Harry, jestli souhlasíš, tak můžeme začít první lekcí. Když tak koukám na Fawkese, tak si myslím, že se mu stýská po jeho pohodlném bidýlku, které jsem mu kdysi pořídil. Profesor Snape ho nechal zmizet, tak co kdybys ho teď zkusil přivolat?“

Harry se podívil:

„To můžu přivolat něco, co nechal někdo jiný zmizet?“

„Jistě Harry, stačí, když víš jak přesně, taková věc vypadala. Dokážeš si přesně, do posledního detailu, vybavit Fawkesovo bidýlko?“

Harry zaváhal:

„Já... Viděl jsem ho tolikrát... Ano, myslím, že ano.“

Brumbál pokračoval:

„Tak se postav, rozhlédni se, kde bys ho chtěl mít,“ a Harry přešel k rohu kuchyně, odkud by měl Fawkes pěkný přehled, „teď zavři oči a zkus si to bidýlko přesně vybavit. Až budeš mít pocit, že ho vidíš, tak už jen v duchu vyslov přivolávací formulí. Jestli se ještě necítíš na neverbální kouzla, tak ji klidně vyslov nahlas...“

Harry to zkusil neverbálně, pak otevřel oči - a bidýlko stálo před ním, přesně takové, jaké ho v duchu viděl. Fawkes s vděčným zapípáním přelétl na své místo a slastně si protáhl křídla. „No výborně Harry, nejsi na tom tak špatně, tohle bylo opravdu dobré.“ Pochválil ho Brumbál. Harry se s mírnými rozpaky přiznal, že už přivolávání a mizení s Hermioninou pomocí trochu trénoval.

„To je dobře, abyste získali potřebnou jistotu, tak vám všem doporučuji časté opakování. Pro jistotu to ale zatím zkoušejte s bezcennými předměty, protože ani ti nejlepší z nás se v tomto stádiu výuky neubránili jistým ztrátám, nemám pravdu Molly?“

Usmál se profesor Brumbál. Molly se zasmála nad dávnou vzpomínkou a dodala:

„Ginny, ty nezapomeň, že s tím nácvikem musíš ještě pár dní počkat, dokud nebudeš plnoletá. Pak budeš mít dost času, abys všechno dohnala.“

V tom do kuchyně vlétla cizí sova, posadila se na stůl před Harryho a natáhla k němu nohu s dopisem. Molly řekla:

„Vidiš, málem bych zapoměla, tohle už je dnes třetí sova.“

A podala mu další dva dopisy odložené na krbové římse. Harry zrozpačitěl... Kdo mu to může psát? A otevřel dopis, který odvázal sově z nohy. Sova seděla na stole dál, jako by čekala na odpověď.

Můj milovaný Harry.

Jmenuji se Dorotea Perkinsová, je mi šestnáct let a beznadějně jsem se do tebe zamilovala. Jsi ten nejúžasnější muž, jakého si jen umím představit. Posílám ti svou fotku a doufám, že mi odepišeš, jestli by ses se mnou nechtěl v nejbližší době sejít. Vážně tě moc miluji a toužím po tobě.

Tvá milující Dorotea.

K dopisu byla přiložená fotka, na které byla modrooká blondýnka, se zářivým úsměvem mávající na Harryho. Harry nevěřičně hodil dopis i s fotkou přes stůl Ronovi.

„Tys měl pravdu, už je to tady...“ A zatímco Ron s kroucením hlavy četl první dopis, otevřel Harry ty další dva.

„To je to samé, já tomu prostě nevěřím...“ A bezmocně sledoval jak se Hermiona nad dopisem shovívavě usmívá a Ginny, která nahlédla svému bratrovi přes rameno, rozčileně říká:

„Páni, to je ale drzost, co si ta slepice o sobě myslí!“

Ron se na Harryho chápavě podíval a zeptal se:

„Co s tím budeš dělat?“

„No co asi myslíš, teď hned je všechny spálím v krbu.“

Hermiona se na něj překvapeně podívala.

„Ta sova ale vypadá, jako by dostala příkaz čekat na odpověď.“

A paní Weasleyová se přidala:

„Sovy, co přinesly ty první dva, jsem taky musela dlouho přesvědčovat, aby na tebe nečekaly a letěli domů.“

Harry se na Hermionu nevěřičně podíval:

„A co bych jim asi podle tebe měl psát?“ A velmi ironicky pokračoval: „Velice lituji, drahá slečno, ale nemám zájem, mé srdce již je zadáno...“

„No vidíš, to nezní špatně,“ řekla s úsměvem Hermiona.

Harry už se trochu rozčílil.

„A nebyla jsi to náhodou zrovna ty, kdo mi říkal: „prostě si toho nebudeš všimát a ono to časem pomine?““

Pak vztekle popadl dopisy před sebou, natáhl se pro ten, který ležel před nimi a všechny je hodil do ohně v krbu, kde paní Weasleyová ohřívala v konvici kávu. Pak se zas posadil a poslal sovu pryč se slovy:

„Vyřid' svojí paní, at' se raději rychle zamiluje do někoho jiného a mě už radši nepíše!“

Ginny se zeptala podezřívavě svého bratra:

„Jak si věděl, že se něco takového stane?“ a on jí vyprávěl o vzkazech na památníku na domě Harryho rodičů.

„Tam jsem taky ještě nebyla...“ podívala se Ginny smutně na Harryho.

Ten vstal, obešel stůl, objal Ginny kolem ramen, aby ji uklidnil a slíbil, že jakmile se bude moct přemístitovat, tak tam spolu zajdou a ukáže jí taky Batyldin dům, kde bojovali s hadem a zajdou spolu i na hřbitov, aby dali na hrob květiny.

Jak se v jeho objetí postupně uklidňovala, tak si Harry vzpomněl, že chtěl dát Ginny k sedmáctým narozeninám zásnubní prsten. Teď se k tomu nápadu zase vrátil. Dal by jí tím důkaz, že opravdu nestojí o žádnou jinou, ona by se uklidnila a až se to rozkřikne mezi lidmi, tak snad dají ostatní holky s těmi milostnými dopisy pokoj. Jenže nevěděl, jak by měl takový zásnubní prsten vypadat, vlastně vůbec netušil, jak vypadají samotné zásnuby. A tak, když si vzal z rohu svoje, ještě pořád zbídačené, koště a snažil se ho dát trochu do pořádku pomocí své soupravy na údržbu košťat, začal přemýšlet o tom, koho se zeptá na všechno, co potřebuje vědět o zásnubách.

Na oběd přišel domů Charlie, který se od včerejšího večera choval velmi tajemně a odmítal odpovědět mamce, proč se tak nečekaně vrátil z Rumunská domů. Teď ovšem s radostí v hlase sdělil jí i ostatním, že přijel, protože dostal od Kingsleyho Pastorka nabídku, aby pracoval na ministerstvu, na odboru pro dohled nad kouzelnými tvory.

„Právě jsme si pláclí a zítra nastupuji již oficiálně do práce. Jako první úkol na mě čeká ten zubožený drak od Gringottových, který ještě poletuje někde nad Skotskými jezery. Musíme ho odchytit a dopravit nějak do dračí kolonie.“

„Nechtěli byste se vy tři zase svést a odvést ho tam?“ zeptal se, se smíchem. Ron a Harry mu odpověděli s úsměvem jedním hlasem:

„Ne, díky, ale jednou nám to stačilo.“ A Hermiona při té vzpomínce pořádně zbledla.

Mamka měla takovou radost, že se rozplakala. Objala Charlieho a pořád opakovala jak je na něj pyšná.

Když se všechno trochu uklidnilo, přisedl si Charlie k Harrymu, aby si prohlédl to, co zbylo z jeho překrásného Kulového blesku. Pochválil ho, jak šikovně urovnal jeho rozčuchané větvičky a na poškrábanou a oprýskanou násadu mu poradil:

„Tohle už žádnou leštěnkou nespraviš, to budeš muset opatrně ohladit brusným papírem, koupit speciální lak na násady a znova ji nalakovat, jinak to koště už spolehlivé nebude.“ Potom během oběda přišel domů i George. Zatímco mu Winky hbitě prostírala, tak se ho mamka starostlivě vyptávala, proč není ve svém znovu otevřeném obchodě. George odpověděl zádumčivě:

„Nějak mě to tam nebaví, stejně teď nemáme nijak narváno, tak to tam Verity v pohodě zvládne sama.“ Všichni na něj koukali se soucitem a porozuměním a marně přemýšleli, jak by mu mohli pomoci. Cožpak Harrymu už nápad klíčil v hlavě, ale zatím nad ním nějak nepřemýšlel, potřeboval nejprve vyřešit svoje otázky kolem zasnub. Představoval si v duchu, jak se na ně ptá Brumbála, Hermiony, členů Weasleyovic rodiny a přišel na to, že jediný, s kým by o tom snad dokázal mluvit, je asi Bill. A tak, když skončili odpoledne vybalování svých věcí z Austrálie, byl v podstatě rozhodnut, že až přijdou s Fleur na večeři, vezme si Billa stranou a zeptá se ho.

Před večeří i během celé večeře sbíral Harry odvahu k tomu, aby si s Billem promluvil a čekal na vhodný okamžik. Když ale po večeři Bill začal uvažovat o tom, že už bude pomalu čas jít domů, konečně se odhodlal:

„Mohl bych s tebou na chvíli mluvit, Bille? Nezdržím tě dlouho, jen se potřebuji na něco zeptat.“ A vyšli spolu do večerní zahrady.

„Co potřebuješ Harry?“ zeptal se Bill zvědavě.

„No... nejdřív bych tě chtěl poprosit, jestli bys mi nevyzvedl ještě nějaké peníze...“ a Bill se udiveně zeptal:

„Neříkej, že už si stihnul všechno utratit Harry?“

„Ne, to ne, teda utratil jsem na cestách poměrně dost, ale teď budu mít ještě další výdaje a pak budu muset nakoupit věci do školy...“

„Výdaje? Řekneš mi, za co budeš ještě utrácet?“ zeptal se s úsměvem Bill.

„Jsi vlastně něco jako můj osobní bankéř, vid?“ zasmál se Harry a pokračoval: „Slíbil jsem Andromedě Tonksové, že pro Teda uspořádám křtiny, jak se na kmotra sluší. Chci se domluvit s mamkou a objednat k Tonksovým na zahradu tu firmu, co stavěla stan na vaši svatbu. Víím, že mi na to Andromeda určitě něco přispěje, ale nevím jak je na tom finančně a proto chci mít pro jistotu připraveno dost peněz. A pak bych taky rád...“

Zhluboka se nadechl a s obrovskými rozpaky pokračoval:

„rád bych... koupil Ginny k narozeninám... zasnubní prsten.“ Jak to bylo venku, tak už se rozpovídal a jedním dechem pokračoval:

„Jenže nemám vůbec ponětí, jak by měl takový prsten vypadat a abych pravdu řekl, nemám ani ponětí, jak vlastně probíhá takové zasnoubení. Nenapadl mě nikdo lepší než ty, koho bych se na něco takového mohl zeptat...“ a s napětím se na něj díval.

Bill zvažněl a chvíli přemýšlel, co mu řekne. Pak vzal Harryho kolem ramen a řekl:

„Víš, Harry, nechci, aby sis myslel, že si nepřeji, aby ses s Ginny zasnoubil. Naopak, myslím si, že má moje malá sestřička ohromné štěstí, že si dokázala získat tvou lásku. Chci jen, aby sis to dobře rozmyslel. Tobě je osmnáct a jí jen sedmnáct, jste oba hrozně mladí na to, abyste udělali tak závažné rozhodnutí. Tím, že se zasnoubíte, v podstatě jeden druhému slibujete, že se vezmete. Měl by sis být naprosto jistý, že ses rozhodl dobře, Ginny se do roka může změnit k nepoznání a rušit zasnoubení je asi trochu trapas pro všechny zúčastněné, asi jako rozvod.“

Ale Harry se usmál:

„Já vím... chápeš? Víím, že miluji Ginny víc než svůj život.... Byl jsem připraven pro ni umřít... Když ráno přišly ty milostné dopisy od těch potrhých holek, Ginny hrozně znejistěla, jako kdyby přestávala věřit tomu, co jsem jí řekl už několikrát. Že si nedovedu představit svůj život bez ní, že chci zbytek života strávit po jejím boku. Proto jí chci dát jasný, hmatatelný důkaz, že to myslím vážně a taky trochu doufám, že až se to roznese mezi lidmi, tak mi snad ty hloupý holky dají pokoj.“

Bill se mu zamyšleně díval do očí a pak řekl:

„Uznávám, že máš pádné argumenty. Takže co jsi to chtěl vědět? Zásnubní prsten? Můžeš koupit v podstatě jakýkoliv. Většinou se dává takový, který má nějaké kouzelné vlastnosti, které nějak splývají s osobností nositelky. Já jsem dal Fleur prsten, který s šestihodinovým předstihem předpovídá počasí. Fleur totiž nesnáší naše deště a mlhy, takže když kámen na jejím prstenu zešedne, tak má dost času zalézt domů do tepla. A zásnuby jsou docela jednoduché. Prostě jí dáš krabičku s prstenem, a když ji otevře, tak se zeptá: „Vezmeš si mě?“ a ona si prsten navlékne na prst, řekne ano a skočí ti kolem krku.“

Harry se usmál:

„To zní fakt docela jednoduše - tak v čem je zakopaný pes?“

Bill se nahlas rozesmál.

„No, jen to, že bys to měl udělat, před celou rodinou. Přece bys naše o takový zážitek neošidil, ačkoli přemýšlím o tom, že bude možná lepší, když je na to opatrně připravím. Aby ti to nezačali rozmlouvat v tom samém okamžiku, kdy to uděláš.“

Harry souhlasil.

„Ale Ginny nic neříkejte, chci ji překvapit. Už ode mě žádný dárek nečeká...“

Došli pomalu ke kuchyňským dveřím, Bill na Harryho spiklenecky zamrkal, a když vešli dovnitř, povídal, jako kdyby prostě pokračoval v rozhovoru:

„Ty peníze ti samozřejmě vyzvednu, a tu firmu na naši svatbu vybírala mamka, ta ti poradí líp...“ a uklidnil tím napjaté výrazy ve tvářích ostatních. Mamka se jen udiveně zeptala:

„Na co potřebuješ tu firmu Harry?“ a on jí vysvětlil, že bude pořádat křtiny pro Teda a že jí bude vděčný, když mu s tím pomůže.

„Jistě, Harry, stačí říct. Teď už je pozdě, zítra najdu ten inzerát a všechno domluvíme. Jestli nejde o nic jiného, tak bychom měli jít asi spát. Zítra odjíždějí Grangerovi, tak ať se na to dobře vyspíme.“

Ráno po snídani šli Ron s Hermionou na poštu, zavolat pro Grangerovi taxík a trvalo jim to tak dlouho, že přišli zpátky chvílku před tím, než přijel. Harry se jim smál, že se spolu loučí, jako by se neměli vidět celé dva měsíce.

„No jistě, tobě se to směje, co, tvoje holka se nestěhuje, bůh ví kam.“ Rozčiloval se Ron. „Prosím tě, proč děláš takové scény, vždyť bude bydlet skoro za rohem, v Londýně, oba se umíte přemísťovat, tak se můžete vidět každý den.“ divil se Harry.

„Jistě, už mu to samé opakuji třetí den, ale jak vidíš tak s ním prostě nehnu.“ Kroutila hlavou Hermiona a ještě dodala smířlivě:

„Odpoledne nebo navečer se zastavím, abych vám řekla, kde to vlastně budeme bydlet.“

Pak jim zamávala, rozloučila se s Ginny a Molly a nasedla k rodičům do taxíku. S Ronem nebyla žádná zábava a tak se do oběda bavili tím, že sledovali jak se Trixi, tak pojmenovala Ginny svého papouška, pokouší skamarádit s Fawkesem. Dorážela na něho, sedala si k němu na bidýlko a Fawkes to všechno snášel se vznešeným nadhledem. Nakonec usnula přitulená k Fawkesovi a ten vedle ní podřimoval taky. Harry s paní Weasleyovou zatím poslali po Hermésovi (Papušík je příliš malý, aby mohl nosit něco tak důležitého) objednávku na firmu pořádající zahradní slavnosti.

„Tady píší, že tě zástupce firmy do dvou dnů osobně navštíví a dohodne s tebou podrobnosti smlouvy. Tak bys možná měl zajít za Andromedou a dohodnout s ní podrobnosti a seznam hostů abys věděl, kolik lidí vlastně přijde.“

Po obědě už měl Harry všechno promyšlené. Vzal do ruky svoje koště a do prostoru prohlásil:

„Asi zajdu do Příčné, musím koupit ten lak na násady...“

Ginny se ptala:

„Vezmeš mě s sebou, můžeš mě přemístit asistovaně, Harry, prosím.“

„No, já bych tě moc rád vzal, ale myslel jsem na to, že bych se zastavil u George. Dostal jsem nápad, jak ho zkusit dostat z toho stavu v kterém teď je. Nevím, jestli to vyjde, ale za zkoušku, to stojí. Na to musím mít klid a být s ním sám, takže bych byl rád, kdybys radši zůstala doma. Budu za chvílku zpátky, nebudu se nikde toulat, slibuji. Koupím lak, promluví si s Georgem a mažu domů...“ Ginny se trochu zamračila.

„Jestli se budeš mračit, tak nikam nepůjdu, nechám to na jindy.“

Molly se na Ginny podívala vyčítavě.

„Ale ne, běž, já budu zatím cvičit Trixi... Ale mohl bys mi pro ni koupit nějaké zrní, všimla jsem si, že to její zrní velmi chutná i Fawkesovi.“

Harry se zasmál a odpověděl:

„Jo dočetl jsem se, že Fawkes jí úplně všechno. Dá si myš, ještěřku, ovoce, zrní, ale také sendvič i guláš.“

A od Brumbálova portrétu se ozvalo:

„Já jsem ho naučil i na větrové bonbony...“

Harry se rozesmál:

„Tak se stavím ještě v Mžourově a koupím tam pro Fawkese a Trixi od všeho něco.“

Došel si pro hábit a váček s penězi, do kapsy strčil neviditelný plášť - pro jistotu. Ginny s Trixi ho šli doprovodit až k brance a obě mu daly mlaskavou pusou, což Harryho srdečně rozesmálo.

Přemístil se přímo na Příčnou ulici před obchod *Prvotřídních potřeb pro famfrpál* a řekl si, že nejprve koupí lak na Kulový blesk, aby to vypadalo, že za Georgem přišel jen na kus řeči, při příležitosti nákupů. Koupil ten nejkvalitnější lak, brusný papír, štětce a vydal se ke Georgeovi. V jeho obchodě bylo pár dětí, ale spíš okukovaly zboží, než nakupovali. Hlídala je jen Verity a poslala Harryho dozadu, že je George zalezlý tam. Harry nakoukl za závěs a uviděl ho, jak sedí na židli a s tupým výrazem zírá do zdi. Harry si povzdechl a začal:

„Přišla ti návštěva Georgi, přestaň vymýšlet ptákoviny a vítěj hosta.“

„Ahoj Harry, nemyslím, že bych byl schopen ještě někdy vymyslet nějakou ptákovinu. Asi to tady zavřu, nedokážu ten obchod dělat sám. Nejsem schopen něco vymyslet.“

Harry se na něj podíval tvrdě:

„To by se asi Fredovi nelíbilo, nemyslíš? Udělali jste pro tenhle svůj sen tolik... A ty bys to všechno chtěl zahodit?“

George se na něj podíval hrozně nešťastně.

„Ty to nechápeš Harry. Byli jsme jako jeden člověk ve dvou tělech. Je teď ze mě jenom půlka. Sám jsem k ničemu, sám nic nedokážu...“

Bylo mu ho líto, ale rozhodně k němu přistoupil a řekl:

„Ale ty nejsi sám Georgi, Fred je s tebou už navěky, copak to nechápeš?“ položil mu ruku na srdce „On je tady, kdybys ho pozorně poslouchal, tak ho uslyšíš. Slyšíš, jak ti právě nadává, slyšíš ho?“

George se rozbřečel:

„Zkoušel jsem to Harry a nemohl jsem ho najít, neslyším ho...“ Harry zakroutil hlavou:

„Tak si pořiď jeho portrét, kouzelný portrét. Pokud si dobře pamatuji, měli jste dost peněz na koupi Taškárova krámku v Prasinkách, tak je investuj do Fredova portrétu. Může viset tady na zdi“ a ukázal mu na místo, na které před chvilkou tupě zíral „a vynadat ti místo mě. Když ho neslyšíš ve svém srdci, tak na tebe bude mluvit ze zdi.“

Pak už jen sledoval, jak ten nápad proniká jeho smutkem, jak si začíná představovat, co by to znamenalo, jak by to vypadalo, a řekl:

„Harry to je nápad za všechny prachy, aspoň vidíš, jak mi to nemyslí, když s takovým nápadem musíš přijít ty. Hele, vím kde je ta dílna mistra Philipea Cacheta, v boční uličce za Lékárnou...“ Zvedl se a rázně prohlásil. „Jdu tam hned, jdeš se mnou?“ Harry se usmál. „Jestli mě sebou chceš, tak půjdu, ale musím ještě do Mžourova, koupit krmení a slíbil jsem tvójí malé sestřičce, že budu brzy zpátky...“ George se zasmál a jeho špatná nálada byla pryč. „Kamaráde, jestli jí dovolíš, aby tě takhle cvičila, tak dopadneš hůř než tatka, ten si alespoň občas prosadí svou...“ a se smíchem vyšel s Harrym z obchodu a smál se mu, dokud se u obchodu s kouzelnými tvory nerozloučili.

Když vyšel Harry z obchodu s velkým balíkem nejrůznějšího krmení tak se rozhlédl. George nikde neviděl a tak zamířil do malého krámku *Šperky a cenné kouzelné předměty*. Tady ještě nikdy nebyl. Řekl baculaté prodavačce, ověšené korálky a prsteny, že potřebuje nějaký prsten s kouzelnými vlastnostmi.

„Jistě mladý pane, měl by to být prsten zasnubní?“ Harry přikývl a trochu se začervenál. Ona se usmála a dělala, že si jeho rozpaků nevšimla.

„Tady v té vitríně jsou prsteny vhodné k zasnubám. U každého je lístek, kde jsou popsány jeho kouzelné schopnosti. Všechny jsou očarovány přízpusobivým kouzlem a tak se automaticky přízpusobí velikostí na prst té, která ho navlékne. V klidu si je prohlédněte, a kdybyste zde nenašel, žádný, který vás osloví, tak vám ještě ukážu pár vzácných kousků, které mám vzadu.“ Harry si prohlížel prsteny a přemýšlel, který by se mohl líbit Ginny.

Ten s červeným rubínem - odhaluje jedy, když jeho nositelka vezme do ruky nádobu s jedem, tak zčerná a pálí. Nebo ten s oranžovým kamenem? Prsten správného rozhodnutí. Když se jeho nositelka rozhodne špatně, tak zčervená, když správně tak zezelená. Nebo ten s čirým diamantem? Varuje před nebezpečím... A pak ho uviděl. Zlatý prsten s velkým smaragdem. Když si přečetl, co dokáže, zavolał prodavačku a řekl:

„Tenhle chci, to je ten pravý. Ten je přesně takový, jaký potřebuji.“ Nechal si ho zabalit do růžového papíru s velkou mašlí. Prodavačka do krabičky s prstenem přibalila i lístek s návodem k použití. Harry schoval krabičku do vnitřní kapsy hábitu a hned jak byl před obchodem, tak se přemístil k Doupěti.

Vyprávěl, jak pořídil s Georgem, vybalil lak a krmení a řekl, že se převlékne do starého oblečení a pustí se venku do toho koštěte. Schoval prsten až na dno kufru i s pláštěm, oblékl si starý školní hábit a vrhnul se s vervou do násady svého koštěte. Když na obroušenou násadu nanal první vrstvu laku, tak ho opatrně uložil do Arturovy dílny a šel se umýt k večeři. Bill se zastavil jen na skok, přinesl Harrymu váček s penězi a pospíchal domů, že Fleur vaří nějakou Francouzskou specialitu. George byl v dobré náladě a smál se Charliemu vyprávění o tom, jak ještě se dvěma kolegy naháněli toho slepého trnoocasého draka na košťatech nad skotským jezerem Lochness, všichni skončili ve vodě a drak utekl.

„Musel jsem na něj povolat posily z Rumunska. Zítra vyrážíme zase, asi se pár dní neukážu.“ „A co moje narozeniny, Charlie?“ zeptala se Ginny.

„Neboj, sestřičko, do neděle budu zpátky. Přeci nás ta potvora nebude nahánět víc než pět dní. Počítám, že do dvou, tří dní ji máme.“

Mamka se zapojila do hovoru:

„Ty by sis také měla rozmyslet, koho budeš chtít na oslavě a poslat jim pozvánky. Bude to v neděli, tak uděláme oslavu už odpoledne, co myslíš?“

„Dobře mami, pozvu asi jen Lenku a Nevilla a musím se domluvit s Ronem, až se vrátí z rande, jestli bude chtít s Hermionou pozvat i její rodiče. Mám pocit, že se s nimi necítí zrovna nejlépe.“

Mamka se ho zastávala:

„Tomu se nesmíš divit. Oni pochází z úplně jiného světa a Ron není jako tat'ka, neví o čem si s nimi povídat. No možná teď, když se s nimi bude vídat častěji, tak si na ně zvykne.“

A tak dny do Ginniných narozenin utekly jak velká voda. Když Harry neměl zrovna práci kolem zařizování křtin, lakoval násadu koštěte (celkem tři vrstvy), nebo s Ronem pod vedením Brumbálova portrétu trénovali přeměňování. V sobotu večer, když se s Ginny loučili na dobrou noc, tak jí mazlivě šeptal:

„Hezky se na to vyspi. Až se ráno probudíš, tak už budeš velká holka.“

Ráno vstával pomalu. Oblékl si svoje nové oblečení, co nakoupil v Austrálii, aby vypadal trochu k světu, vzal krabičku s prstýnkem a pomalu scházel do kuchyně. Tam uprostřed celé své rodiny seděla Ginny a s nadšením se probírala rozbalenými dárky. Bill vzhlédl k Harrymu, ten na něj kývl, jako by se ptal:

„Tak co? Ted?“ a Bill se za Ginninými zády usmál, kývl a zvedl palec pro štěstí.

Tak Harry obešel stůl, políbil ji do vlasů a popřál jí:

„Všechno nejlepší k plnoletosti Ginny, tady máš ode mě ještě jeden malý dáreček...“ a položil před ní růžový balíček. Ginny se na něj krásně usmála a řekla:

„To jsi neměl Harry, vždyť už mám od tebe Trixi...“ a přitom rozbalovala dárek. Když otevřela krabičku a spatřila smaragdový prsten, ztuhla uprostřed pohybu a němě na něj zírala. Vtom okamžiku se Harry zeptal:

„Vezmeš si mě?“ A hned se šibalským úsměvem dodal: „Než mi odpovíš, tak si nejdřív přečti návod k použití...“

Ginny vyndala z krabičky kartičku, přečetla si ji a rozesmála se.

„Víš, že jsi hrozný uličník, Harry Pottere? Ale já tě stejně miluji, takže...“ navlékla si prsten a pokračovala: „Ano, samozřejmě že ano.“

Vyskočila ze židle a skočila mu kolem krku. Harry ji zvedl do vzduchu a otočil se s ní dokola. Pak ji postavil na zem a přede všemi ji něžně políbil. Bill se zvědavě zeptal:

„Prozradíte nám, jaké má ten prstýnek schopnosti?“ A Ginny mu se smíchem odpověděla:
„Tak si to přečti bratříčku.“ Bill zvedl kartičku a četl nahlas:

Prsten věrnosti a smíření

Když se kdokoli z páru, který tento prsten spojí, dopustí nevěry, tak to prsten rudou září poví.

Když se jeho nositelka na dárce neprávem zlobí, tak jí to prsten žlutým jasem poví.

A když se na ni neprávem dárce rozzlobí, tak modrým jasem prsten mu napoví.

At' je tedy navěky strážcem věrnosti, klidu a šťastného porozumění mezi Vámi.

Bill se rozesmál:

„To je tedy trefa, Harry, ten prsten je na její ruce dokonalý.“

A pak nastalo všeobecné objímání a přijímání gratulací. Molly nejprve objala svou dceru a pak popadla do náručí Harryho a přitom mu do ucha zašeptala:

„Stejně si myslím, že jste na zasnuby ještě příliš mladí, at' si říká Bill, co chce.“

A Harry jí šeptem, s prosíkem v hlase, odpověděl:

„Tak nám to nekaž, mamko...“ a dal jí pusku.

Ona se rozesmála a laškovně plácla Harryho po zádech.

Na odpolední oslavě bylo veselo. Neville se smál a řekl jim:

„Bylo mi už dávno jasné, že vy dva prostě patříte k sobě, ale že to vezmete takhle hopem, to jsem nečekal.“ Harry se zasmál s ním, ale ta slova mu vnukla nápad.

Všiml si, že Ron, ačkoli jim gratuloval stejně jako ostatní, byl od rána zamklý a vypadá nespokojeně. Pochopil, co se mu asi honí v hlavě a tak když přišla na oslavu Hermiona se svými rodiči a s Křivonožkou, nenápadně jí to vysvětlil.

„Ron se cítí mizerně. Má obavy, že se budeš chtít taky zasnoubit, jako Ginny. Ale víš jak na tom je. Na prsten ze svého kapesného dohromady nedá a na to, aby si půjčil je příliš hrdý. Možná... Kdybys mu naznačila něco v tom smyslu, že jsme blázni, že se tak brzy zasnoubit nechceš...“

Hermiona se na něj usmála:

„Samozřejmě, přesně to si totiž myslím. My si počkáme, až budeme mít za sebou OVCE. Ale ty bys pro něj taky mohl něco udělat. Mohl bys naznačit členům jeho rodiny, aby mu místo věcných dárků k vánocům a narozeninám dali spíš peníze, protože máš pravdu, že z kapesného na prsten asi neušetří.“ A pak si sedla k Ronovi a s kroucením hlavy mu zřejmě začala vykládat, at' ho ani nenapadne chtít se zasnoubit dřív, než budou mít po zkouškách. Že oni jsou přeci mnohem rozumnější než támhle ti dva blázni.

Pak se ještě Harry dohodl s Nevillem, že spojí svoje narozeninové oslavy a Tedovi křtiny.

„Ještě, že jsi mi to řekl Harry,“ povídal mu. „Babička s prastrýcem pro mě chtěli uspořádat velkou narozeninovou párty a zároveň oslavu ukončení studia, protože v té době už budu vědět, jak jsem dopadl u zkoušek. Jak jsem tě poslouchal, tak zveš stejné lidi, jako jsem chtěl pozvat já, tak by nám to asi moc nevyšlo.“

Harry se zasmál:

„No to tedy ne.“

A Molly se zapojila do jejich rozhovoru:

„Víš co? Zastavte se s babičkou během týdne v Doupěti na čaj a domluvíme se, jak byste mohli pomoci s organizací, aspoň Harrymu ubude trochu starostí. Co říkáš?“

Neville s nadšením souhlasil.

„Babička bude mít radost, má o celé vaší rodině vysoké mínění, velmi si vás váží.“

„Však si mi tvé babičky i tebe také vážíme, Neville,“ řekla Molly a pohládila ho po tváři.

Pak ještě pan Weasley připomněl Ronovi a Harrymu, že nemají složené zkoušky z přemísťování, že se vlastně už rok přemísťují bez povolení. Řekl, že zítra půjde na odbor pro kouzelnou přepravu domluvit Ginny termín zkoušky, tak jestli by se k ní nechtěli přidat. A když se ozvala Lenka:

„Jé, já taky ještě nemám zkoušky, nemohla bych jít s vámi?“ tak se usmál a zeptal se Nevilla, jestli se taky nepřidá.

„Já už jsem zkoušky udělal v loni o prázdninách, sice na dvakrát, ale nakonec se mi podařilo prolézt. Po mě tenkrát ještě nešli.“

Charlie, když viděl, jak se při tom začervenal, tak ho uklidnil, že on taky nezvládl zkoušku hned napoprvé a plácl při tom hihňajícího se George po zádech. Až do večera se všichni skvěle bavili a Ginny využila každou vhodnou příležitost, aby se k Harrymu přitulila a dala mu tak najevo, jak hrozně moc je šťastná.

Úleva z toho, že tak hladce zvládl zasnuby a skvělá nálada při oslavě, uvedla Harryho do zvláštního stavu euforie, měl pocit, že tak šťastný ještě nikdy v životě nebyl. A tak když druhý den odpoledne přemluvil Rona, Ginny a Charlieho, aby si s ním šli zalétat, že už se nemůže dočkat, až vyzkouší svůj opravený Kulový blesk, tak se nechal unést tou náladou. Létal šílenou rychlostí nahoru a dolů, vybíral střemhlavé lety těsně nad zemí, kličkoval s neuvěřitelnou obratností mezi stromy a kopíroval nepravidelné obrysy Doupěte. Ostatní se smáli jeho šíleností a Harry se začal pyšně předvádět ještě víc. Nemohlo to dopadnout jinak. Při jednom šíleném přeletu kolem domu, na poslední chvíli zabránil srážce s paní Weasleyovou, která vyšla z prádelny s plným košem, aby pověsila prádlo na zahradě. Srážce sice dokázal zabránit, ale zavinil to, že upadla a všechno prádlo rozsypala. Okamžitě seskočil z koštěte a běžel k ní s omluvami:

„Je mi to hrozně líto, neublížila jste si, jste v pořádku?“

Velmi rozčilená Molly nadávala a jak byla v ráži, tak Harrymu, který se neobratně pokoušel pomoci sebrat prádlo, vystříhla pár pořádných pohlavků. Pak se zarazila a s pohledem na své děti, které přistáli ohromeně opodál, řekla stroze Harrymu:

„Pojď se mnou laskavě na chvilku do kuchyně Harry.“

Ten zkroušeně s koštětem v ruce pospíchal za ní a celou cestu se omlouval:

„Je mi to opravdu moc líto, hrozně se omlouvám, to jsem fakt nechtěl...“

Při tom si stačil všimnout, jak Charlie zastavil Ginny a Rona, kteří mu chtěli jít na pomoc.

„Proč myslíte, že si bere mamka Harryho dovnitř, asi si to s ním chce vyříkat mezi čtyřma očima, nemyslíte? Uděláte líp, když se jim do toho nebudete plést a nebojte se, ona ho přece neukousne...“ Harry trochu zklamaně, že si to bude muset vyžehlit sám, pohlédl v kuchyni mamce zkroušeně do očí.

Překvapilo ho, že se tváří rozpačitě a když začala mluvit, tak pochopil...

„Dala jsem ti pár pohlavků... nemůžu tomu uvěřit Harry... opravdu jsem ti natloukla...“

A tak jí rychle zarazil:

„Nepokaz to, mamko, prosím...“ Když na něj překvapeně pohlédla tak pokračoval:
„Konečně jsem tady opravdu doma, chápeš? Choval jsem se jako blázen, nezodpovědný, divoký blázen a dostal jsem, co jsem si zasloužil.“

Viděl, jak se jí v očích objevilo pochopení, a pokračoval:

„Ted' bys mi měla zabavit koště a zakázat mi létat tak dlouho, dokud nedostanu rozum, u večere na mě žalovat tat'kovi a ten by mě měl přísně pokárat.“

Díval se prosebně do jejích očí a viděl, jak se zalévají slzami. Objal ji a držel tak dlouho, dokud necítil, že se uklidnila. Pak se na ni provinile usmál a se slovy: „slibuji, že už budu opatrnější a zodpovědnější,“ jí dal pusu na tvář.

Ale Molly se na něho přísně podívala a řekla:

„Tak jednoduché to mít nebudeš, synku. Koště ti zamknu do skříně a nevrátím ti ho, dokud mě nepřesvědčíš, že to s tou zodpovědností myslíš vážně. A počítej s tím, že to řeknu Arturovi.“

Harry se bez koštěte vydal ven a dalo mu dost práce, aby ze své tváře vymazal ten šťastný úsměv a dokázal se tvářit aspoň trochu zkroušeně. Když ostatním řekl, že má zákaz a asi si to ještě schytá u večere, tak se Charlie zasmál a jako kdyby věděl, co se v kuchyni odehrálo, řekl:

„No tak tedy vítěj do rodiny Harry.“

Harry je přemluvil, ať ještě trénují bez něj, že jim bude fandit ze země.

„Nevím, jestli budeme moct hrát ve škole famfrpál, když jsme o rok starší Ginny, tak koukej pořádně trénovat, Nebelvír tě bude potřebovat ve formě.“

A přestože si u večere vyslechl:

„Harry, předpokládal bych, že ve svém věku už se dokážeš chovat daleko zodpovědněji...“

Tak mu dělalo velké potíže chovat se alespoň trochu provinile a zkroušeně.

Kapitola 12 – Křtiny

Během následujícího týdne složili Harry s Ronem, Ginny a Lenkou úspěšně zkoušku z přemísťování a Harry s Ginny se po obědě vydali do Godrikova Dolu. Přemístili se do lesíka, z kterého se tenkrát po pohřbu přemísťovali k Doupěti. S náručí plnou jiřinek ze zahrady Weasleyových, se vycházkovým tempem vydali do vsi. Harry měl pravdu, když říkal, že doufá, že se Ginny s prstenem na své ruce uklidní a přestane si dělat starosti s milostnými návrhy Harryho fanynek. Se stejným pobaveným nadhledem s jakým občas pročítala dopisy, které stále sovy Harrymu do Doupěte nosily, si přečetla i vzkazy, které se objevily na památníku na troskách domu jeho rodičů. Pak jí ukázal Batyldin dům kde bojovali s Nagini a utekli Voldemortovi.

Cestou ke hřbitovu Harry začal plánovat:

„Až se vezmeme, tak bychom mohli dát do kupy dům na Grimmauldově náměstí, než si vybudujeme kariéru, tak bude praktičtější bydlet v Londýně, budeme to mít kousek do práce. Ale až se dohodneme, že je čas na děti, tak bych se rád nastěhoval do nějakého domku se zahradou na vesnici, to bude pro děti mnohem lepší, než ten ponurý starý dům.“

Ginny se trochu červenala, ale připojila se k jeho plánům dost důrazně.

„Jo, to jistě. Ale ještě jsme neměli příležitost probrat tu tvoji troufalou poznámku o spoustě dětí. Takže chci, abys věděl, že rozhodně nehodlám rodit jedno dítě za druhým jako mamka. Chci jen dvě, maximálně tři děti a i kdyby to měli být samé holky, nebo kluci, tak víc jich rozhodně nechci.“

Harry se jí se šibalským úsměvem podíval do očí a škádlivě jí zlobil:

„No... To se ještě uvidí...“ a se smíchem poskočil, když dostal jemně loktem do žeber.

„Myslím to vážně Harry, až děti povyrostou, tak se budu chtít vrátit do práce. A i když už mě po dětech asi mezi bystrozory nevezmou, tak budu chtít určitě ještě něco dělat. Podívej se na mamku, ani si nestihla vybudovat kariéru, než se narodil Bill. A od té doby je pořád zalezlá doma a točí se jen kolem domácnosti. Bavily jsme se o tom s Lenkou a Hermionou na oslavě a shodly jsme se na tom, že se ji pokusíme nějak zaměstnat, aby vypadla z toho domácího kolotoče. Říkaly jsme si totiž, že by mohla vést na škole kroužek vaření, který chceme založit. Věřím, že se k nám přidá ještě pár dalších holek a možná i kluků. A když nám to McGonagallová schválí...“

Harry se srdečně zasmál.

„To je skvělý nápad, počkej, jak se to bude líbit Ronovi. Jeden z důvodů, proč nám v zimě utekl, byl ten, že měl pořád hlad a nic z toho, co jsme byli schopni s Hermionou, z toho mála co jsme sehnali, ukuchtit, ten jeho, maminčinou kuchyní rozmlsaný jazyček, nedokázalo uspokojit.“

„To je dobře, že to vím. Protože hodláme přesvědčit tebe a Rona, abyste tam chodili s námi. To by mělo totiž přitáhnout i další kluky...“

Harry se zhrozil:

„Hele, ať tě ani nenapadne Ronovi říct, nebo třeba jen naznačit, že jsem ti to vyprávěl. Nepromluvil by na mě do konce života, Ginny.“

„Nó... Třeba to ani nebude potřeba, když se přihlásíš ty, tak se možná Ron přihlásí taky dobrovolně...“

Harry se na ni přísně podíval.

„Ale tohle je ošklivé vydírání drahoušku, to od tebe není vůbec hezké, víš?“

Ginny se zasmála, ale to už došli k památníku na návsi a už byli na hřbitově. Rozdělili spravedlivě jiriny mezi hroby Kendry a Ariany Brumbálových, Ignotuse Peverella a hrobem Harryho rodičů. Když stáli nad jejich hrobem, tak Harry potichu řekl:

„Přišel jsem vám představit svou lásku. Právě jsme se zasnoubili. Věřím, že byste ji milovali stejně jako já...“

Ginny se usmála a pokračovala:

„Já bych vás měla ráda určitě, stejně jako Siriuse... Moc mě mrzí, že tu teď nemůžete být a prožívat s námi naše štěstí...“

Harry měl pocit, že jeho srdce přetéká láskou a tak využil toho, že jsou tady sami, objal ji za ta slova a dlouze jí políbil. A pak, protože nikde neviděli ani živáčka, tak se přemístili domů rovnou ze hřbitova.

Když se vrátili domů, tak zastihli mamku, jak se dobře baví se skřítky přípravou hostiny a občerstvení, na tu jejich společnou oslavu narozenin a křtin. Ron byl zase u Hermiony a Ginny podotkla, že to vypadá, jako by se s Grangerovými konečně skamarádil. Mamka se zasmála a odpověděla:

„Ano, asi ano. Včera mi vyprávěl, jak spolu strávili hezký večer, když si navzájem vyprávěli mudlovské a kouzelnické pohádky pro děti. Prý se dost nasmáli tomu, jak mají mudlové legrační představy o čarodějkách, kouzelnících a kouzelných předmětech. Vypadá to, že s nimi konečně našel společnou řeč, což je jediné dobře, když to vypadá, že budou časem patřit do rodiny.“

Při její řeči si Harry vzpomněl, o čem na oslavě mluvil s Hermionou a pověděl Molly, že by bylo fajn, aby Ronovi členové rodiny raději dávali finanční dárky, aby na ten snubní prsten dokázal do konce školy ušetřit. Molly se zasmála:

„Jistě, Ron je příliš hrdý, aby si o peníze řekl, nebo aby si je půjčil. Možná mu budeme moct zvýšit kapesné, když teď Artur dostává plat vedoucího a máme už jen dvě nevýdělečné děti. Tobě by se to určitě taky líbilo Ginny, nemám pravdu?“

„No, se mnou si nemusíte lámat hlavu, já vystačím s málem, dejte můj přídavek klidně Ronovi, ať se konečně trochu uklidní.“

Molly sáhla do skříně v kuchyni, vytáhla Harryho koště a řekla:

„Nechcete se vy dva ještě trochu vyvětrat? Chtěla bych s Winky a Kráturou dokončit jídelníček na tu velkou slávu...“ a se zdvihnutým obočím podávala Harrymu Kulový blesk. Harry se na ni usmál a řekl:

„Já vím, mamko, budu se chovat zodpovědně a budu lítat tak, abych nikoho nezranil.“

„Ani sebe Harry. Vím, že jsi skvělý letec, ale máš teď před sebou důležitý úkol. Zítra přijde Neville s svou babičkou, a kdybys je přivítal samá modřina, tak by se asi divili.“

Harry se na ni usmál, dal jí pusu na tvář a odcházel se slovy:

„Slibuji, že budu opatrný, mamko.“

Ty tři týdny od zasnoubení do Harryho narozenin a Tedových křtin utekly jako voda. Bylo pořád co dělat. A když měli zrovna trochu volna tak je zaměstnával Brumbál nácvikem přeměňování. Už jim to všem docela šlo, ale největší nadání se projevovalo u Ginny. Brumbál ji chválil, že zdědila nadání po své mamce. A Harry si vysloužil štulec za poznámku, že po mamce toho zdědila víc než jen nadání.

„Jak to myslíš?!“ zeptala se výhružně.

Harry se rozesmál:

„Až se příště rozčílíš, tak se koukni do zrcadla...“

Ale s blížícím se termínem křtin, bylo na učení stále málo času. A po té co začali sklep Andromedina domu plnit nápoji od máslového ležáku, přes šampaňské, bílá a červená vína, sud Rosmertiny medoviny, až po ohnivou whisky se Harry s obavami pustil do utrácení už druhého váčku s penězi. Ale v předvečer slavnosti mu dala Andromeda padesát galeonů a Neville mu přispěl také třiceti, takže se Harryho váček zas pěkně zakulatil. Když Harry posílal po Papušíkovi dopis paní Figgové s pozvánkou pro ni, ale také pro Dursleyovi, jestli si budou myslet, že se budou cítit dobře na čistě kouzelnické slavnosti, tak znovu připomněl, že až bude nakupovat věci do školy, musí si koupit sovu. Fawkes uraženě zapípal a Harry mu vysvětloval:

„To není proto, že bych tě měl málo rád Fawkesi a vím, že pokud jde o to doručit rychle důležitou zprávu tak jsi nenahraditelný, ale musíš uznat, že na běžnou korespondenci potřebujeme sovu. To přece musíš pochopit a věřím, že se s naší sovou skamarádíš stejně jako s Trixi“ a ukázal na papouška sedícího vedle něj na bidýlku.

Pak řekl trochu provinile:

„Až se ten blázelec trochu uklidní, tak se budu muset Fawkesovi víc věnovat. Případá mi, že se tu nudí...“

Ale Molly ho uklidnila:

„Neboj Harry, já i profesor Brumbál tady s ním trávíme hodně času a dost si s ním povídáme. Myslím, že je tu docela spokojený a připadá mi, že se mu docela líbí ty zmatky

s přípravami, které tu teď probíhají. Je to pro něj nová zkušenost a vypadá, že si to docela užívá. A Trixi ho taky baví, je to radost koukat, jak si spolu hrají.“

Večer před svými narozeninami seděl po večeři Harry v kuchyni vedle Ginny, která se k němu tulila. Cítil se tak vyčerpaný, že se ani na zítřek netěšil.

„Mám toho blázince už vážně plné zuby, těším se, až to všechno skončí. Už nikdy nebudu pořádat takou velkou oslavu. Ještě, že jste mi všichni tak vydatně pomáhali, sám bych to nikdy nezvládl.“

Ginny se zvedla, chytila ho za ruku a řekla:

„Tak už pojď spát, ať si na zítřek pořádně odpočineš.“

Harry poslušně vstal, popřál unaveně všem dobrou noc. Ginny ho u dveří svého pokoje ještě chvíli zdržela, ale když viděla jak je utahaný, tak ho poslala spát.

Ráno si Harry oblékl svůj nový společenský hábit a s pocitem, že má dnes před sebou dlouhý a těžký den se vydal do kuchyně na snídani. Dole už byla shromážděna celá rodina, včetně Billa a Fleur. Všichni mu přáli s úsměvem všechno nejlepší. Se svým přáním se přidal i profesor Brumbál a také Fawkes přiletěl Harrymu na rameno a zpíval jednu ze svých krásných písní, které jako kdyby vycházely z vlastního srdce a hladily duši. Ginny vyskočila, dala mu pusu a odvedla ho ke stolu, kde ležel jediný dárek. Harry si k němu sedl a zvědavě se rozhlédl po ostatních. Viděl, jak se jim ve tvářích zrcadlí napětí, co bude na svůj dárek říkat a tak, se stále větší zvědavostí, začal rozbalovat svůj jediný dárek.

Když odstranil ozdobný papír, narazil na zvláštní pouzdro z tvrdého, pevného plátna, které vypadalo jako aktovka pro diplomata. Harry ji zvedl, aby si ji prohlédl a poznal, že je ještě něco uvnitř. Otevřel pouzdro a za hrobového ticha v kuchyni vytáhl obraz se zdobným rámem ve velikosti Brumbálova portrétu. Z obrazu se na něj usmívali jeho rodiče se Siriusem, jako na svatební fotografii.

„Všechno nejlepší synku,“ popřál mu táta.

„Všechno nejlepší k osmnáctinám Harry,“ s úsměvem dodal Sirius.

„Je krásné tě zase vidět chlapečku, přeji ti také všechno nejlepší...“ nádherně se na něj usmívala maminka.

Harry seděl, třeštil oči na portrét, jako by tomu nemohl uvěřit a pak se mu v očích objevily slzy. Přitiskl si portrét k hrudi, sklopil hlavu a ze všech sil se pokoušel ovládnout slzy, které se mu kutálely po tvářích. Až když ho z jedné strany objala Ginny, z druhé strany Molly a Fawkes mu do ucha tiše, konejšivě prozpěvoval, tak se mu podařilo zvládnout dojetí. Utřel si rukou oči, znova se podíval na portrét, jako by se chtěl přesvědčit, jestli se mu to nezdálo. Táta a Sirius se na něj šťastně usmívali a maminka měla v očích slzy štěstí a dojetí. Harry se rozhlédl kolem sebe a viděl rozesmáté tváře a také dojetí z toho, jak na něj jejich dárek zapůsobil.

„Nemůžu tomu uvěřit, jak jste to dokázali, vždyť to muselo být hrozně drahé, na to jste nemohli dát dohromady...“

A Molly mu začala všechno vysvětlovat:

„Víš Harry, na tomhle dárku se podílelo mnohem víc lidí, než tu vidíš. S nápadem přišel profesor Brumbál. Řekl nám, že paní profesorka McGonagallová společně s Kingsleym Pastorkem a s ostatními profesory, vytvořila portrét profesora Snapea. On totiž nebyl ředitelem ani celý jeden rok a proto ředitelna po jeho smrti portrét nevytvořila. Jenže paní profesorka i Kingsley se domnívali, že pro školu a studenty udělal tolik, že si zaslouží být mezi ostatními řediteli. A tak jsme to prostřednictvím profesora Brumbála s nimi dohodli. Já a Artur jsme ti dali ten rámeček. Bill, Charlie, George a Percy se složili na kouzelné plátno, které je na takový portrét potřebné. No a profesorka McGonagallová, Kingsley Pastorek, profesori Kratiknot, Křiklan, Prýtová a madam Pomfreyová ti ze svatební fotografie přenesli tvé rodiče a Siriuse na portrét.“

A Ginny rychle dodala:

„Já a Ron jsme ti obstarali tohle praktické pouzdro, abys mohl své dva portréty brát všude s sebou, bez strachu, že je poškodíš.“

Harry popotáhl a řekl:

„To je ten nejúžasnější dárek, jaký jsem kdy dostal. Pořád tomu ještě nemůžu uvěřit...“

Pak se ale ozval Sirius:

„Tak už toho nech Harry, nebo se taky rozbřečím. Nechceš být přeci první, komu se podařilo rozplakat Siriuse Blacka.“

Měl na tváři ten svůj ironický úsměv, ale na jeho očích viděl Harry známky skutečného dojetí.

„Promiňte mi to, ale je to pro mě opravdu šok. Slibuji, že když mi dáte trochu času, tak se vzpamatuji...“

Pak se rozhlédl a řekl:

„Všem vám moc děkuji. Nejen, že jste mi dali domov a novou rodinu, teď jste mi vrátili i moje milované. Nikdy vám za to nepřestanu být vděčný.“

Molly mu nandala vajíčka se slaninou a toasty. V tom se ozvala jeho maminka z portrétu:

„Říkala jsem Ginny, že to pro tebe bude šok, aby tě radši trochu připravila, ale mamka jí to zakázala, chtěli tě překvapit.“

Harry se zarazil a rozpačitě se zeptal:

„Tak vy už se znáte s Ginny?“

Maminka se na něj krásně usmála:

„Ano zlato, byli jsme teď pár dní schovaní u ní v pokoji, tak jsme se už docela dobře seznámili.“

Harry se podíval vyčítavě na svou lásku.

„Takže jsi mě připravila o příležitost představit tě svým rodičům.“

V tom se ozval jeho táta:

„To už jsi přece udělal Harry. Ginny nám vyprávěla, jak si nám ji přišel ukázat do Godrikova Dolu.“

„Ano, a řekla mi, že nikdy nezapomeneš s květinami ani na moje milované...“ připojil se dojatě Brumbál.

Harry mu pohlédl do očí a odpověděl mu:

„Dlužím vám za mnohé, pane profesore a mrzí mě, že pro vás nemůžu udělat víc, než jen dát vaším jménem květiny vaší mamince a sestře.“

Pak maminka i Molly, obě najednou napomenuli Harryho.

„Měl bys sníst ty vajíčka, než ti vystydnou.“

Harry se rozesmál. Molly se na Harryho podívala trochu provinile.

„Víš, Harry, my už jsme se s tvými rodiči seznámili vlastně všichni. Párkrát jsme si s nimi pěkně popovídali, prostě jsme neodolali, když jsme je tu měli, víš.“

A přidal se Bill:

„Neberte to tak, že jsme se s nimi seznamovali za tvými zády. Nezapomeň, že Sirius nás všechny velmi dobře zná. Už jim o naší rodině stačil vykecat úplně všechno.“

Všichni, ať už na portrétech nebo na židlích, se rozesmáli. Artur pohlédl na hodinky.

„Radši si s tou snídaní pospěšte, jestli chceme být u Andromedy dřív, než se začnou scházet hosté, tak už bychom měli pomalu jít.“

Harry se s trochu šibalským úsměvem zeptal svých rodičů:

„Mám vás vzít s sebou, nebo radši zůstanete s panem profesorem tady?“

A tím spustil mnohohlasné protesty z úst Brumbála, Siriuse i táty:

„To snad nemyslíš vážně - To bys nám přece neudělal - Jak tě něco takového může jen napadnout.“

Ale pak se ozvala jeho máma:

„Samozřejmě, že by nám to Harry neudělal. Jen ukazuje, že zdědil tvůj zvláštní smysl pro humor, Jamesi.“ Všichni se znovu rozesmáli, Harrymu zaskočil toast a dostal od Ginny herdu do zad.

Všichni rychle dojedli, Harry uklidil oba portréty do pouzdra a domluvil se s Fawkesem, aby na oslavu přenesl své bidýlko i s Trixi. Pak už se přemístili všichni k Andromedě Tonksové na zahradu. Velký bílý stan zabral skoro půl zahrady a kolem něj byly rozestavěné stoly, na které již Winky s Kráturou a bíle oblečenými, najatými číšníky, nosili mísy s dopoledním občerstvením.

Organizátor, kterého dodala také firma Steinmannovy senzační stany, odvedl Harryho do stanu a vysvětloval mu, jak budou probíhat křtiny a co se od něj, jako od kmotra čeká. Přitom trochu rozpačitě sledoval, jak Harry vyndává portréty a rozhlíží se, kam by je dal, aby měli dobrý přehled. Pak ho vyděsil oheň, který vyšlehl při přiletu Fawkese a s vytřeštěnýma očima sledoval, jak Harry Fénixe i s bidýlkem a podivným růžovým ptákem usadil vedle stolu s portréty, který stál hned vedle pultíku, u kterého budou probíhat křtiny.

Pak se konečně nadechl a podotkl:

„Byl jsem připraven na to, že to nebude obyčejná oslava, ale ještě to nezačalo a již je mi jasné, že se tady rozhodně nudit nebudu.“

A jako na potvrzení jeho slov před Harrym na stole přistála nádherná bílá sova a podávala mu dopis, který držela v zobáku.

Harry překvapeně špitnul:

„Hedviko, to není možné...“

Vzal si dopis a pohledem upřeným na sovu ho otevřel. Hermionino písmo poznal okamžitě.

Všechno nejlepší k narozeninám Ti přejí všichni Grangerovi. Ta sova se jmenuje Hedvika II. Doufáme, že Ti bude stejně dobrou kamarádkou a pomocnicí, jako ta první.

P. S. Podívej se ke vchodu...

Harry se ohlédl ke vchodu do stanu a odtud již k němu šli Grangerovi s Hermionou v čele. Objala ho, dala mu pusku na tvář a řekla:

„Všechno nejlepší Harry, jak se ti líbí?“

A Harry zatímco přijímal gratulaci od jejích rodičů, odpověděl:

„Je báječná, celá Hedvika. Děkuji vám, udělali jste mi opravdu velkou radost. Teď ji budu ale muset skamarádit s Fawkesem.“

Hermiona se rozesmála:

„To snad ani nemusíš, podívej.“ Harry se otočil a uviděl ji, jak sedí na bidýlku vedle Fawkese. Ten seděl uprostřed jako král, velký a vznešený, z jedné strany cizokrajně vypadající Trixi a z druhé ledovou královnu Hedviku. V tom se ozval Brumbálův portrét:

„Jestli hodláš pořídit Fawkesovi ještě další kamarádky, tak bys mu měl dát prostornější bidýlko Harry.“ Všichni se rozesmáli.

„Vidím, že tady panuje skvělá nálada. Dobrý den vám všem, všechno nejlepší k narozeninám Harry,“ ozval se od vchodu hlas profesorky McGonagallové.

Harry vyšel své profesorce naproti.

„Vítám vás, paní profesorko. Musím vám poděkovat, za ten nejúžasnější dárek k narozeninám, jaký jsem kdy dostal.“

Za ní přicházela Andromeda Tonksová s uplakanými očima a s pohledem na portréty na stole řekla:

„Nesu vám sem další společnost. Minerva přinesla Tedovi úžasný dárek ke křtinám od členů Fénixova řádu a od profesorského sboru...“ a postavila vedle portrétu Harryho rodičů, svatební portrét Remuse Lupina, Nymfadory Lupinové a jejího otce Teda Tonkse. Jen tam všichni stáli a s dojetím sledovali, jak se všichni na portrétech vítají. Remus se objal s Jamesem, Lily i se Siriušem, pozdravil se s Brumbálem. Pak všem hrdě představil svou ženu, kterou už mezitím objal Sirius („Ahoj neteřinko.“) a jejího otce. Brumbál všechny samozřejmě znal a tak jen s dojetím pronesl:

„Moc rád vás zase všechny vidím.“

Organizátor však dojemnou chvíli přerušil, když přítomné požádal, aby laskavě ještě na chvíli opustili stan, že musí s kmotrem a s babičkou ještě jednou probrat postup při obřadu, aby vše proběhlo tak jak má.

Když si znova zopakovali postup při křtinách, tak se ozvala Andromeda:

„Doufám, že se bude Ted chovat slušně a bude mít chuť spolupracovat...“

Organizátor ji však uklidnil:

„Nemějte strach, s rozmary miminek se počítá. Budu stát tady vedle vás, a kdyby se něco zvtřlo, tak vám řeknu co dělat.“

Harry se zasmál:

„Tak už jsem hned klidnější.“

Do stanu nakoukla Ginny.

„Už jste skončili? Začínají se ti scházet gratulanti Harry.“

Organizátor se usmál a řekl:

„Se křtinami začneme v poledne, tak máte dost času na rozbalování dárků.“

A Andromeda dodala:

„Já půjdu nakrmit Teda, aby si ještě chvíli zdřimnul a nebyl při obřadu mrzutý.“

Když Harry vyšel ven, tak jeho rodiče na portrétu zalitovali, že neuvidí na svého chlapce a organizátor zvedl stěny stanu a otevřel jim výhled na syna obklopeného gratulanty. Byli tu všichni přátelé z Brumbálovy armády i z Fénixova řádu. Harry šel z náruče do náruče a dárky se před ním na stole hromadily. Hagrid ho objal tak srdečně, že Harry ještě chvíli lapal po dechu. Přišla i paní Figgová se všemi Dursleyovými. Teta se strýcem se očividně necítili zcela ve své kůži, ale Dudley si to tu vyloženě užíval. Harrymu bylo jasné, že jsou tady jen kvůli němu. Dudley Harrymu vyprávěl, jak nemohl přesvědčit tátu, aby jeli kouzelnickým autobusem a tak jeli autem. Že to tady nemohli najít a kdyby s nimi nebyla paní Figgová, tak by to ani nenašli. Že ten stan i dům uviděli, až když prošli brankou na zahradu. Pak dal Harrymu dárek. Ten ho zvědavě vybalil. Vypadalo to jako kniha, ale pak si uvědomil, že je to album s fotkami. Podíval se nechápavě na tetu a ta mu to vysvětlila:

„Víš, našla jsem na půdě krabici se starými fotografiemi po rodičích a napadlo mě, že bych ti mohla do alba srovnat všechny Lilyiny fotky, které tam byly. Od miminka, až do plnoletosti...“

Harry se na rozpačitě se tvářící tetu usmál a řekl:

„Díky teto, to je krásný dárek.“

Když přijal gratulace, tak se pustili s Ginny do rozbalování dárků. Od paní Figgové dostal teplou čepici a šálu se vzorem bílých jelenů. Když vzal do ruky dárek od Kingsleyho Pastorka tak řekl:

„Od vás už jsem přeci dárek dostal Kingsley,“ a podíval se směrem k portrétu.

Kingsley se usmál a odpověděl:

„Tohle je dárek spíš k zásnubám, než k narozeninám Harry.“

Byl to zlatý medailon, z jedné strany měl zdobné písmeno H a z druhé G, když ho otevřel, tak se na něj usmívali jeho a Ginnina tvář. Harry se usmál a pověsil medailon Ginny na krk. Pak oba poděkovali. Když vzal do ruky další dárek, tak se ozval Aberforth:

„To je také dárek k narozeninám i k zásnubám dohromady.“ A když Harry vytáhl z balíčku dva krásné, zlatem zdobené šálky, tak dodal: „Nalij do nich čaj, Harry.“

Ginny podala z vedlejšího stolu konvici s čajem a do jednoho šálku nalila. Na šálku se objevila dívčí ústa a Ginnin hlas řekl:

„Dobré ráno miláčku.“

Harry se rozesmál:

„Tenhle dárek nejlépe ocením, až se mnou Ginny zase nebude mluvit.“

Všichni okolo se rozesmáli a od Ginny dostal pořádné dloubnutí do žeber.

Od Elfiase Dóže dostal knihu: *VÝZVY MODERNÍHO PŘEMĚŇOVÁNÍ*, kterou napsal... Albus Percival Wulfric Brian Brumbál. Harry se podíval překvapeně na Elfiase.

„Nevěděl jsem, že napsal knihu...“

„Je to velmi odborná kniha a proto vydali jen omezený počet výtisků. Je určena pro ty, kteří mají výjimečné nadání pro přeměňování, přesto byla okamžitě vyprodána. Možná, že ji znovu vydají, ale tohle je první výtisk, autorský, dostal jsem ho, od Albuse darem a teď ho předávám tobě, chlapče.“ Harry mu s dojetím poděkoval.

Přišly mu gratulovat i Katie Bellová, Angelina Johnsonová a Alice Spinnetová a jako dárek mu přinesly v dřevěné krabičce tréninkovou zlatonku.

„Je očarovaná, aby se po vypuštění pohybovala v prostoru velikosti famfrpálového hřiště a když ji do hodiny nechytíš, tak se sama vrátí do krabičky...“ vysvětlovaly a se smíchem dodaly: „To se ale tobě snad nestane.“

Harrymu se moc líbila, ale se smutkem v hlase dodal:

„Myslím, že v tomhle školním roce to bude jediný způsob, jak si zahrát famfrpál.“

V tom se za ním ozvala paní profesorka McGonagallová:

„Proč si to myslíš Harry?“

On se rozpačitě ohlédl a řekl jí:

„Jsem přece o rok starší než ostatní studenti, nebylo by spravedlivé, abych hrál za kolejní tým...“

Profesorka se usmála.

„Dopis dostaneš do týdne, tak ti myslím už můžu prozradit, že v něm přijde i tvá kapitánská páska Harry.“ A když viděla jeho udivený pohled, tak dodala: „V každé koleji je několik studentů o rok starších, tak není důvod, aby nemohli být zařazeni do týmů.“

Harry se na ni díval stále pochybovačně a zeptal se:

„Ve všech kolejích? I ve zmijozelské?“

Profesorka se sotva patrným úsměvem vysvětlovala:

„V té budou dva studenti, kteří nezvládli prospět z více než tří zkoušek a vzhledem k tomu, že poslední rok neprobíhal zcela obvyklým způsobem, tak jim školní správní rada umožnila poslední ročník a tři OVCE si zopakovat.“

Harry potlačil touhu zeptat se, kteří studenti, vždyť to konec konců za měsíc sám uvidí. Nechal se ovládnout krásným pocitem, který se mu rozlil v srdci a začal se mnohem víc těšit na svůj poslední školní rok.

Když narazil na neuměle zabalený dárek v lesklém papíře, napadlo ho, že to musí být od Hagrida. Vytáhl z něj podivný plášť. Vypadal, jako by ho tkal Hagrid osobně. Měl podivnou hnědošedivou barvu s divným bílým a červeným melírem. Harry vzhlédl tázavě ke svému obrovitému příteli.

Hagrid se zaculil:

„Hned si poznal, že je vode mě, vid’?“ pak pokračoval: „No já vím, že nevypadá zrovna nádherně, ale je to moc užitečnej plášť Harry. Je utkanej podle starého receptu na plášť odolnosti. Vlna tibetského jaka zajistí, že ti v něm nikdy nebude zima, vlna kozy bezoárové nepustí žádný jed, žině jednorožce dělají odolnost proti zlým kouzlům, svlečené kůže ohnivých salamandrů ho dělají odolný proti ohni a žáru a pavučiny akromantulí zařídí maximální pevnost a nezničitelnost. Ten plášť nic neprokousne ani nepropíchně. Pomohli mi ho utkat domácí skřítkové, mají přes prázdniny málo práce a tak mi s tím rádi pomohli. Tak co, už se ti líbí?“

Harry se díval čím dál tím užasleji.

„Ale to je fantastický dárek, Hagride, naprosto úžasný, děkuji ti, kamaráde. Jak ti to jen oplatím?“

Hagrid nejistě řekl:

„No mohl by sis na mě udělat odpoledne chvilku, rád bych si s tebou chvilku promluvil.“
Harry se na něj usmál a odpověděl:

„Samozřejmě Hagrid, na tebe si udělám čas vždycky, to přece víš, ne?“

Hagrid se zatvářil spokojeně a šel si sednout k Charliemu.

Mezi ostatními dárky již nebylo nic výjimečného, až na to, že Harry ještě nikdy neviděl pohromadě tolik sladkostí a žertovných předmětů z Georgeova obchodu Kratochvilné kouzelnické kejkle. George, když tu záplavu věcí uviděl, tak se jen smál a navrhnul Harrymu, aby si založil vlastní obchod.

„Neboj, George, nehodlám ti konkurovat,“ řekl mu Harry a tiše k Ginny dodal:

„Minimálně tento rok, nemusíme nakupovat dárky k vánocům a k narozeninám. Co myslíš?“

Pak už zbývající čas strávili tím, že si s Nevillem ukazovali navzájem své dárky. Harry se ho potichu zeptal:

„Ani ses nepochlubil, jak si dopadl u zkoušek, Neville?“ Potichu, proto aby se Neville nemusel potýkat s rozpaky v případě, že se mu moc nedařilo.

Neville mu ale odpověděl nahlas a s hrdostí.

„Dopadlo to líp, než jsem čekal. Včera jsem dostal výsledky. Bylinkářství mám *vynikající* a obranu i formule *nad očekávání*, s tím byla spokojená i babička...“ dodal s úsměvem.

Pak pokračoval:

„Víš, trochu jsem vám záviděl, že máte před sebou ještě jeden rok školy a chvilku jsem uvažoval o tom, že požádám o opakování, zameškal jsem koneckonců dost, ale teď jsem rád, že jsem to neudělal. Příští týden jdu s výsledky zkoušek žádat o místo do Trantova kouzelnického zahradnictví, Profesorka Prýtová mi pro ně dala doporučení. Slyšel jsem, že mají ve sklenících opravdové bylinkářské skvosty, tak se tam docela těším.“

Poledne se blížilo a tak se Harry začal přesouvat do stanu. Andromeda tam už přenesla spícího Teda v košíku a začala ho pomalu budit a svlékat. Zabalila ho do krásné, zlatem vyšíváné pleny a ještě ho přikryla lehoučkou pokrývkou, aby nenastydl. Harry si všiml, že na křtiny přišli i Malfoyovi. Andromeda, když zaregistrovala jeho pohled, tak řekla:

„Kingsley mi řekl, že se Azkabanu vyhnuli jen díky tobě. Prý jsi mu vyprávěl, jak dostali od Voldemorta zabrat. Řekl jsi, že už dostali dost zavyučenou a já si myslím, že máš pravdu. Alespoň ke mně a k Tedovi se teď chovají opravdu pěkně. Narcissa byla dřív docela fajn, jako malé jsme si byly blízké, jen se pak nechala zmanipulovat rodiči a příliš si zakládala na čisté krvi. Bellatrix byla vždycky divná, krutá a nesnášenlivá, ale my dvě jsme si docela rozuměly, než jsem se vdala.“

Harry se na ni usmál a uklidnil ji:

„Mně opravdu nevadí, že jsou tady. Jsou to nakonec jediní příbuzní, které máte. Já jsem se s Dursleyovými taky usmířil, i když se ke mně nechovali moc hezky. Teď vypadají, že

dostali rozum, tak jsem se rozhodl, že jim dám ještě šanci. Jsou to jediní pokrevní příbuzní, které mám.“

Podívali se jeden druhému do očí a vzájemné porozumění jako by je sblížilo mnohem víc, než to, co spolu zatím prožili.

To už ale vstoupil ceremoniář, který měl provést obřad a začal si u pultíku chystat vše potřebné. Vypadal jako kouzelný dědeček z mudlovských pohádek. V azurově modrém obřadním hábitu protkaném zlatem, zářil celým stanem. Na pultík před sebe připravil tři nepatrné lahvičky s kapátkem, pak pokynul organizátorovi, že je připraven. Ten již před tím spustil zadní stěnu stanu za obřadním pultíkem, ale zbylé tři nechal zvednuté, aby obřadu mohli přihlížet i ti hosté, kteří se nevejdou dovnitř. Jediným mávnutím hůlky vytvořil dlouhé řady křehkých zlatých křesel, která byla rozmístěna po celém stanu. Když se hosté usadili a utišili, tak dal pokyn Harrymu, aby si vzal Teda. Andromeda vyndala malého z košíku a vložila mu ho pohodlně do náruče.

Ted se probudil do skvělé nálady. Na všechny kolem sebe se usmíval a velmi ho zaujala barva obřadního hábitu kouzelníka, vedoucího obřad. Během několika sekund změnil barvu svých vlasů na azurovou, protkanou zlatem. Bělovlasý ceremoniář s bílým plnovousem se na Teda mile usmál:

„Velice ti to sluší maličký, myslím, že už jsme oba připraveni začít.“

Harry se podíval na portréty. Profesor Brumbál, James, Sirius i Lily, se šťastně usmívali, ale Dora s Remusem se drželi pevně za ruku a po tvářích jim tekly slzy. Za nimi stál Tedův dědeček, konejšivě je oba držel kolem ramen a usmíval se na svého vnuka a svou ženu. Harry odvrátil zrak k ceremoniáři a přistoupil s Tedem k pultíku.

Ceremoniář silným kultivovaným hlasem pronesl:

„Sešli jsme se zde, abychom do svého středu přivítali zde přítomného Teda Remuse Lupina. Přináší ho mezi nás jeho kmotr, pan Harry James Potter.“

Pak vzal do ruky první lahvičku se zlatým lektvarem.

„Tede Remusi Lupine, křtím tě lektvarem štěstí, aby tě provázelo celým tvým životem.“

A kápl malému na čelo kapičku Felixe.

„Křtím tě Amorovým šípem, protože z velké lásky ses zrodil a láska tě bude provázet celým životem.“

A do oblasti srdce spadla nepatrná kapička nejúčinnějšího lektvaru lásky.

I z toho nicotného množství ucítil Harry povědomou vůni podivně spojující dřevěnou vůni násady koštěte, sirupových košíčků a tentokrát mnohem výraznější vůni Ginniných vlasů. Viděl, že i Ted se šťastně usmál, jako on, ale nestihl přemýšlet o tom, co asi cítil, protože obřad pokračoval.

„Křtím tě lektvarem odolnosti, aby ti dal sílu, vyrovnat se, se všemi nástrahami, které ti život přichystá.“

A do Tedova pupíku dopadla kapička karmínově rudého lektvaru.

Teda to asi zašimralo, protože se začal smát, až se otrásal. Ceremoniář se na něj usmál a dokončil obřad:

„Vítám tě v kouzelnickém společenství, Tede Remusi Lupine a přeji ti, aby z tebe vyrostl dobrý kouzelník, laskavý a statečný člověk, stejně jako byli tví rodiče.“

A pokynul Harrymu, aby se s Tedem otočil k přítomným hostům. Ted se stále smál tak, že měl Harry co dělat, aby jeho kroucí se tělíčko udržel.

Když odezněl aplaus na Tedovu počest, přistoupila k nim Andromeda a s úsměvem i se slzami v očích řekla:

„Radši si ho už vezmu kmotře, nebo tě počůrá.“

Harry na ni pohlédl s rozpaky a řekl:

„Pozdě, už se stalo...“ a ukázal promočený hábit na břicho.

Vyvolal tím hotovou bouři smíchu a veselí. Zatím co Andromeda přebalovala a oblékala stále rozesmátého Teda a Harry nechal organizátora, aby dal do pořádku jeho oblečení se slovy: „To bude v pořádku, pane Pottere, s podobnými nehodami se počítá,“ tak poslouchal poznámky z davu.

Slyšel George:

„To je skutečně hrdinský čin Tede, to budeš hrdě vyprávět svým dětem, kamaráde.“

A Molly:

„Nevím, čemu se směješ, Rone, ty jsi svého kmotra taky počůral.“

A z portrétů se přes slzy smál Remus:

„Omlouvám se ti za svého syna, Harry.“

A Lily:

„To Harry se k tobě zachoval laskavěji, že Siriusi.“

Ten odpověděl:

„Jo ten mě jen poslital, protože mu rostly zuby. Pořád mi žužlal hábit.“

Pak se otočil k sousednímu portrétu a zeptal se:

„Po kom je ten váš kluk takový čipera? Po mamince, nebo po tatínkovi?“

A tím vyvolal další bouři smíchu.

Organizátor po tom, co vyčistil a vysušil Harrymu hábit, odstranil obřadní pultík, zvedl i zadní stěnu stanu a místo řady křesel přičaroval do stanu jídelní stoly na hostinu.

Ceremoniář se s Harrym a Andromedou rozloučil:

„Vypadá to, že zde bude na oslavě opravdu skvělá nálada. Moc rád bych s vámi zůstal, ale čekají mě bohužel ještě dva obřady, tak se musím rozloučit. Přeji vám všem příjemnou zábavu...“ a odešel.

Kapitola 13 – Oslava

Hostina mohla začít. Ke stolu uprostřed se posadili oslavenci a jejich nejbližší. Andromeda s Tedem na klíně, Neville s babičkou a prastrýcem Algiem. Zbyly už jen čtyři židle. Harry se rozhlédl a řekl:

„Tak sem se celá moje rodina nevejde...“ a podíval se na Weasleyovi.

„S námi si nelámej hlavu, Harry,“ řekl Bill a spolu s Fleur a se svými bratry se posadil k vedlejšímu stolu. Ron se posadil k Hermioně a jejím rodičům, ke kterým si přisedli Dursleyovi s paní Figgovou. K Percymu se posadila i jeho snoubenka Penelopa. Harry se usmál, vzal Ginny za ruku a řekl:

„Tak se k nám posadí mamka s tatškou.“

Když je všechny usadil, tak došel pro všechny tři portréty a postavil je do trojúhelníku doprostřed stolu.

„Tihle členové rodiny tady samozřejmě nesmí chybět.“

Hostina byla báječná. Číšníci nosili jeden chod za druhým a Harry přes to, že mu s jídlem vydatně pomáhali Fawkes s Hedvikou, byl za chvíli nacpaný k prasknutí.

„Teda musím říct, že se Winky s Kráturou překonali.“ A jako na zavolanou se u stolu objevila Winky s lahvičkou mléka pro Teda. Harry ji pochválil, že něco tak dobrého ještě nikdy nejedl a Winky se roztomile začervenala a řekla:

„Paní Molly a paní Andromeda Winky a Kráturovi hodně pomáhaly, pane. Naučili nás moc dobrých jídel a daly nám svoje zásoby potravin, pane.“

„Zvládli jste to skvěle a měli jste s tou hostinou tolik práce, že byste si oba zasloužili dovolenou. Budeme se muset poradit, jak se vám za tu práci odvděčíme...“ řekl Harry s pohledem na Molly. Winky nevěděla, jak to Harry myslel a tak neodpověděla. Jen sledovala, jak Andromeda dokrmila Teda a začala ho kolíbáním v košíku po jídle uspávat.

Pak se Andromedy zeptala:

„Nechce paní, aby se Winky o mladého pána postarala? V kuchyni už není moc práce, Krátura to zvládne sám a Winky moc ráda pečuje o miminko. Paní může oslavovat, Winky mladého pána pohlídá.“

Andromeda se na ni usmála.

„Jistě Winky, budu moc ráda.“

V tom se ozval Kingsley, který mezitím přistoupil k jejich stolu.

„Winky mě přivedla na skvělý nápad. Víte, před pár dny zemřela paní Crabbeová. Nedokázala se vyrovnat se smrtí syna a doživotním uvěznění manžela. Zanechala závěť, ve které všechen majetek odkazuje ministerstvu s žádostí, aby byl použit k odškodnění těch, kterým její manžel *a ta jeho banda* ublížili. Součástí toho majetku je i jejich domácí skřítko Darinka. A mě právě napadlo, že u vás, by dostala dobrý domov a neznám nikoho, kdo by její pomoc ocenil víc, než právě vy. Co na to říkáte?“

Andromeda se zamyslela.

„No musím přiznat, že mi Ted občas dává zabrat. Je to hodně čiperné dítě, jsem ale přesvědčená, že byste určitě našel někoho potřebnějšího. Já bych to zvládla i sama.“

Kingsley se usmál a řekl:

„Rozhodnutí je na mě a já jsem zatím nikoho potřebnějšího nenašel. Takže,“ vytáhl hůlku, mávl jí, „Darinko!“

Zhmotnila se, před ním maličká skřítko. Byla ještě menší než Winky, ale zato měla větší uši. Kupodivu tento nesoulad působil spíš roztomile, než nepatřičně. Upřela svoje velikánské, smutné oči na Kingsleyho.

„Co si přejete od Darinky, pane?“ a hluboce se uklonila.

Kingsley jí představil Andromedu:

„Tohle je paní Andromeda Tonksová a její vnouček Ted, kterého jsme právě pokřtili. Manžela, dceru i zetě paní Andromedy zabili Smrtijedi a ona zůstala se svým vnukem sama. Přeji si, abys zůstala s ní a pomáhala jí s péčí o domácnost i o malého Teda, Darinko.“

Darinka se hluboce uklonila Andromedě a smutně řekla:

„Darince je moc líto, že můj pán a jeho přátelé způsobili paní tolik bolesti. Darinka bude pracovat, jak nejlépe umí, aby to odčinila.“

Andromeda se na ni usmála, pohladila ji po hlavě a řekla:

„Ale jdi maličká, ty přece nemůžeš za to, co tvůj pán vyváděl. Jsi stejně nevinná jako malý Ted. Ráda ti poskytnu nový, milující domov Darinko a budu ti vděčná za tvou pomoc.“ Skřítko se ve velkých očích objevily slzy a přiškrceným hlasem odpověděla:

„Paní je k Darince moc laskavá, Darinka se bude snažit, aby paní nikdy nezklamala.“ Andromeda se laskavě usmála:

„Tak si běž prohlédnout dům a seznam se tady s Winky a s Kráturou v kuchyni. Jsou to skřítkové mých přátel a připravovali pro nás hostinu na slavnost. Pak si můžete s Winky popovídat a hlídat při tom Teda.“

Obě skřítky odcházely do domu a před nimi se vznášel košík se spícím Tedem. Andromeda se vděčně usmála na Kingsleyho.

Přistoupil k nim organizátor.

„Jestli dovolíte, přesunul bych vaše stoly ven ze stanu, abych zde mohl připravit taneční parket.“

Harry se otočil k Ginny:

„Vezmi portréty, já přestěhuji Fawkese a ten jeho harém.“

A všichni se, se smíchem, přestěhovali ven. Bidýlko postavil Harry do stínu velké jabloně. Nakonec na něm zůstal Fawkes sám, protože Trixi se rozhodla, že větší zábava bude u Ginny na rameni a Hedvika se usadila nahoře ve větvích a rozhodla se, že si trochu zdřímne. Ve stanu se rozprostřel hladký taneční parket a od někud ze střechy stanu se začala linout veselá taneční hudba. A na parket se začaly trosit první taneční páry. Bill a Fleur, Neville s Lenkou, Dean s Katií Bellovou, Angelina Johnsonová a Alice Spinnetová vzali na parket George a Charlieho. Harry si všiml, že Hagrid zůstal sedět sám, tak řekl Ginny:

„Půjdeme si zatancovat až za chvíli, slíbil jsem Hagridovi, že si s ním promluví. Bude asi lepší, když za ním zajdu hned, dokud je ještě střízlivý, protože nepochybuji o tom, že nastala další vhodná příležitost se pořádně napít.“

Ginny se zasmála a zeptala se, jestli může jít s ním.

„Jistě, myslím, že mu vrtají v hlavě pořád ty události v Bradavicích. Budu se snažit vysvětlit mu to tak, aby to dokázal pochopit, a s tím mi můžeš pomoci.“

Ozvala se i Lily z portrétu:

„Řekni Hagridovi, ať se u nás zastaví, rádi bychom mu poděkovali za to, jak hezky se o tebe staral Harry.“

„Jistě, mami“ odpověděl automaticky Harry a pak se zarazil nad tím, jak samozřejmě to zaznělo. Usmál se na maminku, chytil Ginny za ruku a vydali se k Hagridovi. Posadili se na židle vedle něj a Harry se zeptal:

„Tak jak se ti tady líbí Hagrid?“

„Máte to tady moc hezký, Harry. A ta hostina byla výborná a malý Ted při křtinách... Nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo brečet víc...“

„Na křtinách se přece nesluší brečet Hagrid...“ usmál se Harry.

„No, když já jsem viděl Tonksovou a Remuse na tom portrétu a přišlo mi moc líto, že tu taky nemůžou být s náma, víc.“

Harry se smutně podíval k portrétům a řekl:

„Jo, mě je to taky moc líto, ale oni tady přece s námi jsou. Maminka říkala, když jsme šli za tebou, že ti máme vyřídit, aby ses u nich zastavil, že s tebou chtějí mluvit.“

Hagrid se na něj podíval až vyplašeně.

„To nevím, jestli to zvládnou bez toho, abych se rozbrečel Harry. Víš, že jsem měl tvoje rodiče moc rád...“

Harry se na něj chápavě usmál:

„Nic si z toho nedělej Hagrid, já jsem se ráno taky rozbřečel, když jsem je poprvé uviděl. Teď mi to ale připadá, jako by tu se mnou byli odjakživa, jako by nikdy neodešli, víš.“

Ginny se přidala:

„Já si s nimi taky moc dobře rozumím, jsou bezva. Dokonce ani neměli podobné řeči jako mamka, že jsme na zásnuby moc mladí a že zbytečně pospícháme.“

Hagrid se vzpřimil a přísně řekl:

„Jo k těm zásnubám... Jak to, žes nic neřek', ty tajnůstkáři, co? Takle to přede mnou utajit. Kdyby mi to dnes neřek' Charlie, tak sem to vůbec nevěděl.“

Harry se zasmál a vysvětloval:

„No, my jsme kolem toho nedělali žádnou slávu, víš, zásnubní prsten byl jen další dárek pro Ginny k narozeninám...“

„No, ale něco jsi říct moh', nebo aspoň poslat zprávu, to by tě nebylo, víš.“

Zlobil se ještě trochu Hagrid. Harry se omlouval:

„Já... věděl jsem, že se brzy uvidíme, tak jsem ti to chtěl říct osobně. Sovu jsem stejně do dneška neměl... To jsi se mnou chtěl mluvit jen proto, abys mi vynadal kvůli zásnubám?“

„Ale ne, vždyť já se na tebe nezlobím, to já jen tak...“ řekl Hagrid,

„Já sem se tě chtěl zeptat na něco jinýho... víš, nějak jsem pořádně nepochopil, co se to tehdy v lese stalo, víš, jak si byl mrtvej a pak si oživil. Ptal sem se na to profesorky McGonagallové, ale ona říkala, že tomu taky pořádně nerozumí, a že se na to mám rači zeptat tebe, že mi to určitě vysvětlíš...“

Harry se podíval na Ginny a s povzdechem začal vysvětlovat:

„No, já jsem neumřel, byl jsem jen v bezvědomí. On mě nemohl zabít, ale to jsem nevěděl. Když na mě poslal tu kletbu, tak moje duše opustila na chvíli tělo, ocitl jsem se někde na hranici mezi životem a smrtí a tam na mě čekal profesor Brumbál. Všechno mi vysvětlil, víš...“

Hagrid na něj zíral s otevřenou pusou.

„Ale, jak na tebe mohl čekat, jak věděl, že tam přijdeš?“

Harry pokračoval:

„No on věděl, že nedovolím, aby kvůli mně umírali další lidé, věděl, že se mu radši vydám...“

„Jo, on tě měl vždycky moc rád, moc si tě vážil Harry...“ poznamenal Hagrid.

„Ano já vím. Tehdy mi řekl, že nejsem mrtvý, že mě Voldemort nemůže zabít...“ řekl mu Harry.

Hagrid se zamyslel:

„A vysvětlil ti to? Víš proč?“

Harry se usmál:

„Je to trochu složitější. Když jsem byl malý, tak mě chránila láska mojí maminky, která obětovala svůj život, proto, aby mě zachránila...“

„Jo to vím, ale tahle ochrana přece zmizela, když ti bylo sedmnáct. Proto sme tě přece stěhovali, né?“ uvažoval Hagrid.

„Ano máš pravdu, z mojí krve ta ochrana zmizela, ale on udělal chybu. K tomu, aby získal zpátky své tělo, použil moji krev, tehdy, když mi bylo čtrnáct. Mohl použít krev kteréhokoliv nepřítele, kohokoli z Fénixova řádu. On chtěl ale mně. Z mojí krve ta ochrana zmizela, ale v jeho těle kolovala dál. Proto mě nemohl zabít.“

Hagrid chvíli přemýšlel o tom, co mu Harry řekl. Pak ukázal směrem k Malfoyovým,

„ale ona přece řekla, že seš mrtvej. To nepoznala, že dýcháš?“

„Ona věděla, že žiji. Mluvila se mnou. Řekla to, protože se chtěla zbavit Voldemorta, chtěla mi dát šanci, abych ho porazil. Věděla, že se mnou půjde na hrad, aby se pochlubil svým triumfem. Chtěla tam jít, aby našla Draca, bála se o něj. Voldemort s nimi jednal hůř, než se oni kdy chovali ke svým domácím skřítkům. Dostali zavyučenou už dost, proto taky neskončili v Azkabanu.“

Hagrid dlouho přemýšlel, než trpce položil otázku, kterou Harry čekal.

„Proč si mi nedal najevo, že žiješ? Proč si mě nechal, abych tě oplakával?“

Harry mu položil ruku na rameno.

„Nebylo to lehké Hagride, víš přece, že tě mám moc rád. Ale ty bys nedokázal nedat najevo radost, kdybys zjistil, že žiji. Prozradil bys to a my bychom byli sami dva, proti obrovské přesile. Nedokázali bychom je porazit, zabili by nás oba. Proto jsem musel předstírat, že jsem mrtvý a počkat na vhodnější dobu k tomu, abych zase obživil. Nezlob se na mě, kamaráde, jinak to nešlo.“

Hagridovi se do plnovousu kutálely slzy. Natáhl se po sklenici, co měl před sebou na stole a vydatně se napil ohnivé whisky. Pak se vysmrkal do svého obrovského kapesníku.

„Asi máš pravdu, Harry, já moc předstírat neumím. Neumíš si ale představit, jak hrozně mi bylo. Bylo to ještě horší, než když umřel Brumbál...“

Ginny ho vzala oběma rukama za ruku a řekla:

„Já vím moc dobře, jak ti bylo Hagride. Když jsem viděla, jak ho neseš, když řekl, že je mrtvý...“

Harry se na ně podíval a znova si uvědomil, jakou bolest jim tehdy způsobil. Řekl:

„Opravdu mě mrzí, že jsem vám způsobil takové trápení. Bylo mi z toho taky moc těžko, ale prostě jsem v té situaci nedokázal vymyslet jiné řešení. Já... byl bych rád, kdybyste na to oba už zapomněli. Všechno nakonec dobře dopadlo, a když budeme mít alespoň trochu štěstí, tak už nikdy nic takového nebudeme muset prožívat...“

Hagrid si povzdechl:

„Ano, už si všichni zasloužíme trochu štěstí. Tak se na to spolu napijeme.“

Harry odmítl ohnivou whisky a podal láhev s medovinou, nalil pro sebe i pro Ginny a oba si v klidu vychutnávali její příjemnou hořkosladkou chuť. Pak se společně zadívali, co se děje na tanečním parketu.

Ginny se pobaveně zasmála:

„Koukej na Kingsleyho, vypadá to, že si moc dobře rozumí s Angelinou Johnsonovou.“

Harry se usmál:

„A proč ne, připadá mi, že se k sobě docela hodí. Kingsley je přece svobodný, ne? Je možná o něco starší než ona, ale to přece nevadí...“

Všiml si, že k nim z parketu míří Ron s Hermionou.

„Co vy tady tak sedíte, vy dnes netančíte nebo co?“ zajímal se Ron.

Harry se zasmál:

„Jistě, že si půjdeme zatančit. Jen jsme se tu chvíli bavili s Hagridem. Teď sledujeme ostatní, jak se baví. Všimli jste si Kingsleyho?“

Hermiona se zachichotala:

„Cožpak Kingsley, na tom nic není. Ti dva si, myslím, padli do oka už při obraně hradu.“

Ron se podivil:

„Teda čeho ty si nevšimneš...“ a Hermiona pokračovala:

„Ale tvůj bratránek Dudley...“

Harry se podivil:

„Copak vyvádí? Ničeho jsem si nevšiml.“

Ron se chechtal:

„Tomu bys nevěřil. Přilepila se na něj Levandule a on je z ní úplně na větvi...“

Harry se zasmál a zamrkal na Hermionu, která se trochu mračila.

„To se tetě asi moc líbit nebude. Neumím si představit, že by chtěla do rodiny čarodějku.“

„Pročpak ne?“ zasmála se Ginny, „Levandule a Petúnie to by přece k sobě docela pasovalo, nemyslíš?“

Harry se smíchem dopil medovinu, zvedl se a zeptal se Ginny:

„Tak co nemáš chut' na taneček?“

Ginny vyskočila:

„No konečně, to víš, že mám.“

Když se k sobě na parketu přitulili, tak jí Harry zašeptal do ucha:

„Ani netušíš, jak jsem na Billově svatbě záviděl Lee Jordanovi, když jsi s ním tančila.“

Ginny se podívala:

„Tak proč sis se mnou nezatancoval? Já bych ti košem nedala.“

Harry se zarazil.

„Já... víš... nemohl jsem, nešlo to...“

Ginny dorážela:

„Ale proč ne? Nikdo ti přece nebránil.“

Harry si nadával, že s tím vůbec začal.

„Nemůžu ti to říct Ginny, nejde to.“

Ginny se nahlas rozesmála.

„Ale já vím, proč to nešlo, Harry,“ a když viděla jeho udivený výraz, tak pokračovala: „Hádali jste se s Ronem přímo pod mým oknem, miláčku, slyšela jsem každé slovo. Myslela jsem, že ho zabiju, ale pak jsem si to rozmyslela.“

Harry s rozpaky vzpomínal, jak to vlastně tehdy probíhalo. Pak jen řekl:

„Muselo to tak být Ginny, nikdy jsem tě nepřestal milovat, nemohl jsem dovolit, aby se ti něco stalo a ... taky jsem netušil, jestli to přežiju, nemohl jsem chtít, abys čekala.“

Ginny se na něj krásně usmála.

„No vidíš, já jsem čekala a nakonec jsem se dočkala...“

Pevně se objali a užívali si ten úžasný pocit, že už můžou být spolu.

Strávili na parketu několik kousků a skvěle se bavili. Přidali se k nim Ron s Hermionou a Lenka s Deanem a všichni se bavili tím, že Harryho a Rona učili tancovat disko. Když byli uřícení, tak si šli sednout k některé skupince přátel, aby je všechny prostřídali a se všemi se chvíli pobavili. Ginny pila už jen máslový ležák, ale Harry si dal tu skleničku vína, tu medovinu a začínal se dostávat do značně povznesené nálady. Na parketu se k Ginny tulil tak vášnivě, že ho musela krotit a když začala hrát zase disko hudba, tak Harry prohlásil, že ho disko moc nebaví a šel si radši sednout.

Ginny se zeptala:

„A nevadilo by ti, kdybych se přidala k Lence, Deanovi a Nevillovi?“

Harry se zasmál:

„Jen tancuj, ale nezapomeň, že tě sleduji...“

Ginny se rozesmála a ukázala prsten na své ruce:

„Ale jdi, ty žárlivče, už sis mě přece pojistil, ne?“

Harry se posadil k Ronovi, který seděl sám u stolu.

„Co se děje, že jsi tak opuštěný?“ zeptal se.

Ron otráveně ukázal očima směrem k Hermioně, která se u stolu s portréty bavila s profesorkou McGonagallovou a s Brumbálem.

„Má už zase plnou hlavu školy. Snažil jsem se ji přesvědčit, že jsou ještě prázdniny, ať se na školu vykašle, ale znáš ji... Někdy dokáže být dost nesnesitelná. Sedl jsem si k Charliemu na skleničku a toho mi odvedla na parket Katie...“

Harry se zasmál:

„Jo, všiml jsem si, že spolu tančí dost často...“ Ron Harrymu nalil sklenici ohnivé whisky a dumal:

„No Katie je fajn, nebyla by z ní špatná švagrová, co myslíš?“

A jak tak nezávazně tlachali, tak vypili oba pár sklenic whisky a měli ohromnou legraci z toho, jak jim stoupá do hlavy.

Když k nim přiběhla z parketu rozesmátá a uříčená Ginny, tak si z ní dělali legraci, že popíjí pořád jen máslový ležák a snažili se ji přemluvit, aby si s nimi dala ohnivou whisky. Ginny si všimla, jak se jim oběma už plete jazyk a začala Harryho přemlouvat:

„Ne, nedám si whisky a ty bys už taky neměl. Myslím, že už si toho vypil dost, měl by sis dát radši silnou kávu, aby ses trochu vzpamatoval.“

Harry se nejdřív jen usmál, ale pak si všiml, jak se Ron významně uculuje a v hlavě se mu vynořila Georgeova slova:

„Kamaráde, jestli jí dovolíš, aby tě takhle cvičila...“

Najednou, jako by mu v hlavě něco přeskočilo, podíval se na ni a rozzlobeně řekl:

„No to mě začínáš brzo komandovat, ještě nejsme zasnoubený ani měsíc...“

Ginny na něj koukala s nevěřícím úžasem, nadechla se, aby mu řízně odpověděla, pak ale, jako by nemohla přijít na to, co mu na to říct, se otočila a uraženě odešla. Mezitím se k nim přidala Hermiona.

„Harry mám ti vyřídít pozdrav od paní profesorky a Hagrida, hezky jsme si popovídali s portréty a Hagrida to rozrušilo tak, že ho paní profesorka radši už vzala domů.“

Harry se na ni podíval s rozostřeným pohledem a odpověděl:

„Jo... no díky za vyřízení...“

Hermiona se na ně chvilku dívala a bylo jí jasné, co se s nimi děje.

„Hele vy dva, nezdá se vám, že jste to s tím pitím trochu přehnali?“

Ron se důrazně ohradil:

„Tak hele, jestli ses s námi přišla bavit, tak seš vítaná, ale jestli nás chceš jen vychovávat, tak na tebe nejsme zvědaví.“

V tu chvíli Hermioně došlo, proč od nich Ginny odcházela tak našťavaně. Zavrtěla hlavou, nechala je a odešla za ní.

Ginny seděla u stolu s portréty, nepřítomně zírala na parket a přemýšlela o tom, co jí Harry řekl. Když k ní přišla Hermiona, tak si všimla, že má slzy v očích. Přisedla si k ní, vzala ji za ruku a zeptala se:

„Copak ti, ti dva ožralové provedli, Ginny?“

Ginny se na ni podívala a řekla jí to.

„Myslela jsem to dobře, jestli budou takhle pokračovat, tak jim bude zle...“

V tom se za nimi ozval George, který se přišel ke stolu napít:

„No to je dost, že se konečně začal trochu stavět na zadní. Říkal jsem mu, že jestli ti dovolí, abys ho takhle cvičila, tak dopadne hůř než tat'ka, ten si alespoň občas prosadí svou.“

Ginny se na něj podívala nejprve s úžasem a pak mu začala rozzlobeně vyčítat:

„Takže za to vděčím tobě, jo? No to ti teda pěkně děkuji Georgi a to mi prosím udělá vlastní bratr...“ a nešťastně kroutila hlavou. Pak se podívala na smějící se portréty. James, Sirius i Remus se smáli a začali ji společně uklidňovat.

„Nesmíš to brát vážně Ginny, nejlepší by bylo, kdybys prostě zapoměla na to, co ti řekl. - Jo, protože on si to zítra taky nebude pamatovat. - Bude mu tak zle, že bude přísahat, že už se alkoholu v životě ani nedotkne.“

Ginny se na ně podívala nechápavě.

„Proto jsem chtěla, aby přestal pít, aby mu zítra nebylo špatně...“

Lily se na ni laskavě usmála a vysvětlovala:

„No v tom je právě rozdíl mezi námi děvčaty a kluky víš. Holce stačí říct: Nepij, bude ti zítra zle, ale kluk si to musí vyzkoušet na vlastní kůži, aby tomu uvěřil. Vůbec nepřemýšlej o tom, co ti řekl Ginny. Whisky mu vymazala z hlavy všechny rozumné myšlenky a nechala mu tam jen hlouposti. Věřím, že když mu to George řekl, tak to považoval jen za vtip, ale

ted' se mu to v hlavě všechno obrací na ruby. Kdyby si opravdu myslel, že jsi panovačná a komanduješ ho, tak by tě nepožádal o ruku Ginny...“

Brumbál se díval směrem ke stolu, kde seděli Harry s Ronem, a poznamenal:

„Vypadá to, že to s tím pitím opravdu už dost přehnali, možná je na čase, abys sehnala maminku, a zorganizovaly jste jejich bezpečný přesun domů dřív, než jim začne být doopravdy zle a udělají si ostudu.“

Ginny a Hermiona se podívaly směrem k jejich stolu a pochopily, jak to myslel. Jejich drahouškům už dělalo problémy se udržet vsedě na židlích. Tak vstaly a šli hledat mamku.

Našli jí, jak se dobře baví s Andromedou a s Nevillovou babičkou. Když jí ukázaly, jak dopadli ti dva a poprosily ji, aby jim pomohla dopravit je domů, tak řekla:

„No nazdar, ti se ale zřídili. Na to nestačíme, děvčata. Řeknu Arturovi a Charliemu, aby je přenesli a postarali se o ně.“

Hermiona ji upozornila, že viděla Charlieho, jak odchází s Katií Bellovou.

„Asi ji šel doprovodit domů.“

Molly se usmála:

„Ale, ale, no to jsou mi novinky, že by se už konečně taky začal místo o draky zajímat o děvčata? No to nevadí, tak řeknu Billovi. Slíbila jsem Andromedě, že tady počkáme, až to skončí a pomůžeme jí s úklidem. Artur s Billem si s nimi poradí a postarají se o ně.“

Pak ještě připomněla Arturovi, aby dal těm dvěma k postelím lavóry.

„Vzpomeň si, jak dopadli tenkrát Fred s Georgem, jak si zřídili pokoj.“

Ginny se na ni s hrůzou podívala.

„Těm bylo špatně ještě několik dní. Myslíš, že Harry s Ronem dopadnou stejně?“

Molly se na ni usmála a řekla:

„No, ty dva uličníky jsem v tom nechala lítat schválně. Nebylo jim ještě ani šestnáct, když se takhle zřídili. Harry s Ronem mají polehčující okolnosti, tak jim zítra uvařím lektvar proti nevolnosti, ale pracovní terapii jim naordinuji. Musím vymyslet nějakou nenáročnou práci na čerstvém vzduchu.“

Hermiona se zasmála:

„Tak to já ráno přijdu, u toho nesmím chybět.“

Když ráno v osm přišla Hermiona do Doupěte, tak kluci ještě spali. V kuchyni byla jen Ginny s mamkou a skřítky.

„To jste je ještě neprobudili?“ zeptala se.

Ozval se skřítek:

„Krátura to zkoušel, ale pán řekl: Nech toho Kráturo a tak tam Krátura aspoň uklidil ten svinčík.“

Hermiona se zasmála.

„Bylo jim špatně? Oběma?“

„Ano slečno, Krátura uklízel oba lavóry. Pan Ron se dokonce do lavóru netrefil, tak tam Krátura vytřel podlahu a otevřel okno, aby jim tam vyvětral.“

Hermiona se smála ještě víc.

„No, tak to abychom je už šli probudit, ne?“ a podívala se na Ginny.

Ta se tvářila spíš ustaraně, než pobaveně.

„Já bych je ještě chvílku nechala...“

Molly se rozhodla:

„Půjdu je vzbudit já, na mě si netroufnou. Ty jim Winky uvař tu česnečku, lektvar už mám hotový...“ a vyrazila nahoru. Vešla do ložnice a pustila se do nich:

„Tak chlapci, vstávat, vstávat. Už je spousta hodin, musíte se trochu rozhýbat.“

Ron jen zaúpěl:

„To musíš tak hulákat mami?“ a přikryl si hlavu polštářem.

Harry se posadil na postel a dost vyjeveně zíral na to, kde je, že tu sedí v trenýrkách a tričku a vůbec netuší, jak se tu ocitl. Držel si rukama hlavu, jako by mu měla každou chvíli upadnout a neměl sílu se natáhnout pro brýle. Molly mu je podala.

„Tak šup, šup, koukejte se rozhýbat. Rone, okamžitě vylez z té postele. Hned!“ Stála tam tak dlouho, než se Ron vyhrabal a taky se posadil na posteli.

„Teď se oba obléknete a do pěti minut budete dole. Běda vám, jestli pro vás budu muset ještě jednou nahoru. Je vám to jasné? Jste schopní mě už vnímat?“ Ron jen něco nesrozumitelně zabručel, Harry přikývl a znovu se chytil oběma rukama za hlavu. Molly s úsměvem odešla.

Trvalo jim to víc než pět minut, ale do kuchyně přišli s mokrou hlavou, jak se pokoušeli v koupelně tu příšernou bolest hlavy spláchnout. Když ucítili to silné aroma česnekové polévky, oběma se jim zvedl žaludek. Ale zvládli to a statečně si sedli ke stolu. Ron se nesměle zeptal:

„Jak je možné, že si nepamatuji, jak jsem se dostal domů?“

Harry se rozhlédl po přítomných. Hermiona se pobaveně usmívala, Ginny se tvářila ustaraně a Molly odpověděla:

„Trochu jste to včera přehnali, když vás tat'ka s Billem vedli domů, tak už jste sotva stáli na nohou, není divu, že si nic nepamatujete. Teď oba vypijte ten lektvar, po něm se vám udělá trochu líp. Pak si sníte tu polévku, ta vás povzbudí.“

Harryho mátl Ginnin výraz, měl pocit, že by se měla tvářit naštvaně. Nevěděl sice proč, ale trápily ho výčitky svědomí. Měl pocit, že něco provedl, jen si prostě nedokázal vzpomenout co. Poslušně vypil lektvar a snědl polévku. Skutečně se cítil o trochu líp. Divné bylo, že čím líp se cítil, tím víc se tvářil rozpačitě. Držel se za hlavu a snažil se vzpomenout si, proč se sakra cítí tak provinile. Podíval se na krbovou římsu. Brumbálův portrét byl prázdný, ale jeho rodina... Táta a Sirius se tvářili pobaveně a maminka... tvářila se stejně ustaraně jako Ginny. Harry už to nevydržel:

„Ginny, prosím, mohla bys se mnou jít na chvilku do obývacího? Já... musím s tebou mluvit...“
Ginny pokrčila rameny, ale zvedla se a šla před něj.

Usadila se do pohovky a sledovala Harryho, který nervózně přecházel sem a tam.

„Já... vzpomínám si, že jsme tancovali a skvěle se bavili a pak... najednou nic. Nemůžu si na nic vzpomenout. Mám hrozný pocit, že jsem ti něco provedl, trápí mě výčitky svědomí, ale nemůžu si vybavit co... Prosím tě řekni mi to, nebo mě ty výčitky sežerou zaživa a já nebudu vědět proč...“

Ginny se na něj dívala už trochu míň starostlivě a víc pobaveně. Harry se posadil vedle ní a provinile se na ni podíval.

„No, už tě nebavilo tancovat, tak sis šel sednout k Ronovi a já zůstala na parketu s ostatními. Když jsem k vám přišla, tak už jste byli dost opilí. Já... snažila jsem se tě přesvědčit, abys už přestal pít, aby ti nebylo špatně...“

Harry ji poslouchal s hlavou v dlaních a pokoušel se vzpomenout si. Když se odmlčela, tak zvednul hlavu a podíval se na ni s obavami.

„Byl jsem na tebe protivný, nebo jsem snad byl hrubý? Řekni mi to prosím.“

Ginny si vzpomněla na svůj rozhovor s portréty a usmála se. Pak pokračovala:

„Řekl jsi mi, že tě začínám brzo komandovat, že ještě nejsme zasnoubení ani měsíc...“

Harry se na ni nejprve koukal s otevřenou pusou, jako by nemohl uvěřit, pak ale znova položil hlavu do dlaní a zaúpěl:

„Musel jsem se zbláznit, ta whisky mi úplně zatemnila mozek. Něco takového bych ti přece nikdy vážně neřekl, možná z legrace. Nedělal jsem si legraci?“

„No... připadalo mi, že to myslíš dost vážně. Docela mě to na chvilku rozhodilo, ale pak mě uklidnily portréty. Vysvětlily mi, že jsi to určitě nemyslel vážně, že jsou to jen takové opilecké řeči. Taky mi řekly, ať na to zapomenou, že ty na to zapomeneš určitě.“

Harry se zatvářil zděšeně:

„No nazdar! Mám je teprve jeden den, a už jsem se jim předvedl jako opilec a hrubián. Bože, jak se jim teď můžu podívat do očí... A na tebe jsem byl sprostý... Já už se toho svinstva nikdy ani nedotknu, přísahám Ginny...“

Ginny se usmívala čím dál tím víc.

„Ale prosím tě, to nemusíš. Občas se přece najde příležitost dát si jednu, nebo dvě skleničky. Mě bude opravdu stačit, když mi slíbíš, že se už nikdy neopiješ tak, jako včera.“

Harry se sesul na zem, klekl si před Ginny, vzal její ruce do svých a sliboval:

„Přísahám Ginny, jestli chceš, tak ti dám klidně i neporušitelný slib, že se už nikdy takhle nezřídím. Tohle už opravdu nikdy nechci zažít. Odpusť mi to prosím...“ a políbil jí ruce. Ginny vstala, tak se taky postavil a objal jí. Chtěl ji políbit, ale Ginny mu uhnula. Zasmála se:

„Pusu dostaneš, až z tebe nepotáhne ta česnečka, ano?“ Harry se konečně trochu uvolnil a usmál se. Pak ji k sobě znovu přivinul a snažil se přebít aroma česnečky, vůní jejích vlasů.

V kuchyni mezitím vyzvídal Ron na mamce a na Hermioně, co se vlastně dělo. Tak mu to obě pobaveně vyprávěli. Pak si ale Molly všimla, že se James se Sírusem na portrétu pošťuchují a přetahují, jako by chtěl Sirius odejít a James mu v tom chtěl zabránit.

„Co to tady vy dva provádíte, jste jak malí kluci. A kde je vůbec Lily?“

„No právě,“ řekl Sirius, „Lily, šla šmírovat do obýváku, ale mě tam James nechce pustit.“

Molly ho pohoršeně napomenula:

„Ale Sírusi, že se nestydíš, nemyslíš, že odešli proto, aby měli trochu soukromí? A ty Lily,“ oslovila ji v okamžiku, kdy se objevila zpátky, „to se přece nehodí, takhle ho špehovat.“

Lily se usmála.

„Já vím, že bych neměla, ale prostě jsem neodolala. Chtěla jsem vidět, jestli je ten můj chlapeček při udobřování stejně nemotorný jako jeho táta...“

James se zamračil, ale Sirius byl zvědavý:

„Tak co, jak mu to šlo?“

Lily se láskyplně usmála.

„No, v tomhle tedy po Jamesovi není. Je prostě sladký, úplné zlatíčko...“

Molly se rozesmála.

„To ano, člověk ho musí milovat, i když zrovna zlobí. Až bude vhodná příležitost, tak vám budu vyprávět, jak jsem mu dala pár pohlavků...“

Všichni se rozesmáli, ale hned toho nechali, protože se Harry a Ginny vrátili do kuchyně.

Molly se s úsměvem podívala na spokojenou Ginny a pak se otočila na Harryho, který si opět přisedl k Ronovi.

„Vy dva se teď potřebujete trochu protáhnout na čerstvém vzduchu. Tak hezky očešete ty dva stromy s letními jablky za prádelnou. Jablka už jsou zralá, tak z nich po obědě nalisujeme mošt na zimu. A aby vás nelákalo, jen si procvičovat přivolávací kouzlo, tak mi hůlky necháte tady a budete hezky trhat ručně.“

Ron poslušně vyndal hůlku a položil ji na stůl, ale Harry se zarazil a řekl:

„Já si hůlku nechám u sebe a slíbím, že ji při česání nebudu používat.“

A když viděl, jak se mamka tváří nechápavě, tak dodal:

„Slíbil jsem si, že se nikdy nenechám překvapit neozbrojený, že budu mít vždycky svou hůlku u sebe...“ a letmo pohlédl k portrétu svých rodičů.

James zbledl a zašeptal:

„Jak to víš, jak ses to dozvěděl Harry...“

Molly se na něj nechápavě podívala.

„Co se děje? Co se dozvěděl, Jamesi?“

James a Lily, byli bledí, když jí odpovídali.

„Ten večer, kdy na nás přišel Voldemort... Cítili jsme se naprosto v bezpečí, ani jeden z nás neměl u sebe svou hůlku... Já jsem tu svou nechal ležet na pohovce v obývací...“

„A já ji nechala v kuchyni... Byli jsme úplně bezbranní... Proto nás přemohl tak snadno...“

Oba vypadali, jako by byli v šoku a hleděli na svého syna, který tam stál se sklopenou hlavou.

„Jak ses to dozvěděl Harry?“

Harry mlčel a tak se ho Ron zeptal:

„To jsi viděl, když na tebe zaútočili ti mozkomorové?“

Harry zakroutil hlavou:

„Ne ti mi jen vyvolali moje vlastní vzpomínky na ten večer, já... viděl jsem to všechno v jeho hlavě, když na ten večer vzpomínal... Od okamžiku, kdy mu Červíček vyradil... Viděl jsem, jak oknem sleduje tátu, jak si se mnou hraje, než mě máma uloží do postýlky... viděl, že jeho hůlka zůstala ležet na pohovce, když tam vtrhnul...“ Hrdlo se mu sevřelo a nedokázal mluvit dál.

V tom se ozvala Hermiona, s vyděšeným pohledem:

„To jsi viděl po tom, co jsme mu utekli z Godrikova Dolu? Byl jsi hrozně dlouho mimo... Hrozně jsem se o tebe bála...“

Harry se na ni podíval a jen kývnul na souhlas. Pak zatřepal hlavou, jako by z ní chtěl tu vzpomínku vyhnat, podíval se na Rona a nuceně klidným hlasem řekl:

„Tak jdeme na ty jabloně...“ a rychle vyšel z kuchyně.

Molly poslala děvčata, aby na ty dva raději dohlédly a zůstala v kuchyni sama se skřítky a s portréty. Když asi po hodině přinesl do kuchyně Harry dva koše s jablky, hlásil, že kam dosáhli, už všechno očesali a jestli si teď můžou vzít na pomoc košťata. Molly se usmála:

„No vidím, že jste se do toho pustili s vervou. Ty koše jsi sem ale nosit neměl, lis na ovoce mám v prádelně. Víš co? Já si je tam odnesu a Winky s Kráturou mi půjdou pomoci vyčistit a připravit lis. Ty by sis mohl zatím popovídat se svými rodiči, Harry...“

Harry se nadechl, ale pak přikývl a sklopil hlavu. Počkal, až Molly se skřítky odejdou a se sklopenýma očima přistoupil ke krbu.

„Já... Je mi to moc líto, omlouvám se...“

Táta se překvapeně zeptal:

„Tomu nerozumím, za co se omlouváš?“

„Moc mě mrzí, že jsem se včera opil, bylo to poprvé a já... slibuji, že taky naposled. Je mi líto, že hned první den, co jsme byli spolu, jsem takhle vyváděl. Odpusťte mi to prosím.“

A provinile zvedl oči ke svým rodičům. S úžasem sledoval, jak se Sirius a táta tváří překvapeně, jako by nechápali, o čem mluví. Jen maminka se na něj usmívala a Brumbálův portrét řekl:

„Vždyť jsem vám říkal, že jste jeho nemluvnost špatně pochopili. Tvoji rodiče se totiž domnívali, že s nimi nemluvíš, proto, že jim vyčítáš, že se nechali Voldemortem překvapit nepřipravení a nechali se zabít. Že tě opustili a nechali tě v tom samotného...“

Harry na ně zíral s otevřenou pusou.

„Jak jste prosím vás na něco takového přišli? Ty sis to taky myslel Siriusi? Myslel jsem, že mě znáš líp.“

Sirius zrozačitel.

„Promiň Harry, ale to o čem jsi mluvil před tím, než si odsud zdrhнул, tomu nasvědčovalo.“

Harry najednou pochopil.

„Já... omlouvám se, asi to vyznělo jinak, než jsem chtěl. Jen jsem se snažil vysvětlit, proč nechci dát hůlku z ruky... Vy za to přece nenesete žádnou vinu. Za to může Červíček a Voldemort. Vy jste se provinili jen tím, že jste věřili svému příteli. Já také svým přátelům věřím, kdysi mi řekl Lupin, že jsem jako ty, že pro tebe by nevěřit přátelům bylo potupou. Jen jsem se poučil v tom, že nesmím odkládat svou hůlku i když jsem přesvědčen, že jsem v bezpečí.“

Brumbál s úsměvem pokračoval:

„Já i Molly jsme jim říkali, že jsi to tak určitě nemyslel, že bys jim nikdy nemohl nic vyčítat. Říkal jsem jim, že tvoje nemluvnost má určitě jiný důvod Harry. Alespoň vidíš, jak snadno vznikne nedorozumění...“

Sirius se usmál:

„Jo a k tvé včerejší opilosti: Za nic na světě, bych o to nechtěl přijít Harry, ani tvůj táta, chápeš?“

Harry se na ně podíval tak překvapeně, že se oba rozesmáli. Pak mu to táta vysvětlil:

„Víš, Harry, je nám moc líto, že jsme tě neviděli vyrůstat, ale jsme moc vděční, že můžeme být u toho, jak dospíváš v muže. A zpít se do němoty, to je jeden z nejdůležitějších momentů v tomhle procesu...“ A Sirius se přidal:

„Jo, my jsme se s tvým tátou zřídili mnohem hůř, při oslavě jeho sedmnáctých narozenin, během Velikonočních prázdnin. Byli jsme na tom tak zle, že nám musela Jamesova mamka dát protijed na otravu alkoholem. Bylo nám zle aspoň týden.“ A táta s úsměvem pokračoval:

„Tím si prostě musí projít každý chlap, aby pro příště věděl, kolik si toho může dovolit, aby neztrácel kontrolu, víš?“

Harry se rozesmál.

„Takže zatímco já jsem se za sebe styděl, tak vy jste se úžasně bavili...“

Táta a Sirius se smáli a maminka odpověděla:

„No oni se možná bavili, ale já jsem o tebe měla starost zlato. Moc mě mrzelo, že nemůžu být s tebou a pečovat o tebe, když je ti špatně. Molly má s tolika syny už v tomhle směru bohaté zkušenosti, tak to bere dost sportovně. Já bych o tebe pečovala s větší pozorností.“

James se rozesmál:

„Jen bys ho rozmazlovala...“

„No jasně, jako tebe rozmazlovala tvoje maminka, Harry si v životě moc rozmazlování neužil.“

Harry se smál a honem je uklidňoval.

„Přece se nebudete hádat. Můžeš mě, mami rozmazlovat, jak jen budeš chtít a já si to budu opravdu užívat, slibuji...“ a při tom s úsměvem zamrkal uličnický na tátu a Siriuse.

Všichni se nahlas rozesmáli a Sirius při tom řekl Jamesovi:

„Já ti říkal, že je po tobě.“